

Giới thiệu Siêu Mẫu

Truyện Siêu Mẫu của tác giả Hồ Ly Xù Long thuộc thể loại trùng sinh - hiện đại nói về một cô gái tên Đan Ninh, đam mê và rất muốn trở thành người mẫu. Gặp Tiêu Mặc Phàm cô đã hy sinh đam mê và ước mơ của mình. Sau năm năm yêu nhau trên đường đến dự hôn lễ, hôn lễ không thành và cô bị tai nạn lao xuống vực. Tỉnh dậy cô trở thành thiếu nữ 18 tuổi với cái tên Tĩnh An. Thất bại trong tình yêu, cô đã thầm nghĩ: Đời này, cô không muốn yêu, thế giới của cô chỉ có trên sân khấu, cô sống vì nghề người mẫu.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Chương 1: Người mẫu nữ, Tĩnh An.

Edit : babynhox

Nhiệt độ tháng tám cao gần 40 độ, cho dù máy điều hòa nhiệt độ có thổi, trong lòng mọi người vẫn tràn đầy nóng bức phiền não như cũ.

Thành phố S.

Bên trong phòng làm việc chụp ảnh nổi tiếng, tổng giám sát Mike người phụ trách quần áo chụp ảnh mùa này không kiên nhẫn nhìn năm sáu người mẫu nữ trẻ tuổi trước mắt.

“Những người cậu đưa đến là người mẫu sao?” Liếc nhìn người đàn ông duy nhất bên cạnh, Mike nhíu mày một cái, “Trần Sâm, cậu nói xem cậu cũng là người quản lý có kinh nghiệm nhiều năm rồi sao lại chỉ có mấy loại hàng không ăn nhập hợp thời như vậy.”

“A, không đúng, tôi nhớ trong đám người nào loạn lần trước cậu đưa tới có một người mẫu nữ, bây giờ đưa tới có được không? Tôi cũng muốn gặp mặt.” Lúc nói lời này, trong mắt Mike đều tràn đầy châm chọc đùa cợt, không biết là đối với chuyện người mẫu nữ làm ảnh hay vì Trần Sâm là quản lý của người mẫu nữ này.

Nghe xong lời của Mike, đáy mắt Trần Sâm thoáng qua một tia khinh thường, trong nháy mắt lại khôi phục vẻ mặt lạnh lùng: “Mike, anh đây không phải là đang nói đùa chứ, cô gái nhỏ không hiểu chuyện này sao tôi có thể đưa ra.”

Dường như không hài lòng người đàn ông giải thích, Mike cau mày lấy điện thoại di động ra nhìn đồng hồ, “Nói như thế nào đây, tôi giống như người thích nói giỡn sao? ! Dù sao loại hàng bình thường của cậu, tôi cũng miễn cưỡng gọi người làm bối cảnh tường là được, chọn ai cũng như vậy. Dù sao bây giờ cũng nhiều thời gian, cậu chọn người nào được, tôi liền chọn cô ta.”

Sau khi nói xong, Mike ngay cả chào hỏi cũng không liên xoay người làm những chuyện khác. Đi vài bước lại như nhớ tới cái gì, quay đầu lại nói: “Đứng rồi, Trần Sâm, lần này giúp cậu thì tôi cũng không nợ cậu cái gì, hơn nữa cũng không giải quyết những chuyện trước kia, cậu nên nhớ kỹ.”

“Dạ, dạ dạ, đây còn phải đa tạ Mike ngài nhớ chuyện xưa, lần sau không dám phiền ngài nữa!” Trần Sâm vội vàng cảm tạ với bóng lưng rồi đi phía trước.

Chỉ là người đã đi xa, Trần Sâm liền hung hăng “Phì” một tiếng trên đất, trong mắt rõ ràng lộ vẻ ghê tởm.

Cái thứ gì, nếu không phải làm một năm trước ông đây cho mày mượn số tiền kia thì mày đã bị lải cao đề chết rồi, còn lên mặt như bây giờ sao! Má, không phải chỉ là một tổng giám sát nho nhỏ sao, phách lối cọng lông!

“Mẹ kiếp, nhìn cái gì vậy! Trở về trở về, mỗi một người đều về nhà cho tôi!” Nhìn đến những người mẫu mình đưa đến thì mặt Trần Sâm càng đen hơn mấy phần, “Không có tương lai, xấu xí!”

Lấy điện thoại di động ra, Trần Sâm phiền não tìm được một dãy số, gọi sang.

“Alo, chào anh.” Đầu điện thoại bên kia truyền đến giọng nói thanh nhã ấm áp, dường như có chút giống có chút khác so với trí nhớ của Trần Sâm.

“Chào cái đầu của em, ở nhà dưỡng thương như vậy được rồi chứ, mau mau trở lại làm việc!” Trần Sâm không kiên nhẫn nói, “Nhanh lên một chút, phòng chụp ảnh trên đường XX, trong vòng nửa canh giờ tới đây cho anh!”

Sau khi nói xong, cũng không đợi bên kia trả lời liền cúp điện thoại.

Trần Sâm là một người quản lý, một người quản lý khá xui xẻo, dẫn theo đám người mẫu nữ gần tám năm, lại không có một người nào, không có một người mẫu nữ nào từng thành công dưới tay anh ta, thậm chí cũng không có một người nào, không có một người mẫu nữ nào vượt qua hạng B.

Mà cho tới tận bây giờ người mẫu duy nhất dưới tay anh ta xuất hiện trên trang đầu báo giải trí chính là người mẫu nữ Mike xấu xa chỉ định, mới vừa ký

hợp đồng cùng Tinh Quang, người mẫu Tinh An.

Nghĩ tới đây, đầu óc Trần Sâm vốn phiền càng phiền hơn.

Cái người mẫu nhỏ này ngu xuẩn như heo, chính mình mất mặt cũng không sao, còn liên lụy anh ta cũng bị người khác lấy ra làm trò cười!

Nói đến chuyện “tốt” đó của Tinh An, còn phải nói đến buổi họp báo chia tay độc thân của anh để Tiêu Mặc Phàm vào hơn một tháng trước.

Đối với tình huống cụ thể Trần Sâm không rõ ràng lắm, bởi vì anh ta cũng không có mặt ở đó mà nghe được tin này từ tin tức giải trí.

Nhớ đến lúc ấy, đối với chuyện này các tòa soạn đều đưa tin giống nhau : Người mẫu nhỏ tuổi dưới tay Tinh Quang, bởi vì không cách nào chịu đựng được ảnh đế Tiêu Mặc Phàm sắp lập gia đình, nhân lúc ảnh đế lái xe rời khỏi buổi họp báo thì xông thẳng thân thể vào chiếc xe đang lao nhanh của ảnh đế, làm cho ảnh bị thương hôn mê sâu.

Vậy mà, chuyện này ầm ỉ không có mấy ngày, liền bị hôn lễ của Tiêu Mặc Phàm và tin nữ diễn viên Đan Ninh bị tai nạn xe tử vong che lấp hoàn toàn.

Nhớ lại lúc ấy, xem như Tinh An là người của mình, lúc nhận được điện thoại của công ty liền nhanh chóng chạy tới bệnh viện Tinh An đang điều trị, không hiểu sao lại phụ trách chuyện xui xẻo tổn hại danh dự Tinh Quang này, nếu như cô gái này không phải mờ côi, Trần Sâm nghĩ, anh ta nhất định sẽ kéo mẹ của cô gái này đến hỏi bà sinh con gái như thế nào vậy! Rõ là có mắt không trông! Lại vì thần tượng mà tự sát!

Cho nên dù khi Trần Sâm nghe được bác sĩ chữa trị nói cô gái này chính là ảnh bị chấn động mạnh có thể nguy hiểm tính mạng còn những chỗ khác không có vấn đề gì thì anh ta chỉ xì mũi coi thường, đã có gan tự sát thì nên biết sẽ chết.

Sau đó, Trần Sâm cũng không có để ý cô gái kia nữa, không thể trách anh ta lạnh lùng, thật sự là người tự sát không đáng giá anh ta đồng tình.

Sau này nữa, sáu ngày bảy đêm, hôm sau hôn lễ của Tiêu Mặc Phàm, lúc Trần Sâm còn đau thương đắm chìm trong tin tức Đan Ninh chết thì bệnh viện truyền đến tin tức, nói, cô gái tinh.

Chỉ là không có ai biết, sáu ngày bảy đêm này, thời khắc diễn viên Đan Ninh đã từng là người mẫu cận kề cái chết kia, dụng cụ đo sóng não của cô gái Tinh An vốn đã biến thành từng đường thẳng tắp đột nhiên có phản phồng.

“Làm cái gì, bây giờ anh nói với tôi mấy điều hòa hử? ! Con mẹ nó anh có biết nhưng người sắp tới đều là những người nào hay không! Nói cho anh biết, đều là những chủ nhân phục vụ không nổi! !”

“Nếu như vì thế này mà không chụp được, con mẹ nó anh muốn tôi ăn nói thế nào với cấp trên! !”

“Còn không mau gọi điện thoại gọi nhân viên chuyên ngành đến sửa! ! Chẳng lẽ anh cho rằng người có thể sửa được nó! !”

Trần Sâm hút thuốc, nghe Mike hỗn hển hô to, ngược lại nở nụ cười. trời rất nóng không có máy điều hòa còn chụp quần áo mùa đông, ai chịu nổi. Chuyện này mà ầm ỉ, xem vị trí tổng giám sát của mày còn ngồi được hay không!

Lúc này, điện thoại di động trong túi vang lên.

Là người mẫu nhỏ gọi tin nhắn, nói là người đã tới cửa rồi.

“À, tôi cũng thật là đúng lúc, cũng không biết bộ ảnh này có chụp hay không.” Lấy điện thoại nhét vào trong túi, Trần Sâm ngậm khói liền đi ra ngoài.

Vừa đi đến cửa bên ngoài, liền bị ánh sáng trắng lay động vào mắt.

Trần Sâm nheo mắt, phun tàn thuốc trong miệng ra, thuận chân đạp lên nghiến nghiến.

“Chào anh, xin hỏi là quản lý Trần Sâm sao?”

Trước đây không lâu nghe được giọng nói dịu dàng ở trong điện thoại, Trần Sâm nhú mày một cái, chống mí mắt lên nhìn người bên cạnh.

Tóc ngắn màu đen, dưới ánh mặt trời sáng bóng giống như trần châu đen, hàm dưới cô gái hơi cong duyên dáng cười hỏi, một đôi mắt phượng xinh đẹp ấm áp.

Áo màu trắng phối với quần short jean màu lam, rõ ràng đơn giản đến tùy ý nhưng mặc trên người cô gái lại lộ ra một mùi vị mát mẻ đơn giản.

“Tinh An?” Trần Sâm có chút kinh ngạc nhìn cô gái trước mắt, cảm giác không cách nào đặt người bây giờ cùng cô gái non nớt mà mình quen biết hơn một tháng trước, “Em cắt tóc ngắn rồi!”

“Thế nào, khó coi sao?” Ý cười trên khóe miệng Tinh An sâu hơn mấy phần, “Em cảm thấy tóc ngắn có thể làm cho mặt của em lên hình càng đẹp mắt hơn, không phải sao?”

Liên tiếp hỏi ngược lại hai câu, làm cho Trần Sâm ngẩn ra.

Lại quan sát cô gái từ trên xuống dưới thêm mấy lần, trong lòng Trần Sâm xoay xoay cảm thấy kỳ quái, nhưng lại không nói ra được là không đúng chỗ nào, bộ dáng chính là bộ dáng, mặc dù tóc ngắn nhưng mặt mũi này càng có nhiều góc cạnh, nhưng... Cảm giác này, là khí chất?

“Bác sĩ có nói não của em...” Chẳng lẽ là bị đùng có vấn đề?

“Chuyện trước kia có rất nhiều chuyện cũng không nhớ rõ.” Nói đến đây, Tĩnh An cúi đầu, dường như có chút ngượng ngùng, “Bác sĩ nói có thể là ảnh hưởng sau tai nạn.”

Đơn giản là phản xạ có điều kiện hỏi: “Ngay cả xảy ra tai nạn xe thể nào cũng không nhớ rõ?”

Lông mi hơi dài rũ xuống, mí mắt nửa khép cất giấu cảm xúc không thấy rõ, “Ừ, không nhớ rõ.”

“Sau khi trở về, lên mạng tra về tai nạn xe của em, tránh cho sau này có người hỏi.”

Trần Sâm gật đầu nhìn Tĩnh An một cái, xoay người đi vào bên trong phòng làm việc, cũng ra hiệu cô gái đi theo.

Hai người đi vào phòng làm việc thì tiếng tức giận của Mike tức giận vẫn còn vang.

Trần Sâm là một người biết nhìn sắc mặt người khác, biết hiện tại không nên có ý nói với Mike người được chọn đã tới, vì vậy để cho Tĩnh An đi theo mình đợi ở một góc trước, chờ nhân vật chính buổi chụp ảnh vào đến hãy nói.

“Xin hỏi, chủ đề buổi chụp ảnh này là cái gì? Tôi có vị trí gì trong buổi chụp ảnh?” Nhìn Trần Sâm lại lấy thuốc hút, Tĩnh An hỏi.

Nhỏ một hơi khói ra, Trần Sâm mang theo giọng mũi một xen lẫn tia giễu cợt, “Em cần chụp chính là một poster nhóm trang phục mùa đông, dùng để tuyên truyền nữ trang xa xỉ của năm nay, quần áo và trang sức thiết kế đa có nhằm vào thị trường cao cấp. Chủ đề buổi chụp ảnh là xa hoa, nội dung đơn giản là vây quanh một đám phụ nữ trẻ tuổi ăn mặc xa hoa làm sao để bày ra cao quý quyền rũ của bọn họ. Mà em... Chẳng qua là người phụ diễn trong buổi chụp này, đứng ở một góc làm nền.” Nói đến đây, Trần Sâm bắt đầu dī thờ dài, “Buổi chụp ảnh này trừ em ra, kém nhất cũng là người mẫu hạng B+, cho nên nếu như em biểu hiện không bằng người ta thì lúc nào cũng có thể loại bỏ em.”

Đối với mình vị trí này có cũng được không có cũng không sao, Tĩnh An không có gì là không cam lòng, hơn nữa đối với chuyện sắp cùng người mẫu hạng B thậm chí hạng A chụp ảnh cũng không có chút khấn trương và lo lắng nào. Cô chỉ là giống như tên của cô, yên lặng nở nụ cười, “Tôi sẽ cố gắng.”

“Đối với em, thật sự là tôi không ôm bất cứ hi vọng gì.” Lúc ấy mình ký hợp đồng với cô đơn giản vì cặp mắt phượng kia giống Đan Ninh, rồi sau đó sự thật chứng minh, cô gái này lại không có chút tư chất người mẫu nên có, Trần Sâm lạnh lùng cười một tiếng, “Tôi đã không trông cậy vào em có thể đi biểu diễn trên sân khấu, đối với lúc em chụp ảnh tay chân và ánh mắt cứng nhắc cũng không ôm bất cứ hi vọng nào.”

Trần Sâm nói là sự thật, mà chuyện như vậy về sao anh ta nghĩ lại làm sao lúc ấy lại xúc động kéo người đi đường Tĩnh An lại liền ký hợp đồng như vậy.

“Thì ra là tôi hồng bét sao.” Tĩnh An không có đau lòng, ngược lại hứng thú cười nhìn về phía nơi cửa đột nhiên nhiều thêm một đám người.

Hai người được nhân viên làm việc vây quanh đi vào phòng làm việc có khuôn mặt xinh đẹp giống nhau, mắt to miệng nhỏ nhắn, là thuộc về loại người mẫu xinh đẹp thanh thuần. Nhưng...

“Tôi nghĩ là bọn họ không thích hợp chủ đề buổi chụp lần này.” Mặt như vậy, xinh đẹp có thừa lại chưa đủ thời thượng.

Nhàn nhạt nhìn lướt qua Tĩnh An nói lời này, Trần Sâm như có điều suy nghĩ, “Nhưng bọn họ là nhân vật chính của buổi chụp.”

“Bọn họ là Quán Quân trong cuộc tranh tài người mẫu Tỉnh Quang, nghe nói sau đó còn tham dự một cuộc thi chụp ảnh kịch thần tượng có tiếng, người nào có đủ danh dự vào quán thích hợp hay không thích hợp.”

Trần Sâm cười đến có chút châm chọc, “Quán Quân... Cuộc tranh tài người mẫu Tỉnh Quang đã sớm không còn sạch sẽ như ban đầu.”

Ý trong lời nói quá mức rõ ràng, Tĩnh An ngay cả cơ hội làm bộ không hiểu cũng không có.

Ánh mắt chē cười dời đi, Tĩnh An cũng không tiếp tục nói về đề tài hai nhân vật chính này.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 2.1: Nhiếp ảnh gia, Đường Dự . . .

Edit : babynhox

Nếu nhân vật chính tới, cũng nên bắt đầu vào công việc chụp ảnh.

Trần Sâm không thể không dẫn Tĩnh An đến chỗ Mike để chào hỏi, mặc dù bây giờ tâm trạng của Mike vẫn không ổn như cũ.

Đi đến gần, phát hiện Mike đang đi theo một người phụ nữ đeo mắt kính đen viền to giải thích cái gì đó, trên mặt đã không còn vẻ vênh váo đắc ý khi đối mặt với Trần Sâm, chỉ còn lại chút luống cuống hốt hoảng.

“Chị Lang, chị xem cái kia đã cho gọi nhân viên chuyên ngành tới sửa chữa, tôi nghĩ rất sẽ xong nhanh thôi, Al-va cũng sắp đến rồi, hay là để cho hai chị em Nam Ninh, Bắc Huyền đi trang điểm thay đồ trước?”

“Cậu nghĩ sẽ xong nhanh sao? Tôi còn cảm thấy không bằng đôi chỗ chụp ảnh còn thực tế hơn!” Người phụ nữ có một bộ mặt lạnh không giận mà uy, trong giọng nói khàn khàn có đùa cợt.

“Bây giờ kêu tôi lập tức đổi chỗ thì không phải là quá...” Mike gấp đến độ đỏ mặt, “Quần áo, vật phẩm cũng đã để ở đây, thợ trang điểm, nhân viên làm việc, những người mẫu khác cũng đều chuẩn bị xong, vậy, vậy còn đổi chỗ khác, trong một lúc cũng không tiện lắm!”

“Vậy là cậu muốn để cho Nam Ninh và Bắc Huyền của chúng tôi ở cái phòng có nhiệt độ không khác ngoài đường này, khoác những thứ da lông động vật dày cộm nặng nề kia để chụp hình sao?” Giọng nói của người phụ nữ đã bắt đầu có tức giận, “Phải biết ngoài vấn đề nhiệt độ ra, về điểm này dựa vào thân phận làm công nho nhỏ của cậu còn chưa đủ tư cách gánh nổi.”

“Chụp lần này là da cô nhân tạo, không phải là da lông động vật gì...” Đối với loại tính huống đột ngột này, Mike không biết làm như thế nào cho phải, cũng chỉ có thể hạ giọng trước, trong lòng chỉ mong mấy điều hòa sửa xong nhanh một chút!

“Tôi mặc kệ đây là da cô nhân tạo hay là da lông động vật, tôi và chị cũng không chịu nổi nhiệt độ của món đồ này phủ lên thêm, tôi thấy tôi và chị còn trở về thôi, không chịu nổi khổ khổ này!”

Giọng nói mát mẻ châm chọc truyền đến, lúc này Tĩnh An đứng ở sau lưng Mike vài thước nhìn về phía trước, thì ra là hai chị em xinh đẹp như hoa đang đi tới.

Tĩnh An không khỏi cười một tiếng.

Đúng thật là người mới, còn chưa học khiêm tốn đã học kiêu ngạo.

Tính tình như vậy, có lẽ ở trong mắt người hâm mộ là cá tính, mà ở nơi này chỉ là cái trò cười.

“Bắc Huyền! Không phải chị đã nói những chuyện nhỏ nhặt này em không cần phải để ý đến, chị nói là được rồi sao!” Lâm Lang không vui quay đầu nhìn về phía hai người, “Nam Ninh, chị cũng đã nói với em, nếu muốn thành công em phải làm cho em gái của mình kiềm chế tính tình lại.”

Cô gái được gọi là Nam Ninh mím môi, lạnh lùng gật đầu, coi như là câu trả lời của cô ta.

Vốn cho là tính tình người chị cũng không khác tên lắm, là một người trầm lặng. Không nghĩ tới là một người đẹp lạnh lùng.

Lông mi giầy giật giật, đẩy mắt Tĩnh An xẹt qua tiếc nuối.

Hai người này là người mẫu mới nổi, nếu như không thay đổi tính cách của mình, có thể ở giới người mẫu người đẹp vô kể này thành công bao lâu đi bao xa.

“Được rồi, mặc kệ cũng không quan tâm, cùng lắm là bị nóng chết!” Giọng nói vô cùng bất mãn truyền ra từ miệng Bắc Huyền, nhưng cũng vừa vịn roi vào trong tai một người đàn ông đội nón rom cũ nát.

“Yên tâm, loại nhiệt độ này còn chưa chết người. Tôi nghĩ có thể bắt đầu rồi, đợi chút nữa tôi còn hẹn người đẹp Đường Du đi ăn tối, tốt nhất các người đừng làm cho tôi tới trễ, như vậy là hành động rất không lễ phép nha.”

Nhìn người đàn ông đi qua mắt mình, Tĩnh An liếc mắt nhìn bọc lớn sau lưng anh ta, sáng tỏ cười một tiếng.

Thật ra thì lúc người đàn ông ăn mặc tùy ý đội nón rom đi tới, Tĩnh An liền chú ý, mặc dù không rõ người kia là ai, nhưng từ việc anh ta có thể tự nhiên đi về phía Mike thì cô liền biết, người này, có lẽ chính là nhân vật chính của buổi chụp ảnh hôm nay.

“Là Al-va, nhiếp ảnh gia mới nổi nhất trong nước, tôi cũng vì biết được nhiếp ảnh gia buổi chụp ảnh này là anh ta mới đánh cược nhờ Mike một phen, nhưng mà...” Lời nói kể của Trần Sâm còn chưa dứt, liền tự mình kết thúc tiếc hận thở dài.

Lúc Tĩnh An còn là người mẫu Đan Ninh, Alva với thân phận nhiếp ảnh gia gốc Hoa trẻ tuổi nhất đạt danh hiệu á quân của cuộc so tài quốc tế, hưởng thụ ca tụng của trong và ngoài nước.

Nhớ một năm kia, cô 21 tuổi, ngay lúc đó người quản lý còn mỉm cười nói đã giúp cô lấy được cơ hội lần đầu hợp tác với Alva khi anh ta về nước vào năm sau.

Nhưng ngay cả chính cô cũng không đoán được, 22 tuổi, cô kết thúc cuộc sống người mẫu của mình.

Mà cơ hội lần đầu hợp tác với Alva, tự nhiên rơi vào trong tay người khác.

Không nghĩ tới khi cô trở thành Tĩnh An, nhiếp ảnh gia lần đầu tiên chụp hình sẽ là anh ta.

Giống như sống lại đời này, chính là hoàn thành tiếc nuối lớn nhất cả đời mình.

Tĩnh An nâng khóe miệng như cười như không.

Trái với Tĩnh An bình tĩnh và Trần Sâm tiếc hận, Mike bên kia sau khi nghe Alva nói cũng là có người vui có người buồn.

Người vui vội vàng gạt đầu, khom lưng, “Dạ dạ dạ, vậy liền bắt đầu vậy liền bắt đầu, chị Lang, chị còn không dẫn người của chị đi trang điểm! Cũng không thể để cho Alva chậm trễ thời gian!”

Người buồn cũng không nói cái gì nữa, liếc mắt nhìn người đàn ông đội nón rom luôn miệng kêu nóng cũng không đi ra ngoài, Lâm Lang liền nghe theo hướng dẫn vào phòng trang điểm.

Phải biết, người đắc tội Alva thì đừng mong lẫn lộn ở trong giới.

Cũng đang lúc này, Mike xoay người thấy Trần Sâm, tùy ý nhìn lướt qua cô gái cao gầy đứng bên cạnh Trần Sâm, thân thiện nói: “Sao anh Trần vẫn còn ở đây, mau dẫn người mẫu của anh đi trang điểm, đợi lát phải xem biểu hiện của nàng cô ấy rồi.” Lời nói đủ khách khí, đoán chừng cũng là vì Alva giúp giải vây nên tạm thời tâm trạng sáng khoái.

Trần Sâm gạt đầu một cái với hai người kia, liền dẫn theo Tĩnh An đi phòng trang điểm, trong lòng thầm thì: Nhất định là Mike cũng đã quên Tĩnh An là người mẫu anh ta hứng thú ác ý chọn lựa tới.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chương 2.2

Edit : babynhox

Nam Ninh và Bắc Huyền nổi tiếng, nhưng lại không tới trình độ địa vị cao nhất, thậm chí chỉ có thể nói là nổi tiếng nửa vời.

Cho nên buổi chụp ảnh lần này, tổ nghiệp vụ cũng không vì hai người bọn họ mà cố ý cho mỗi người một phòng trang điểm, nhưng lại dành cho bọn họ một thợ trang điểm tốt.

Có thể nhìn trong phòng trang điểm chật chội, nhân viên làm việc lui tới và những người mẫu khác đang trang điểm, càng không nói là quần áo trang sức da cỏ treo trên giá đỡ kia, nhìn thấy liền nóng.

Tĩnh khí ngôi sao kiêu căng của Bắc Huyền liền bắt đầu, vừa vặn lúc này một người mẫu cách đó không xa làm đổ ly nước hết lên một tiếng.

“Kêu la cái gì! Có phiền hay không!” Bắc Huyền tiện tay cầm một thanh lược trên quầy trang điểm lên liền ném về phía người mẫu hét chói tai kia.

“bịch” một tiếng, trong một lúc tiếng lược bị nảy lên rớt xuống trên nền nhà vang dội rõ ràng bên trong phòng trang điểm yên tĩnh.

Tĩnh An buông tay che trước mắt xuống, nắm quyền, giấu lòng bàn tay bị gai lược làm bị thương.

Tiếp tục mỉm cười, Tĩnh An vừa đi, lộ ra gương mặt sợ hãi của người kia.

“Cô chán cho cô ta?” Bắc Huyền cố ý gây sự phá vỡ không khí đọng lại.

“Không phải.”

Mình và người mẫu nữ sau lưng không quen không biết tại sao phải xả thân đi ngăn cản ám khí rất có khả năng gây hủy gương mặt? Tĩnh An liền có chút

dở khóc dở cười.

“Vậy cô có ý gì? Chính là lược của tôi bay tới trên mặt cô?”

Từ đầu giọng nói của cô gái xinh đẹp giống như búp bê trước mắt vẫn chưa từng ôn hòa. Tĩnh An cảm thấy đồng thời cũng bắt đầu suy nghĩ xem nên trả lời câu hỏi của cô gái kia thế nào, chẳng lẽ nói dưới tình huống thì loài người sẽ thường kéo người bên cạnh đẩy tới phía trước mình để trốn tránh nguy hiểm, mà rất không đúng dịp, lúc ấy mình liền đứng bên cạnh người mẫu nữ bị ném?

Mặc dù là sự thật, nhưng nhìn dáng điệu khiêu khích của Bắc Huyền, chắc chắn là sẽ không tin tưởng đáp án này của cô, Tĩnh An khổ sở cười một tiếng.

“Thật xin lỗi.” Tĩnh An cúi đầu, khẽ run run hai vai giả bộ như sợ hãi.

Đối với Tĩnh An tỏ ra yếu kém, Bắc Huyền chỉ “Hừ” một tiếng, tiếp tục để cho thợ trang điểm làm mặt cho mình.

Cũng may là không tiếp tục có ý gây khó khăn cho Tĩnh An và người mẫu làm rơi ly nước kia.

Trong chốc lát, phòng trang điểm lại truyền đến tiếng động loạt xoạt như trước.

“Việc này, xin lỗi.” Người mẫu nữ kéo Tĩnh An làm bia đỡ đạn lúng túng nghiêm nói xin lỗi với Tĩnh An, “Tôi tên là Vũ An, người mẫu hạng B của Tỉnh Quang. Cô là?”

Sau khi Tĩnh An dùng tay phải đỡ, cảm thấy bị đâm có hơi đau thôi, vì vậy liền tiếp tục dùng tay phải trang điểm cho mình, cô chỉ là một người mẫu nhỏ đến làm nên mà thôi cho sẽ không có thợ trang điểm riêng.

Nghiêng đầu cười cười với người mẫu Vũ An đang xin lỗi, “Không có gì, tôi tên là Tĩnh An, mới vừa ký hợp đồng với Tỉnh Quang không bao lâu.”

Ký hợp đồng không bao lâu mà có thể tới buổi chụp hình này? Vũ An hơi mất tự nhiên mà cười, “Nhanh như vậy liền thành người mẫu hạng B?”

“Không, tôi là người mẫu của Trần Sâm quản lý.” Về mặt của Vũ An, sao Tĩnh An lại không biết là đại diện cho cái gì.

Trần Sâm? Cái người quản lý không có tương lai nhất trong Tỉnh Quang? Nghe nói hình như là Trần Sâm và tổng giám sát Mike có chút quen biết, Vũ An bình thường trở lại, ngay cả nói cũng nói nhiều hơn, “Thế nào bị Trần Sâm ký vậy, nhìn dáng vẻ và chiều cao của cô, nếu như người quản lý không phải là Trần Sâm, thì sau này cũng không nói chính xác là sẽ phát triển tới đâu đâu! Cô không biết là Trần Sâm ở Tỉnh Quang không được may mắn...”

Ở bên tai không ngừng truyền tới thì Tĩnh An đã trang điểm xong, ra hiệu cho Vũ An mới quen biết, liền đi vào phòng thử quần áo thay quần áo.

Sau khi Tĩnh An thay quần áo xong, đứng ở một bên, chờ những người mẫu khác cũng thay quần áo xong đi ra ngoài mới đi theo sau.

Nhìn từng người mẫu mặc hoặc khoác da cô đi vào phòng chụp ảnh, AI-va mới miễn cưỡng từ trên ghế đứng lên, duỗi lưng một cái sau đó gờ xuống nón cô xuống quạt, “Chắc chắn, Mike, rốt cuộc là máy điều hòa phải sửa bao lâu mới xong, vốn là không cảm thấy nóng, nhưng anh xem nhóm người này mặc da lông gì đó có thể không thấy nóng sao!?”

Giọng nói Alva không nhỏ, ngay cả Tĩnh An ở phía sau cũng nghe được trong lời nói không dễ nghe của người đàn ông kia.

Dường như làm nghệ thuật cũng sẽ có nhiều hoặc ít chút tính tình.

Thật ra thì AI-va có đáng đáp không tề, không đẹp trai lại có loại hơi thờ ơ vừa nhìn liền biết là nhà nghệ thuật. Hợp với thân thể thon dài càng khiến cả người anh ta tản ra một cảm giác phóng khoáng.

AI-va trong công việc và bộ dạng lúc yên tĩnh cười đùa có tương phản rất lớn, nghiêm túc đáng sợ, trong phòng chụp ảnh không ngừng chỉ thị nhân viên vị trí cầm bảng chiếu thay đổi, chỉ vì tìm ra ánh đèn thích hợp nhất.

Rồi sau đó lấy máy chụp ảnh chuyên nghiệp từ bọc đồ của mình ra, hơi điều chỉnh một chút.

“Tốt lắm, cặp người mẫu sinh đôi đứng ở giữa, những người khác đứng bên cạnh đi, tùy tiện bày tư thế ra.” AI-va thông qua máy chụp hình nhắm vào trên người các cô gái, “Ê cặp sinh đôi, các cô làm cái gì, đừng có bày tư thế thấp kém này ra với tôi! Còn có cái người tóc đỏ bên phải kia, tay phải lui về phía sau một chút, Shit! Ánh mắt của cô là gì, có hiểu hay không cái gì gọi cao quý cao quý! ...”

“Shit! Shit! Shit! Các cô là người mẫu chuyên nghiệp, xin nhò, cá người đừng bày ra loại ánh mắt sợ nóng muốn chết ra! Mike! Máy điều hòa anh không chuẩn bị xong, tôi cũng chụp không nổi nữa! Oh, người đẹp tóc dài màu nâu kia, cái đầu của cô cao như vậy là đang nhìn quý sao! Còn có bên cạnh...”

Ở trong giới Alva nổi tiếng là xoi mói, đối với thức ăn xoi mói, đối với quần áo xoi mói, đối với phụ nữ cũng xoi mói, hơn nữa đối với tư thế và ánh mắt của người mẫu trước ống kính càng đặc biệt xoi mói.

Trái ngược với những nhiếp ảnh gia khác sẽ giải thích hoặc sẽ nói vài câu tăng thêm lòng tin cho người mẫu như “Tốt”, “Rất tốt”, “Được rồi, cứ như vậy”, “Đầu nghiêng về phía trái một chút thì càng đẹp” ... , AI-va thích trực tiếp mà không tốn sức nói ra bất mãn của mình.

Buổi chụp ảnh có bảy người mẫu, sau khi xoi mói mấy người mẫu có tư thế không đúng AI-va mới cẩn thận nhìn kết quả mấy hình ảnh trong máy chụp

hình, định ấn đóng cửa chớp tùy ý chọn ra thành phẩm cũng xong việc.

Vậy mà anh ta giống như bị hình ảnh trong máy làm cho hoảng sợ, chậm rãi ngẩng đầu lên không dám tin nhìn về phía cô gái nào đó ở dưới đèn chiếu, rồi sau đó lại hướng tầm mắt về máy chụp, về mặt nghiêm túc ngoài ý muốn.

Rõ ràng đề của chớp xuống, chỉ là chuyện dễ dàng này, nhưng ngón tay Alva đặt ở cửa chớp chần chừ mãi.

Cuối cùng, Alva để máy chụp hình xuống, nhắm mắt lại một chút sau đó nhìn về mặt không hiểu của Mike.

“Mike, nếu như muốn tôi tiếp tục phụ trách buổi chụp ảnh này của anh, anh nhất định phải quyết định một trong hai lựa chọn tôi đưa ra cho anh.”

“Cái... Cái gì?!” Mike bị Alva làm cho ứng phó không kịp.

“Thứ nhất, loại bỏ người mẫu nữ tóc ngắn đen đó ra khỏi buổi chụp ảnh này.” Alva giơ tay lên, chỉ về phía Tinh An ở dưới đèn chiếu.

“Sao vậy? Có phải người mẫu nữ này chưa đủ năng lực hay không, nếu là như vậy có thể...” Mặc dù vẫn không hiểu quyết định đột ngột của Alva, nhưng dù sao người ta là người đứng trên đầu mình, không đắc tội nổi. Nhưng vừa vặn người mẫu kia là Trần Sâm quản lý, Mike cố gắng nói giúp một chút.

Câu kế tiếp trực tiếp cắt đứt Mike, hai tay Alva bắt chéo ở trước ngực, ngón tay đặt lên trên cánh tay thông thả gõ gõ theo tiết tấu, “Thứ hai, để cho người mẫu tóc ngắn đen khi này làm nhân vật chính của buổi chụp ảnh.”

Lúc ban đầu là ngạc nhiên, sau đó Mike không tin nhìn chăm chăm Alva, “Alva, anh là đang...Nói đùa sao?!”

Alva lạnh lùng nhìn Mike, không để ý đến lời của anh ta, trái lại thúc giục: “Mau cho tôi câu trả lời.”

“... Tôi sẽ đưa người mẫu tóc ngắn kia đi.” Nói gọn, chẳng lẽ muốn anh ta lựa chọn cái thứ hai? ! So cặp người mẫu sinh đôi là ngôi sao lõi cuốn năm nay cùng với người mẫu nhỏ dưới tay Trần Sâm, là khác biệt trời và đất!

Lấy được đáp án trong dự liệu, Alva cười như không cười hỏi Mike: “Anh cảm thấy, nếu như lần này nhiếp ảnh gia là Đường Dự, anh ta sẽ cho anh lựa chọn gì?”

“...” Nghe được cái tên nhiếp ảnh gia thiên tài đó, Mike nhủ mảy một cái.

“Không, anh ta sẽ không cho anh bất cứ lựa chọn.” Alva bỗng nhiên nở nụ cười, “Anh ta sẽ trực tiếp ra lệnh anh đuổi tất cả những người mẫu khác, bởi vì, anh sẽ chỉ chụp một mình cô gái tóc ngắn màu đen kia.”

“Cho nên, anh hãy cảm tạ người phụ trách buổi chụp hôm nay là tôi.” Thông thả xoay người trở về phòng chụp ảnh, Alva vốn không muốn nhìn thấy vẻ mặt lúc này của Mike, cũng không muốn nói cho anh ta biết, quyết định lần này của anh ta có bao nhiêu sai lầm.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 3: Đại diện ‘FAINT SCENT’ . . .

Edit : babynhox

Tối hôm nay dùng bữa cùng Đường Du, Alva thỉnh thoảng liếc ngáy ngơ.

Suy nghĩ của anh ta vẫn còn tạm ngưng ở buổi chụp ảnh chiều hôm nay, nhớ đến làm anh ta vui mừng bất ngờ.

Trong hoàn cảnh buồn bực khô nóng, cho dù là người mẫu có kinh nghiệm bao bọc lớp áo khoác da lông dày cộm thì ít nhiều cũng có chút biểu hiện cứng nhắc, giống như cặp người mẫu sinh đôi, mặc dù ngoài mặt nhìn như các cô đang không có việc gì bày ra vẻ thời thượng cao quý, ngôn ngữ tay chân và vẻ mặt cũng được xem là tự nhiên, nhưng xuyên thấu qua ống kính Alva vẫn nhìn ra đáng vẻ phiền chán và ghét bỏ của các cô.

Cho dù đáng vẻ phiền chán và ghét bỏ này có giấu sâu hơn, có lẽ một số người sẽ không nhìn ra tâm trạng âm u trong ảnh chụp mà chỉ sẽ cảm thấy người trong hình thật là xinh đẹp, mà một chỗ nhỏ nhỏ, cũng không chạy khỏi ánh mắt của người chuyên nghiệp.

Nhưng, cô người mẫu tóc đen kia khác biệt.

Người mẫu đó đứng đầu ở vị trí góc trái, cả người mặc một bộ da lông màu trắng khoác áo ngoài, tay phải thon dài nhẹ nhàng đặt trên cổ áo lông xù, đồng thời thân thể của cô thoáng hướng về phía bên trái của một người mẫu khác.

Tư thế đơn giản bình thường, từ cô làm ra, dường như mang theo sự tùy ý mà lịch sự tao nhã. Làm AI-va nổi tiếng là soi mói cũng không tìm ra khuyết điểm gì.

Nếu như bạn nói tư thế này quá bình thường, có thể nhìn thấy cô bạn sẽ cảm thấy dường như cái tay kia nâng lên vừa phải, thân thể hơi nghiêng này cùng với vẻ mặt chuyển sang ống kính không có nhiều hơn một phần cũng không có ít đi một chút, hoàn mỹ giống như cô biết rõ cái góc độ nào có thể làm cái tư thế này mới có thể mê hoặc mà hoàn mỹ như vậy.

Hay là có thể nói, chẳng qua là cô gái vô tình bày ra cái tư thế ở góc độ này .

Vậy mà, trên mặt cô hiện ra chính là vẻ mặt làm cho Alva cảm thấy ngoài ý muốn.

Về mặt này... Tuyệt đối không thể xuất hiện ở trên mặt một người mẫu khoảng chừng mười tám tuổi, cũng không có bao nhiêu kinh nghiệm!

Ngay lúc đó Alva không muốn tin cũng không dám tin.

Mà ngay cả như vậy, mắt Alva vẫn không cách nào dời khỏi cô gái.

Tôi cần là một đôi có cảm tình, mà không phải tệ đại trống rỗng giống như người ngốc... Alva nhớ mình từng nhiều lần nhấn mạnh với rất nhiều người mẫu tự nhận là có tuổi nghề lâu năm. Mà cô gái này...

Ánh mắt mang con ngươi màu xanh lá, được vẽ màu tím khói, xuyên thấu qua ống kính, thực chất như yên tĩnh tươi đẹp ngưng mắt nhìn Alva.

Alva muốn, chính là một đôi mắt hiểu được làm sao thể hiện tình cảm.

Ánh đèn chiếu xuống, ánh sáng và bóng râm đan xen vào mặt cô gái, giữa mí hoặc vô hình lại để cho mọi người cảm thấy rõ cô gái này giống như nữ vương cao quý tao nhã ngồi ở trên cao không thể chạm tới.

Vốn nên ống kính đặt vào vị trí nhân vật chính của buổi chụp ảnh, chính là cặp người mẫu sinh đôi xinh đẹp kia.

Nhưng Alva, dường như là nghe được tiếng ca mê hoặc của biển mà không tự chủ được bị mê đắm đến gần thủy thủ nguy hiểm, không nhận được mà đem cả ống kính cũng dừng trú ở thiếu nữ trên người.

Nếu như người mẫu như vậy chỉ là vai phụ trong buổi chụp ảnh này, vậy...

“A, Alva thân yêu của tôi, đây là lần thứ mấy trong tối nay cậu...” Người phụ nữ mặc quần áo thời thượng lung lay ngón tay mình vừa làm móng xong, cuối cùng làm động tác tay số sáu, “A, cậu vậy mà ở trước mặt người đẹp như tôi ngần ngại suốt sáu lần!”

Đường Du trừng trừng đôi mắt đẹp, giả vờ căm tức nhìn Alva trước mặt.

“Cô Đường xinh đẹp, chị đang oan uổng tôi.” Alva hoàn hồn không hề áp lực dưới ánh mắt không tốt của Đường Du mà nhún nhún vai, cười nói, “Không phải là tôi đây đang giúp chị nghĩ nên làm sao khuyên thẳng nhóc Đường Dự kia trở về giúp việc cho chị sao.”

“Nói thật nhẹ nhàng, em trai này của tôi nào dễ dàng khuyên được như vậy.” Nói đến chuyện khuyên Đường Dự trở về, Đường Du cũng bắt đầu buồn phiền, “Thật vất vả mới khiến cho Tinh Quang lấy được cơ hội đại diện 'FAINT SCENT', đối phương lại là vì Đường Dự tới! Cái gì gọi là chỉ có thể do Đường Dự làm nhiếp ảnh gia!”

“FAINT SCENT”, nhãn hiệu mỹ phẩm nổi tiếng nước Pháp, ở trên thế giới có địa vị không thể thay thế, mấy năm gần đây càng là thương hiệu đẳng cấp quốc tế, ở Trung Quốc cũng liên tục chiếm tỷ lệ thị phần trong thị trường cao cấp.

Mấy năm này, vì chiều theo sở thích của người Trung Quốc, “FAINT SCENT” cũng cố ý chọn lựa ra một người phụ nữ nổi tiếng nhất năm đại diện cho họ, nhưng không biết có phải là trùng hợp hay không, đến nay mới dùng chọn nhân vật vì một bộ phim thành công bước lên vị trí ảnh hậu.

“Ngôi sao điện ảnh luôn nổi tiếng hơn so với người mẫu.” Alva tùy việc mà nói, “Không nghĩ tới năm nay lại đem quyền đại diện cho công ty quản lý người mẫu Tinh Quang của các người.”

Đường Du bắt đầu dĩ thờ dài một cái, “Vốn còn tưởng rằng là 'FAINT SCENT' coi trọng người mẫu Lý Na của công ty chúng ta, không nghĩ tới... Chính là chọn trúng cái thẳng nhóc thú kia!”

Alva ngược lại không cảm thấy “FAINT SCENT” sẽ coi trọng Lý Na, cho dù có quan hệ với ảnh đế Tiêu Mặc Phàm.

“Cô Đường xinh đẹp, chúng ta nên mau chóng gọi người chụp được hơi thở và phong cách thảo nguyên Đường Dự trở về. Nếu không, cơ hội đại diện 'FAINT SCENT' mà chị mơ ước đã lâu có thể sẽ bị mất.”

“Cậu cho rằng tôi không muốn gọi thẳng nhóc kia về sao? ! Nhưng... Người kia vẫn còn sống, Đường Dự không thích chụp người, người kia vừa chết, Đường Dự lại dứt khoát chỉ chụp những thứ hoa cỏ, cá chim sâu bộ kia!” Nhắc tới người kia thì ánh mắt Đường Du lóe lên, “Thật là, không thích chụp những thứ này thì ban đầu cũng không nên đi tham gia thi đấu gì đó.”

Cái gì gọi là thi đấu gì đó, hơn nữa phải là anh ta không muốn tên kia đi tham gia cuộc thi đấu này nhất đó, Al-va run rẩy da mặt.

Tên kia tham gia lại được quán quân cũng không nói, còn làm cho thân phận đoạt giải nhiếp ảnh gốc Hoa trẻ tuổi nhất của anh ta bị đẩy xuống. Al-va không khỏi nói thầm, cũng may mắn chính mình tham gia sớm hơn tên nhóc kia một đợt, nếu như là cùng thi đấu thì còn ai để ý đến anh ta nữa, toàn bộ đều như ong vỡ tổ mà đi tìm Đường Dữ.

“Chị Đường, tôi nghĩ tôi có cách làm cho Đường Dữ trở về giúp chị.”

Al-va cười, nhưng nhìn ở trong mắt Đường Du lại giống như là anh ta đang nổi lên cái quỷ kế gì.

Hơn nữa Al-va chỉ lớn hơn Đường Dữ hai tuổi ở trong mắt cô cũng không phải là người tốt lành gì, Đường Du hơi lo lắng. “Cậu có vũ khí bí mật gì có thể khiến Đường Dữ trở về sao? Chẳng lẽ nó có nhược điểm gì ở trong tay cậu? Sao lúc trước không có nghe cậu nói tới? Cậu xác định cậu có thể làm cho Đường Dữ trở về giúp tôi lần này?”

Đường Du hỏi liên tiếp khiến cho Al-va cười đến càng vui vẻ hơn, “Chị Đường, chỉ có lúc nghiêm túc tôi mới có thể gọi chị là chị Đường, chẳng lẽ chị lại không tin tôi như vậy?”

Lúc bụng cậu toàn là ý xấu muốn chinh người khác cũng rất có lễ phép. Đường Du tức giận cười một tiếng, “Tin cậu giúp đỡ chứ, mau đưa vũ khí bí mật của cậu ra, để cho thằng nhóc Đường Dữ kia mau trở về một chút. Chuyện này vừa thành công, tôi nhất định sẽ cho cậu một bao tiền lì xì thật to.”

“Vậy mau chuẩn bị bao lì xì xong đi, tôi đối với vũ khí bí mật của mình rất có lòng tin đấy!” Al-va đắc ý gật đầu cười nói.

Nghe được trả lời như vậy, Đường Du cũng là có chút ngoài ý muốn, nhưng nhìn Al-va bên kia chỉ nhường mảy với mình.

Trở lại ổ của mình thì đã là hai giờ sáng.

Al-va ngồi ở trên ghế sa lon, thậm chí là ngón tay có chút hưng phấn bấm số trên điện thoại di động.

Cú điện thoại đầu tiên, Al-va không gọi được, hoặc nói là bên kia trực tiếp nhấn nút từ chối không nghe.

Bầu trời, người nào đó tiếp tục hưng phấn bấm lại dãy số giống vậy.

Một lần lại một lần không cách nào gọi được, cho đến lần thứ năm, lúc Al-va cho là sẽ bị từ chối thì điện thoại được nhận.

“Lý Tường, tốt nhất là anh thật sự có chuyện!” Bên đầu điện thoại kia, giọng nói lạnh lùng đè nén lửa giận không nhỏ.

Lý Tường là tên tiếng trung của Al-va, Al-va cảm thấy cái tên này có chút tục, cho nên ngày thường gặp người khác anh ta cũng chỉ giới thiệu mình là Alva, lâu ngày liền không có ai gọi cái tên Lý Tường này.

Nhưng Đường Dữ cũng là người duy nhất, từ khi biết anh ta đến bây giờ cũng cố chấp chỉ gọi tên tiếng trung của anh ta.

Hỏi anh tại sao không gọi anh ta là Al-va, Đường Dữ sẽ lạnh lùng nói một câu “Thói quen.”

Có lúc Al-va cảm thấy, thói quen của Đường Dữ thật không ít, thói quen lạnh lùng xa lánh với người khác, thói quen tự mình làm cơm ăn, thói quen gọi tên tiếng Trung của anh ta, thói quen...

Mà duy chỉ có một cái thói quen, lại làm cho thái độ với người khác có cũng được không có cũng không sao của Đường Dữ thay đổi,

“Đó là một thói quen đáng sợ.” Đường Du từng oán trách anh như vậy.

Al-va như có điều suy nghĩ cười nói: “Đường Dữ, hôm nay lúc chụp ảnh tôi gặp được một người mẫu nữ rất thú vị, cậu đoán xem, trong ống kính tôi nhìn cô ấy thành ai?”

“Lý Tường, tôi không muốn vào lúc nửa đêm chơi trò giải đố với anh.”

Trong điện thoại truyền đến giọng nói lạnh lùng buồn ngủ, nghe được tâm trạng Al-va thật tốt.

Không biết lời kế tiếp của mình, sau khi Đường Dữ nghe xong sẽ có phản ứng gì. Thật đáng tiếc, mình không thấy được.

“Đường Dữ, tôi thấy được Đan Ninh, người mẫu Đan Ninh.”

“...” Trong điện thoại liền không có tiếng động.

Sau khi im lặng không lâu, Al-va nghe được Đường Dữ nói: “Lý Tường, anh gọi Đường Du chuẩn bị cho tôi vé máy bay trở về sớm nhất.”

Al-va cười, quay đầu nhìn về phía bóng tối chìm trong đêm ngoài cửa sổ, “Tôi đã giúp cậu chuẩn bị xong, tôi khuyên cậu tốt nhất là bây giờ lập tức chạy tới sân bay.”

Quả nhiên, cũng chỉ có chuyện liên quan đến người kia mới có thể gọi lên hứng thú của cậu.

Al-va nghe tiếng cúp điện thoại truyền đến “Tút —— Tút ——”, trong mắt là vẻ phức tạp có lẽ ngay cả chính mình cũng không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 4.1: Hợp tác lần đầu . . .

Edit: babynhox

Từ lúc tối đen đến rạng sáng, Tinh An cũng không có ngủ, cô mở to mắt, vẻ mặt trống rỗng nhìn màn hình máy tính trước mắt.

Trên màn hình là một đài truyền hình nào đó đang phát tin việc Tinh An tông xe vào hơn một tháng trước.

Tinh An không biết mình đã xem tin tức này bao lâu, hình như là xem từ lúc mình trở về từ buổi chụp ảnh tới bây giờ.

Nói chính xác hơn là ngăn người cho tới bây giờ.

Cô nhớ, ban đầu từ bệnh viện trở về cái nhà này, khoảnh khắc mở cửa cô sợ hãi cỡ nào.

Cá căn phòng là hình, trên tường, trên trần nhà, trên đất... Khắp nơi đều là người kia nhếch mi cười yếu ớt hoặc vẫy chào hỏi thăm hoặc mặc đồ hóa trang hoặc...

Người kia...

Tiêu Mặc. Phạm

Hướng vào trong phòng là những thứ áp phích, hình ảnh được cắt bỏ từ tạp chí hoặc báo chí, chính là lúc Tinh An còn là Đan Ninh, có một cuốn album gốc quý giá, đủ để khiến người hâm mộ một Tiêu Mặc Phạm kích thích điên cuồng.

Trong album này, cất giấu những tấm ảnh riêng tư của cô và Tiêu Mặc Phạm, những hình kia Tiêu Mặc Phạm không có dáng vẻ ngôi sao, cười lên thì khuôn mặt lưu chuyển rực rỡ thật giống như một thiếu niên bừng bình.

Ngày đó, cô đã trở thành Tinh An cười điên cuồng, xé nát từng tấm từng tấm ảnh trong phòng, cho đến khi móng tay nứt ra, cho đến khi đầu ngón tay rách da bật máu, cô vẫn tiếp tục vừa cười vừa xé ảnh.

Chẳng qua là nụ cười này, không biết có giống như cảnh diễn trên TV không, so với khóc còn khó coi nhìn...

Nhìn độ phủ sóng trên mạng, cô vượt khuôn mặt bây giờ của mình, mặc dù không có thân thể xinh đẹp như Đan Ninh, lại có cảm giác đoan trang thời thượng hơn.

Không nghĩ tới...

Cái thân thể xa lạ này, thì ra chủ nhân thật sự của nó cũng là một cô gái đồng cảnh ngộ với Đan Ninh.

Ngay ban đầu sau khi mình thông qua tin giải trí nghe tin cô ấy làm vậy cũng ngạc nhiên sợ hãi, đồng tình người mẫu nữ nhỏ tuổi này, cũng cảm thán trên đời này cũng có một người giống như mình, nghe tin Tiêu Mặc Phạm kết hôn bị đã kích đến thương tích đầy mình như vậy.

Chỉ có điều, cô ấy lựa chọn dùng tánh mạng phát tiết phần nộ của cô ấy.

Mà mình, cũng là lựa chọn chán nản rời khỏi.

Nhưng vậy thì như thế nào, kết quả cuối cùng, không phải bọn họ cũng vì anh ta mà chết sao?

Chẳng qua là, cô may mắn hơn cô ấy một chút...

Ông trời cho cô mượn thân thể của cô ấy dùng, sống lại một cuộc sống mới.

Bởi vì chuyện bị loại khỏi buổi chụp ảnh quần áo mùa đông, thái độ Trần Sâm đối với Tĩnh An càng ác liệt hơn.

Dường như là muốn kết thúc hợp đồng với Tĩnh An, để cho Tĩnh An một mình tự sinh tự diệt.

Đến nỗi những ngày qua, không có sắp xếp công việc Tĩnh An chỉ có thể một mình ở nhà chờ đợi.

Đối với hành động coi thường của Trần Sâm, Tĩnh An không có thể hiện bất mãn.

Trong mấy ngày này, không, phải là từ sau khi Đan Ninh sống lại vào thân phận Tĩnh An, ngoài lúc ăn cơm và ngủ ra thì nhất định phải chờ đợi, mỗi ngày cô đều rất bận, bận rộn không ngại phiền toái vào trong căn phòng nhỏ bày ra các loại tư thế, vẽ mặt, sau đó sửa chữa từng chút từng chút khuyết điểm trong đó.

Đối với chuyện này cô có thái độ rất nghiêm túc, cô không cho phép các bộ phận như chân, phần eo, và phần cổ của mình xoay không được tự nhiên, thậm chí tỉ mỉ đến ngay cả gót chân, cùi chỏ, cổ tay và các khớp nối xương lộ ra cũng đều phải điều chỉnh thích hợp.

Ngoài trừ cái này, Tĩnh An còn luyện tập các loại thần thái bên ngoài, chân đi trên giày cao gót dày cộm nặng nề đầu đội quần sách giữ thẳng bằng đi qua đi lại trong phòng.

Cũng thật may là, phòng dưới lầu cũng không có khách vào ở trọ, nếu không cách âm không tốt trong tòa nhà thì ai có thể chịu được tiếng 'cạch cạch' không ngừng trên trần nhà.

Mặc dù ở trong mắt người khác Tĩnh An ngày ngày làm những chuyện này có hơi biến thái điên cuồng.

Nhưng Tĩnh An biết, cô cần trong thời gian ngắn nhất lấy lại những kỹ năng người mẫu mà cô từng vứt bỏ, hơn nữa phải làm đến trình độ hoàn mỹ hơn.

Có lúc Tĩnh An nghĩ, nếu như Đan Ninh lúc 18 tuổi đến 21 tuổi có loại tập trung tinh thần say mê như bây giờ, nói không chừng mình cũng có thể đến thành phố nổi tiếng thời thượng từ sớm, phát huy tài hoa của mình trên đấu trường quốc tế, nói như vậy, có lẽ, cô sẽ không... gặp gỡ Tiêu Mặc Phạm.

Hôm nay Tĩnh An, kết thúc nhiệm vụ mà mình sắp xếp sớm một chút.

Cô ngồi trước máy vi tính, xem tin tức trên mạng nói về công ty người mẫu Tĩnh Quang trở thành đại diện 'FAINT SCENT'.

Về việc đại diện 'FAINT SCENT' lần này cũng rất thú vị, mặc dù xác định rõ là Tĩnh Quang, lại không có nói để cho người mẫu nào của Tĩnh Quang đại diện.

Mà ý tứ của Tĩnh càng thú vị hơn, lại đem cơ hội đại diện cho tất cả người mẫu nữ dưới tay Tĩnh Quang, cho dù là sơ cấp giống như Tĩnh An cũng có thể tham gia giành lấy cơ hội đại diện này.

Mặc dù không hiểu cấp trên của Tĩnh Quang là có ý gì.

Nhưng Tĩnh An cũng sẽ không ngây thơ cho rằng Tĩnh Quang sẽ dễ dàng đem cơ hội đại diện cho một người mẫu không chút tên tuổi như cô vậy, cho dù là cô có thực lực này.

Mà có lúc loại thực lực không có quyền này lại cách xa thực tế với người có chỗ dựa.

Con người Tĩnh An âm thầm, nhưng cũng biết rõ bây giờ mình thiếu chính là cơ hội.

Mà cơ hội này, nếu chờ người khác cho, không bằng mình chủ động giành lấy.

Cho dù cơ hội này là nhỏ bé như thế .

Tĩnh An gọi điện thoại cho Trần Sâm.

Nói ra ý mình muốn tham gia giành đại diện 'FAINT SCENT' lần này ra.

Đúng như dự đoán làm cho Trần Sâm chê cười.

“Nếu như em không sợ mất mặt, tôi lại có gì để nói. Vừa đúng lúc bây giờ tôi ở trong công ty, sẽ giúp em báo tên đăng ký.” Trần Sâm chưa nói, Tĩnh An là người mẫu nữ duy nhất dưới tay anh ta chủ động yêu cầu tham gia chọn người.

Tĩnh An can đảm, nhưng cũng ngu muội buồn cười.

Chẳng lẽ cô cho là mình có thể thành công giành được cơ hội đại diện “FAINT SCENT”?

Sau khi cúp điện thoại, trong mắt Trần Sâm chỉ có đùa cợt.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 4.2

Ngày thử vai chọn người đó, Tinh An dày công ăn mặc một lần.

Một bộ quần áo liền ngang ngực, mặc dù không phải là nhãn hiệu tốt gì, nhưng kiểu dáng cũng đủ đơn giản sáng láng, mặc trên thân người một mét bảy mươi tám của Tinh An, trong đơn giản không thiếu cao quý thanh nhã.

Cổ, là một trong các vị trí đường cong tuyệt đẹp mà người mẫu có thể bày ra, cho nên Tinh An liền không đeo bất kỳ dây chuyền vật dụng gì.

Nhìn vào gương cười cười, cô gái trong gương giơ tay lên, đầu ngón tay êm ái xẹt qua cái cổ thon dài trắng sáng của mình, tiếp tục dọc theo đường cong xương quai xanh khoeo cảm khiêu khích người khác.

Lúc này Tinh An thu ánh mắt cười yếu ớt, giữa cao quý thanh nhã trung tâm ra loại xinh đẹp yêu mị hấp dẫn lòng người.

Người như vậy, giống như là siêu mẫu trực tiếp từ sàn diễn chữ T bước xuống .

Trần Sâm há miệng, ngu si sững sờ nhìn Tinh An đang từng bước đến gần anh ta.

Vốn là Trần Sâm không có ý định đón Tinh An đi thử vai, phải biết hôm nay anh ta còn phải sắp xếp một số người mẫu dưới tay đi tham gia mấy sàn diễn loại nhỏ.

Nhưng khi lái xe đến gần nơi ở của Tinh An thì nghĩ đến người mẫu không biết tự lượng sức duy nhất dưới tay anh ta, Trần Sâm thờ dãi. Cuối cùng vẫn gọi điện thoại cho Tinh An, nói là mình thuận đường đón cô đến công ty người mẫu Tinh Quang.

“Làm phiền anh.”

Cho đến khi cô gái mở miệng thì Trần Sâm mới lấy lại tinh thần, ánh mắt lúng túng né tránh xuống dưới.

Anh ta chỉ là gạt đầu với Tinh An một cái, liền xoay người ngồi vào trong xe.

Chờ Tinh An cũng ngồi lên xe, Trần Sâm khởi động xe.

Đi xe khoảng 10 phút, Trần Sâm đưa Tinh An đến cửa công ty.

“Thử vai là ở lầu 20... Cố gắng lên.”

Sau khi xuống xe, nhìn xe chạy cách xa.

Trong mắt Tinh An thoáng qua một chút ám áp, hình như người này không nhớ từng nói qua là thuận đường mới đưa mình tới công ty.

Trần Sâm, anh quả nhiên vẫn là Trần Sâm trong trí nhớ của tôi.

Khi Tinh An đi tới tầng hai mươi của công ty thì bên ngoài phòng phỏng vấn đã là một đám người đẹp rực rỡ như mây.

Trong đám người, Tinh An cũng không ngoài ý mà thấy được mấy khuôn mặt quen thuộc, trong đó cũng bao gồm cặp người mẫu sinh đôi xinh đẹp và người mẫu tên Vũ An.

Hình như thứ tự cuộc thử vai người mẫu là sắp xếp theo thời gian báo danh trước sau, Tinh An cầm trong tay thẻ mã số của mình từ tay nhân viên công tác, số 24, đối với trăm người ở chỗ này đã coi là sớm.

Tinh An tựa vào vách tường cạnh cửa, lẳng lặng nhìn những người mẫu đi vào sau đó không lâu lại mang khuôn mặt ủ rũ đi ra .

Trong số mười người mẫu vào trước có Vũ An.

Mà lúc Vũ An đi ra cũng nhìn Tinh An mỉm cười.

“Chúng ta lại gặp nhau.” Vũ An đi lên phía trước chào hỏi, sắc mặt không tốt lắm.

“Thử vai không thuận lợi sao ?” Giọng nói của Tinh An thật ảm áp, có quan tâm chân thật .

Cũng không cho là mình bị cười nhạo, Vũ An nhìn người mẫu mới bị loại ra khỏi buổi chụp ảnh lần trước này, bỗng có cảm tình tốt.

“Có Al-va bắt bẻ nói lời ác độc ở đó, đúng là không dễ chịu.” Vũ An lắc đầu một cái, “Quên đi, dù sao tôi nghe nói cơ hội đại diện lần này, dường như ý của cấp trên cũng là muốn giao cho Lý Na, loại người mẫu không liên quan như chúng ta cũng chỉ là tới thử vận may một chút thôi.”

Ở nơi Vũ An không thấy được, tay của Tinh An rõ ràng đã run lên, “...Cô nói là, Lý Na cũng tới tham gia thử vai này sao?” Nói đến cuối cùng không tự chủ tăng tốc độ nói.

“Làm sao có thể!” Vũ An khó hiểu nhìn Tinh An một cái, “Loại người mẫu như cô ấy chỉ cần ở nhà chờ thông báo là được, tới nơi này thử vai, không phải là hạ thấp giá trị con người sao.”

Tinh An nhú mày một cái, không có nói cái gì nữa.

Mà đúng lúc này, nhân viên công tác gọi số của Tinh An .

Chỗ thử vai là một căn phòng chụp ảnh.

Tinh An mở cửa đi vào thì ánh mắt đầu tiên nhìn thấy được Alva ngồi ở sau bàn làm việc được bố trí tạm thời.

Al-va chống cằm, nhìn Tinh An mà cười không ngớt, cô gái nhỏ ăn mặc thanh mát vóc người xinh đẹp không hề dư thừa , giống như một nụ hoa hồng, vô cùng muốn bày ra phong thái tài hoa của mình.

“Chúng ta lại gặp mặt, em gái người mẫu.” Al-va trêu nói.

Hôm nay lần thứ hai nghe được “Chúng ta lại gặp mặt” , khóe miệng Tinh An nhếch nhẹ, “Chào anh, Al-va.”

Còn tưởng rằng nhiếp ảnh gia phụ trách buổi chụp ảnh thử vai lần này sẽ là Al-va, lại không nghĩ rằng anh ta chỉ là ngồi ở vị trí phụ trách bình luận.

“Ồ, nhiếp ảnh gia lớn Al-va của chúng ta cũng sẽ chủ động chào hỏi, đây đúng là chuyện hiếm lạ.” Đường Du khoanh tay trước ngực ngồi ở phía bên phải Alva, nghiêng dựa vào bên cạnh bàn, vẻ mặt xem kịch vui, “Thế nào, coi trọng người ta?”

Al-va chỉ nhếch mi, nghiêng người tới, mập mờ nói nhỏ một câu ở bên tai Đường Du: “Bởi vì cô ấy chính là vũ khí bí mật tôi làm cho Đường Dục trở về, thế nào cũng phải thân thiết với người ta một chút chứ?”

Cười lui người ra, Al-va coi thường Đường Du bên cạnh bỗng trở nên ngây ngô, nói với Tinh An: “Tốt lắm, tiếp theo đi vào dưới đèn chiếu chụp vài tấm hình đi, chú ý, sản phẩm đại diện lần này của chúng ta chính là nước hoa.”

Tinh An lễ phép khiêm tốn gật gật đầu, lúc này mới xoay người đi tới bối cảnh phía dưới ánh đèn.

Nhưng khoảnh khắc ánh mắt cô chuyển qua, cô nhìn thấy người đàn ông kia.

Đó là một người đàn ông rất trẻ tuổi, ánh mắt thâm thúy sắc bén, môi mỏng mà lạnh nhạt, đường nét trên mặt sáng sủa rõ ràng.

Mặc dù người đàn ông nhìn thẳng vào cô có hơi nhăn cặp lông mày đẹp, khóe miệng lạnh lùng nhếch lên một đường cong, nhưng Tinh An lại thấy trong mắt anh là dịu dàng.

Đây là một người đàn ông anh tuấn, vừa lạnh lùng, vừa dịu dàng . Tinh An định nghĩa như vậy.

“Cậu ta là nhiếp ảnh gia của em.” Đúng lúc Al-va lên tiếng, câu nói đơn giản lại như che gì cái gì.

Không có tên nhiếp ảnh gia, không cần nói chỉ nhìn cũng lộ ra một loại khí chất thần bí.

“Đối với buổi chụp ảnh này, em muốn biểu hiện cái gì?” Người đàn ông trẻ tuổi hơi cúi đầu, ngón tay dài nhỏ giống như yêu thương lại như trêu chọc chạm vào máy chụp ảnh, hỏi.

Nước hoa “FAINT SCENT”, vẫn luôn truyền bá mùi vị gợi cảm mê người.

Cứ thế yêu cầu ngôi sao đại diện nước hoa “FAINT SCENT” đều phải cho thấy sức quyến rũ gợi cảm của bản thân.

Gợi cảm mà không dung tục, vốn là ban đầu Tinh An muốn biểu hiện ý này.

Nhưng nhìn người đàn ông, cô bỗng nhoen miệng cười, “Em muốn biểu đạt ra....thần bí.”

Thần bí, so với gợi cảm thì hấp dẫn ánh mắt và ham muốn của mọi người hơn.

Chương 7: Chương 5: Cô ấy, là ai? . . .

Edit : babynhox

Thần bí sao? Con người của người đàn ông chợt hiện ánh sáng nhỏ.

“Hi vọng em không để cho tôi thất vọng.”

Tĩnh An cười gật đầu một cái, đi về phía dưới ánh đèn chiếu.

Lúc này Tĩnh An không nóng không vội, nhìn vị trí đèn máy chụp ảnh và ván phản chiếu ánh sáng, đi vài bước vào bên trong bối cảnh màu trắng như đi dạo, rồi sau đó như tìm được một vị trí hài lòng, cô đưa tay làm cho mái tóc ngắn màu đen của mình hơi rối loạn, nghiêng người nằm xuống, đưa hai mắt nhìn vào ống kính.

Trong màn ảnh, cô gái nghiêng hơn nửa người, tay trái xuyên qua mái tóc đen nhánh ở trán, cúi chỏ chống mặt đất, thành thoi mà nâng nhẹ nửa người trên của mình.

Nhìn tư thế như lười biếng, đường cong trên khuôn mặt cô gái nhẹ nhàng, một đôi mắt màu nâu lại lạnh lùng sắc bén nhìn thẳng phía trước, dường như chỉ một ánh mắt đang đưa liên lộ ra cử chỉ động lòng người.

Cái gì là thần bí? Có lẽ chính là trong hai tròng mắt của cô gái này làm người ta nhìn không rõ rồi lại không tự kìm hãm được lay động hồn phách muốn đi vào tìm kiếm.

Người đàn ông trẻ tuổi gio máy ảnh lên, về mặt gọi lên ý cười không rõ, ngón trỏ dừng ở nút bấm cửa chớp không gián đoạn mà lần lượt đề xuống, bắt lấy từng khoảnh khắc xinh đẹp.

Sau khi theo người đàn ông vào buổi chụp ảnh, Tĩnh An hoặc nằm hoặc đứng chạm đất lại bày ra rất nhiều tư thế .

Trong thời gian này, người đàn ông trẻ tuổi làm nhiếp ảnh gia vẫn duy trì im lặng, lại không thấy có ý kiến gì đối với những bức ảnh của Tĩnh An, cũng không có bất kỳ từ ngữ tốt nào.

Có thể nói người này vẫn không ngừng ấn nút cửa chớp, rồi lại im lặng khác thường làm cho trong lòng Tĩnh An có chút nghi ngờ.

Mặc dù cô đối với biểu hiện của mình rất hài lòng, nhưng lại có chút lo lắng có phải buổi chụp ảnh kéo dài là vì mình không cách nào đạt được yêu cầu của người đàn ông trẻ tuổi này không .

Buổi chụp ảnh giống như vĩnh viễn không hết, cho đến một tiếng ca ngợi hơi có vẻ kích động vang lên, mới cắt đứt ngón tay của người đàn ông muốn ấn nút lần nữa.

Sau khi Al-va kìm lòng không được nói một câu “Per-fect”, ngượng ngùng sờ sờ lỗ mũi của mình, liếc mắt nhìn bạn tốt cúi đầu nhìn máy chụp hình, giống như đắm chìm trong thế giới của mình, đầy mất u ám về mặt phức tạp

Rồi sau đó anh ta quay đầu, cười nói với Tĩnh Ab: “Em gái người mẫu xinh đẹp, làm phiền em sau khi rời khỏi nói với nhân viên công tác bên ngoài một tiếng là chúng tôi hơi mệt một chút, cần nghỉ ngơi một lát, để cho bọn họ sắp xếp những người thử vai phía sau nghỉ ngơi một chút đi.” Đồng thời cũng có ý là buổi chụp ảnh của Tĩnh An đã kết thúc.

Mới thử vai hai mươi mấy người mẫu, liền mệt mỏi?

Tĩnh An nhìn Alva không biết từ lúc nào đã đi từ bàn làm việc tới chỗ của cô, cảm thấy không biết nói gì.

Nhưng mỉm cười xoay người rời đi.

Trước khi đi ra phòng chụp ảnh, Tĩnh An cũng không hỏi thành tích buổi chụp ảnh hôm nay như thế nào.

Không phải là không dám, cũng không phải là ngượng ngùng.

Chẳng qua là cô biết rõ có một số quyết định không phải là cô có thể ảnh hưởng đến. Hồi nhiều, cũng không có chút ý nghĩa nào, có lúc càng tự rước lấy nhục hơn.

“Cô ấy... Là ai?” Giọng nhau bị cô gái nhỏ hấp dẫn, mà Đường Du từ sau bàn làm việc đi ra có vẻ hơi ngầy ngốc hỏi Alva bên cạnh, “Cô ấy...và người kia có quan hệ như thế nào?”

Alva lắc đầu một cái: “Theo tôi được biết, cô ấy mới vào Tỉnh Quang chưa được nửa năm, mà trước khi Đan Ninh chết căn bản là bọn họ không thể có cơ hội gặp mặt.”

“Vậy trước khi vào Tỉnh Quang...” Đường Du vẫn còn nghi ngờ.

“Lúc cô ấy tốt nghiệp tiểu học thì cha mẹ bị tai nạn xe cộ, mà dường như cô ấy cũng không có họ hàng gì.” Alva cau mày, có chút không xác định, “Những thứ này là lý lịch sơ lược khi cô ấy vào Tỉnh Quang, mà tôi không cho là khi đó bọn họ gặp nhau.”

“Nhưng... Tại sao có thể có hai người giống nhau.”

Trong trí nhớ, một lần duy nhất này chính mắt nhìn thấy hình ảnh của Đan Ninh chồng lên hình ảnh cô gái nhỏ trong buổi chụp ảnh vừa này, làm sống lưng Đường Du nổi lên một loại lạnh lẽo.

Nghe được lời như vậy, Alva cũng trầm mặc lại.

“Bọn họ... Không giống nhau.”

Mà trong không khí kỳ quái này, người đàn ông trẻ tuổi vẫn giữ trạng thái im lặng kia cũng bỗng nhiên mở miệng, dẫn tới ánh mắt kinh ngạc của hai người kia.

Alva há miệng muốn phản bác nhưng trong nháy mắt đã ý thức được, so với người đàn ông này thì hiểu biết của mình đối với Đan Ninh coi là cái gì.

Trông mặt u ám, Alva cười, chẳng qua là trong nụ cười này, cất giấu khổ sở không ai hiểu ngoài chính mình, “Nếu Đường Dự nói như vậy, chúng ta còn rối rắm cái gì. Có lẽ cái này gọi là giống nhau thì Tĩnh An là người có tư chất người mẫu trời sinh, hơn nữa còn là tư chất làm cho người ta ghen tỵ.”

“Cho bọn chị xem kết quả chụp ảnh một chút, nói không chừng trong hình này sẽ có cảm giác không giống nhau.” Đường Du cảm thấy ý nghĩ này của mình rất là chính xác, “Ngay cả tư chất trời cho cực cao thì người kia cũng cần phải có kinh nghiệm trong nghề ba năm mới được, tôi cũng không tin một người mẫu nhỏ mới vào nghề có thể chụp ra được thần thái say mê của người kia, ngay cả Lý Na rất nổi tiếng lúc này cũng không bằng một nửa người kia!”

Lời của Đường Du làm Alva có chút không biết nên khóc hay cười, nhớ tới lúc Đan Ninh vẫn còn, mỗi lần Đường Du nhắc tới người này thì gương mặt đều khinh bỉ, lời nói thường đeo ở khóe miệng chính là “Ngay cả kẻ đàn còn thông minh hơn người kia, người như vậy cũng có người đối với cô ấy u mê không tỉnh ngộ!”

Mà người u mê không tỉnh ngộ ngoài em trai thân yêu của Đường Du là Đường Dự, còn có mối tình đầu của Đường Du.

Nhưng mà nói không chừng tình cảm ở trong lòng Đường Du đối với người nợ căn bản không phải chán ghét và khinh bỉ như cô ấy nói, nếu không, lúc này tại sao lại bảo vệ người kia như vậy, nói thẳng trong giới không ai có thể đuổi kịp người kia.

Lúc Đường Du nói chuyện Đường Dự không có nhìn về phía cô ấy, mà là đưa tầm mắt dừng lại ở đèn chiếu, chỗ Tĩnh An mới vừa tạo dáng.

Nhưng nếu như Đường Du có thể thấy lúc cô ấy nói chuyện đầy mắt Đường Dự chợt lóe cương quyết rồi biến mất, như vậy, lúc cô ấy đang nói chuyện kia liên tục đối không thể nào tràn đầy lòng tin như vậy.

Đưa số liệu chuyển vào trong máy vi tính, Đường Dự liền ngồi vào một bên, không có nhìn lại hình mà mình vừa chụp.

Nhìn trước máy vi tính, hai người xem hình càng kinh ngạc.

Đường Dự chỉ kéo kéo khóe miệng, không có nhiều lời.

Những bức hình kia mang đến rung động, anh lại rất hiểu rõ.

Hình trên màn hình, sau một hồi tuần hoàn, lại dừng ở bức hình ban đầu kia.

Trong hình, cô gái nằm nghiêng, một đôi mắt đẹp, thu hút lòng người.

“Xem ra vào buổi chụp ảnh lần trước, cô ấy che giấu không ít thực lực.” Có lẽ là bởi vì cô gái biết mình không phải nhân vật chính của buổi chụp ảnh quần áo mùa đông sang trọng, cho nên cố ý giảm bớt sự tồn tại của mình, để phối hợp vào buổi chụp ảnh.

Hiểu biết nặng nề như vậy, ngược lại không giống một người mẫu nhỏ mới vào nghề.

Nhưng cô, lại hết lần này tới lần khác chỉ là một người mẫu hạng C mới vào nghề chưa tới nửa năm. Alva vuốt vuốt huyệt hai bên, giống như muốn làm tiêu tan suy nghĩ rối loạn trong đầu.

“Từ tấm hình này cậu nhìn ra điều gì?” Lúc này, Đường Du bỗng quay đầu hỏi Al-va, trong giọng nói có nghiêm túc, “Không, tôi không phải là muốn hỏi cậu từ tấm hình này có thấy bộ dạng của Đan Ninh hay không, đơn giản là tôi chỉ muốn nói về tấm hình này.”

Alva ngẩn người, nhìn Tinh An trong tấm hình lần nữa, “Vampire, Vampire dạo chơi trong bóng đêm ở thế giới phương Tây, khoác áo khoác tao nhã tà mị, lại ẩn giấu màu máu nguy hiểm.” Al-va dừng một chút, lại tiếp tục mở miệng “Nhưng không thể phủ nhận, mặc dù nguy hiểm hơn, tôi cũng cam nguyện bị cô ấy thu hút.”

“Mà tôi lại cảm thấy đây là một người con gái xinh đẹp cao quý nhuộm một chút men say mới từ trên tiệc rượu trở về, giữa sự lười biếng là cao quý lịch sự, dịu dàng không thể so sánh lại vừa kiêu căng lạnh nhạt.”

Đường Du vừa nói chuyện, hô hấp có chút nặng nề, “Al-va, There are a thou-sand Ham-lets in a thou-sand peo-ple' s eyes. (Trong mắt một ngàn người thì có một ngàn Hamlet)*, chẳng lẽ những lời này của Shakespeare cũng không đại diện cho một loại thần bí.”

*: Danh ngôn của Shakepeare, ý nói rằng một việc nhưng mỗi người sẽ có một cách nghĩ riêng.

“Mà cô ấy thật sự làm được.” Đường Du tựa lưng vào ghế ngồi, có chút mờ mịt, “Đường Dự, bọn họ... Quả thật không giống nhau.”

Câu nói của Đường Du, Al-va và Đường Dự cũng nghe rõ ý nghĩa trong đó.

“So với hình của Đan Ninh trong buổi chụp ảnh, trong hình Tinh An biểu đạt tình cảm tỉ mỉ phong phú hơn.” Mà những thứ biến đổi tình cảm nhỏ nhặt như thế nào này mà lúc Đan Ninh 21 tuổi hay là Tinh An 18 tuổi có thể thông thạo, mà dung nhập vào trong đó... Nhưng thực tế lại hiện ra rõ ràng trước mặt, đối với cái này, Al-va cũng chỉ có thể cảm thán, “Đường Du, Tinh Quang của chị đào được một thiên tài.”

“Cũng khó trách nhiếp ảnh gia có tài năng mà quý Đường Dự lại ấn chụp không ngừng như ma đuổi như vậy.” Al-va nhạo báng.

Đường Dự ngược mắt, nhàn nhạt nhìn thoáng qua Al-va cùng với Đường Du, cất giọng nói trong trẻo lạnh lùng: “Buổi chụp ảnh tiếp tục do Lý Tường phụ trách, mà Đường Du, tin tưởng chị đã biết sự lựa chọn của em.”

Sau khi nói dứt lời, Đường Dự liền đứng dậy tính rời đi phòng chụp ảnh.

“Này, không nên sai khiến người khác như vậy, Đường Dự! 23 người mẫu trước Tinh An đều do tôi phụ trách chụp ảnh, tại sao cậu chỉ chụp một người đó thông thả rời khỏi, mà tôi còn phải ở lại chứ!” Al-va rõ ràng đã ở ranh giới nổi nóng, “Buổi thử vai chọn người này chính là ý của cậu, cái này cũng được đi nhưng tại sao chịu khổ vĩnh viễn đều là tôi..”

Đối với găm thét oán trách của Alva, Đường Du tập mãi thành thói quen nhún nhún vai.

Mà Đường Dự, càng trực tiếp coi thường tiếng ồn phía sau lưng hơn, lạnh nhạt đi ra khỏi phòng chụp ảnh.

Sau khi Đường Dự đi ra khỏi phòng chụp ảnh về mặt uất ức của Alva đột nhiên đổi lại bộ dáng quần là áo lượt về mặt cười đùa, híp mắt, hơi không có ý tốt hỏi Đường Du, “Cô Đường xinh đẹp, chị đoán, lúc này em trai thân yêu của chị là muốn đi đâu đây?”

Khóe miệng tràn ra nụ cười lúm đồng tiền, khóe mắt Đường Du cũng mang theo chút ý đùa vui vẻ, “Tôi chỉ biết là, Al-va thân yêu, thời gian nghỉ ngơi của chúng ta cũng nên kết thúc.”

“Phía sau còn trên dưới 100 người chờ cậu chụp ảnh đấy.” Đường Du lật lật tài liệu người mẫu trong tay, bổ sung

Bạn đang đọc truyện *Siêu Mẫu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Chương 6: Hợp tác vui vẻ . . .

Edit : babynhox

Trên sân thượng tòa công ty Tinh Quang có một vườn hoa nhỏ xinh trên không, chiếm lấy một góc sân thượng.

Mà cái chỗ này, chính là nơi Đường Dự muốn đến nhất.

Ở trong trí nhớ của Đường Dự, mô hình vườn hoa nhỏ trên không này vẫn luôn là một chỗ thật yên tĩnh bí mật, rất ít người đến đây, càng đừng nói là buổi trưa nơi này rất nóng.

Hướng chi trong mấy năm này, trừ mình còn thỉnh thoảng đến chỗ này ngồi thì còn ai còn nhớ vườn hoa đã từ từ tan hoang này.

Nhưng, ánh mắt Đường Dữ hơi tự giấu, bất ngờ nhìn thấy một bóng lưng màu đen ngơ ngác thoáng hiện ở ngoài vườn hoa.

Là người mẫu tên Tĩnh An kia.

Lông mi dày đậm trên mắt Đường Dữ run rẩy, cup xuống che giấu vẻ mặt khó lòng của anh lúc này.

Trước đó, làm người ta ấn tượng sâu sắc trong buổi chụp ảnh, trái ngược với sự thần phục của Lý Tường và Đường Du, khuôn mặt Đường Dữ vẫn bình tĩnh, vô cùng trầm tĩnh.

Mà trên thực tế, đối với biểu hiện của cô gái này, phải nói là Đường Dữ ngạc nhiên, càng không bằng nói là... Nghi ngờ.

Nhưng những thứ nghi ngờ này của anh, liền không có ý định nói cho những người khác nghe.

Một hành động cử chỉ của Tĩnh An từ lúc đi vào ống kính, bao gồm động tác nhỏ nhìn về đèn máy ảnh và tấm ánh sáng phản chiếu cùng cho tới lúc có ý điều chỉnh vị trí và dùng tư thế đứng hoặc nằm bày ra đáng chụp.

Không một chút nào không khiến Đường Dữ cảm thấy...

Người con gái này, hiểu được làm như thế nào để tìm kiếm vị trí ánh sáng thích hợp cho mỗi một tạo dáng của mình, hơn nữa còn hiểu được làm như thế nào để cho trong màn ảnh không lộ ra góc độ xấu của mình.

Lần chụp ảnh này.

Lần đầu tiên, để cho nhiếp ảnh gia Đường Dữ cảm thấy không phải là mình đang khống chế ống kính trong tay.

Nhìn về cô gái như đang mất hồn cách đó không xa, Đường Dữ chần chờ một chút, cuối cùng vẫn đi tới.

“Sao em lại ở đây?”

Sau lưng bỗng có tiếng nói, làm cho Tĩnh An không có chuẩn bị hơi hoảng sợ, mặc dù giọng nói này nghe rất là dễ nghe... Có chút quen thuộc.

Nở nụ cười, Tĩnh An xoay người, hai tròng mắt đúng lúc chạm vào đáy mắt đen bóng sâu xa của người đàn ông.

“Là anh?” Đối với người xuất hiện, Tĩnh An có chút bất ngờ, nhưng cũng chỉ là bất ngờ thôi, “Tôi chỉ là muốn hóng mát một chút, vừa đúng lúc tới nơi này.”

Tĩnh An lễ phép trả lời câu hỏi của người đàn ông, nhưng cũng không hiểu vì sao giọng điệu người đàn ông này đối với chuyện mình xuất hiện ở đây có chút... kỳ quái không nói ra được?

Trong thời tiết nóng bức này, chạy đến sân thượng hóng mát?

Đường Dữ ngoắc ngoắc khóe miệng, nhìn cô gái bất cứ lúc nào cũng nghĩ muốn rời khỏi, “Nếu như không việc gì, thì cùng đi dạo nói chuyện với tôi đi.”

Dưới ánh mặt trời, người đàn ông vừa nói chuyện nhìn như có chút lạnh nhạt nhưng đường nét trên mặt lại phủ lên một cảm giác ấm áp mờ nhạt.

Tĩnh An đang tìm kiếm ngôn ngữ định rời khỏi, rất kinh ngạc sững sốt, nhưng ngay sau đó liền che giấu dưới nụ cười: “Đây là vinh hạnh của tôi.”

Đúng vậy, đây là vinh hạnh cũng là... Cơ hội của cô.

Bởi vì dù đến giờ cũng còn không biết tên của người đàn ông trẻ tuổi này, nhưng Tĩnh An cũng có thể biết người đàn ông này tuyệt đối không đơn giản.

Thử hỏi đại diện “FAINT SCENT” quan trọng như vậy, lúc thử vai có Alva ở đó thì sao có thể lại đi tìm một nhiếp ảnh gia khác tới phụ trách buổi chụp ảnh, trừ phi, nhiếp ảnh gia này... Ở trong giới thời thượng có địa vị cao hơn Alva

Hơn nữa, lúc này, theo lý thuyết người đàn ông này nên ở phòng chụp ảnh tiếp tục vì chụp hình người mẫu thử vai, nhưng anh, lại xuất hiện ở nơi này, hơn nữa định đi dạo nói chuyện với mình, đây là đại biểu cái gì?

Tĩnh An có chút thấp thỏm, mà thấp thỏm nhiều hơn cũng là bởi vì kích động.

“Mấy năm trước, nơi này còn bố trí rất nhiều bồn hoa, càng giống vườn hoa hơn so với bây giờ.” Ánh mắt Đường Dữ xuyên qua vai cô gái, rơi vào một vùng trên mặt đất nhìn có vẻ dơ dáy bẩn thỉu, “Tôi nhớ còn có vài gốc cây không nhớ rõ tên, nhưng là thực vật trưởng thành rất tươi tốt.”

“Đáng tiếc, đây đều là chuyện mấy năm trước.” Đường Dữ liếc nhìn Tĩnh An, vẻ mặt có chút hoảng hốt giống như còn đắm chìm trong trí nhớ của mình, “Nếu như em đã gặp qua, có thể nói cho tôi biết tên nó.”

Đúng vậy, mấy chậu cây tươi tốt không biết đã được người nào sắp xếp lại với nhau, cảnh lá dài rộng rãi ngược lại xanh um tươi tốt vô cùng.

Nhưng mình thật sự không biết tên của bọn nó là gì.

Có lẽ là bởi vì cũng có kỷ niệm đối với vườn hoa này, hình tượng Tĩnh An trong lòng Đường Dự êm dịu mấy phần.

“Khi đó, tôi còn chưa vào Tĩnh Quang.” Cười lắc đầu một cái, Tĩnh An trả lời “Hơn nữa mặc dù tôi đã thấy, cũng không nhất định là biết tên của bọn nó.”

Nghe được trả lời như vậy, Đường Dự không có lập tức nói chuyện, anh chỉ lẳng lặng nhìn cô gái, ánh mặt trời bắn thẳng đến trên mặt vẻ mặt mơ hồ không rõ.

Sau một lúc im lặng, lúc Tĩnh An cho là người trước mắt muốn kết thúc cuộc nói chuyện này thì Đường Dự lại từ từ mà nói, nhưng lần này lời mà Tĩnh An nghe được lại không hiểu.

“Năm ngoái tôi chỉ tới nơi này một lần, năm nay, tôi cho là tôi sẽ không tới nơi này nữa...” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của người đàn ông, chậm rãi nói đến nhưng lại làm cho trong lòng Tĩnh An không khỏi buồn phiền, “Nhưng tôi lại tới hai lần, một tháng trước và hiện tại.”

“Tôi nghĩ, có một số việc chỉ là chính tôi cho là mình không thêm để ý thôi.” Đường Dự tiếp tục lời nói không rõ ý nghĩa của anh, “Đánh mất cuối cùng cũng là đánh mất, mà tôi đã không có cơ hội đền bù tiếc nuối.”

Tĩnh An cảm thấy cặp mắt kia nhìn thẳng cô, giống như đang xuyên thấu qua cô để nhìn cái gì đó.

Không thể phủ nhận, lúc này người đàn ông trẻ tuổi được cho người xa lạ đứng ở trước mặt cô, làm cô có chút rợn cả tóc gáy.

“Vậy thì thật là đáng tiếc.”

Có mấy lời muốn nói liền dừng, dò hỏi quá nhiều luôn không tốt. Huống chi mình còn trong vòng luẩn quẩn của giới giải trí.

Nghe nhiều, nghĩ nhiều, nói nhiều, sẽ mắc lỗi nhiều. Cho nên Tĩnh An không có liền lên tiếng hỏi rõ người đàn ông vấn đề không hiểu trong lòng mình, mặc dù cô có loại cảm giác kỳ lạ là người đàn ông này cố ý nói cho cô nghe.

Khách sáo đáp lời, nghe vào trong tai Đường Dự, lại cảm thấy hơi muốn cười.

Người này, nói không chừng, ngoài mặt rõ ràng nhìn như tự nhiên hào phóng, dịu dàng lễ độ, trên thực tế lại rất cẩn thận, lạnh lùng xa cách.

Nhưng cho dù suy đoán của mình có chính xác hay không... Lần này, anh đều không muốn bỏ lỡ nữa.

Môi mông của Đường Dự luôn luôn lạnh nhạt, dâng lên nụ cười vui vẻ chân thành.

Bộ dạng cười lên, thật đúng là... Câu người.

Khó trách bộ dáng người đàn ông nhìn như dạng lạnh như băng ăn nói cẩn thận, nếu là thỉnh thoảng mỉm cười, ai còn bình tĩnh được hả ?

Tĩnh An thấy thế có chút dờ dẫm, sau khi phản ứng kịp, lúc người đàn ông nhìn cô càng vui vẻ hơn làm cô rất là lúng túng.

“Tĩnh An.”

Cô nghe được tên của mình từ trong miệng người đàn ông gọi ra, không có pháp phòng, giọng nói trong trẻo lạnh lùng lại có chút nhiệt độ nóng ấm.

“Tôi là Đường dự.” Đường Dự nói.

“Ách, chào anh, Đường tiên sinh.” Người đàn ông bỗng tự giới thiệu mình, làm cho Tĩnh An phản ứng có chút vội vàng.

“Gọi tôi là Đường Dự được rồi.” Đường Dự vẫn cong môi mông đẹp đẽ của anh, mắt nhuộm ý cười, cũng dời tầm mắt khỏi Tĩnh An, “Em đi trước đi, tôi muốn ở lại một chút.”

“Vậy tôi đi trước.” Xem ra rốt cục thì có thể kết thúc cuộc nói chuyện kỳ quái này, Tĩnh An gật đầu một cái, không chậm trễ chút nào mà đi qua người Đường Dự.

Nhưng, lúc đi thoáng qua, Tĩnh An kinh ngạc mở to mắt.

Có chút không dám tin có chút nghi ngờ xoay người, bốn mắt nhìn nhau, cô há miệng, “Anh mới vừa...”

Nhìn ánh mắt giữa ngạc nhiên không che giấu vui mừng của cô gái kia, Đường Dự cười lặp lại lời nói trước một lần nữa: “Tĩnh An, hợp tác vui vẻ.” Đồng thời vờn tay.

Hợp tác vui vẻ? !

Nếu như cô không có đoán sai...

Dời tầm mắt dừng lại ở giữa bọn họ, trên bàn tay kia là các đốt xương ngón tay rõ ràng, Tĩnh An không nhận được đáy lòng kích động nở nụ cười vui sướng, sáng rực.

“Hợp tác vui vẻ.” Tĩnh An vươn tay của mình ra, cầm tay của người đàn ông.

Hai bàn tay thon dài đẹp mắt giống nhau, vào giờ phút này quấn quanh lại với nhau thật chặt.

Sau đó Tĩnh An rời khỏi sân thượng, mà Đường Dự tự mình ở lại lẳng lặng nhìn vườn hoa vườn hoa tan hoang trước mắt, trong mắt lạnh nhạt mơ hồ loáng thoáng nhớ nhung.

Dường như trước mắt Đường Dự ừ từ dâng lên một làn hơi nước mỏng, cách hơi nước mơ hồ nhìn thấy một thân thể duyên dáng của cô gái trẻ đang bước qua từng bước theo tiết tấu như khi bước trên sàn diễn, đáng vẻ tao nhã mê hoặc người ta.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Mẫu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 7: Dư luận . . .

Edit : babynehox

Ba ngày sau, cấp trên của Tĩnh Quang công bố người đại diện “FAINT SCENT” lần này.

Một người mẫu gọi là Tĩnh An.

Một người mẫu không chút danh tiếng làm cho người trong giới lẫn bên ngoài đều mù mịt.

Sau khi cấp trên Tĩnh Quang công bố tin tức thì bình luận càng kéo đến lũ lượt.

Nhiều nhất chính là người hâm mộ Lý Na, đồng loạt dùng lời nói trách cứ ác liệt nghi ngờ lựa chọn của Tĩnh Quang, càng khinh bỉ mà cho rằng Tĩnh An là dựa vào quy tắc ngầm mới có thể chiếm vị trí trên cùng giành được cơ hội đại diện lần này.

Trong một lúc tất cả giải trí truyền thông, giải trí tạp chí cũng hưng phấn, rồi rít phách phóng viên thông qua các loại đường dây liên lạc với cấp cao Tĩnh Quang..... Sự thực vốn nên thuộc về người mẫu Lý Na, một số phóng viên có ánh mắt nham hiểm lặng lẽ bấm số điện thoại của trợ lý Tiêu Mặc Phàm.

Hôm sau, chỉ là sau mười tiếng Tĩnh Quang công bố tin tức này, bản tin về Tĩnh An ừn ừn kéo đến đầy trên trang đầu cả báo giải trí và kênh giải trí.

Các nhà báo truyền thông ranh mãnh không chỉ đào chuyện Tĩnh An đâm xe tự sát ào hơn một tháng trước, càng không biết từ đâu lấy được bình luận về Tĩnh An của các ngôi sao nổi tiếng thuộc công ty Tĩnh Quang, không biết cố ý bỏ chữ lấy ý hay không hoặc là những thứ bình luận này đều là bịa đặt nói bừa, tóm lại đều là những tin tiêu cực.

“Tôi muốn biết tên những người mẫu trong này, dường như tôi chỉ gặp qua cấp chị em sinh đôi.” Lúc này, cô gái mặc T-shirt trắng đang dùng ngón trỏ tron bóng trắng nõn chậm rãi lướt qua từng chữ mây đen trên báo chí, ánh mắt của cô lóe lên một cái, lông mi dài nhỏ lại vững vàng che kín đáy mắt lên tình cảm phức tạp này, “Làm bậy ném碌 lên trên người những người mẫu khác? Sao tôi nhớ là chính tôi bị碌 đập trúng?”

“Trong một buổi tối chìm sẽ biến thành phượng hoàng, làm sao có thể làm người khác không ghen tỵ. Cái này với em cũng tốt, ở không biết sắp tới có thể thành phượng hoàng hay không, nói không chừng liền bị những thứ tin tiêu cực này làm cho sụp đổ.” Trần Sâm mới vừa nói xong, chợt cảm giác lời nói này của mình có chút không ổn, đưa mắt nhìn về mặt như thường của cô gái, thật sự không biết nên làm thế nào sửa lại.

“Cái đó, mặc dù không biết tại sao Tĩnh Quang lựa chọn em, nhưng dù sao danh tiếng của em quá nhỏ, cho nên FAINT SCENT yêu cầu em một mình thử vài lần nữa cũng không quá đáng.” Trần Sâm giả bộ như bất đắc dĩ tiếp tục nói, trong lòng lại cho là yêu cầu của FAINT SCENT cực kỳ đúng đắn, đây cũng không phải là anh ta không muốn người mẫu của mình có thể mượn cơ hội đại diện này làm nên danh tiếng, chẳng qua là bây giờ không yên lòng Tĩnh An có thể gánh vác nhiệm vụ quan trọng này. Cứ thế đến bây giờ Trần Sâm cũng còn cảm thấy lựa chọn lúc trước của Tĩnh Quang nhất định là xảy ra nhầm lẫn.

“Nói là cho một mình em thử vai, nhưng tôi hỏi thăm được người mẫu thử vai lần này... Còn bao gồm Lý Na.”

Trần Sâm nhìn Tĩnh An ngẩng đầu lên nhìn anh ta, trên mặt là vẻ mặt không rõ.

Sau chốc lát, Tĩnh An chợt nở nụ cười nhẹ, giữa hai lông mày vẫn là vẻ không chắc, “Nếu người phụ trách FAINT SCENT còn chưa tới, tôi muốn đi ra ngoài đi dạo một chút, tôi sợ đợi mình sẽ quá thất lễ.”

Cùng thử vai với người mẫu, làm sao có thể không khẩn trương hốt hoảng đến thất lễ.

Trần Sâm cũng không nói thêm cái gì, chỉ là gật đầu một cái.

“U, cô đây là không có mắt thì còn là thế nào, đi đường cũng có thể làm đổ cà phê của tôi, thật là xui xẻo!”

“Tiểu Lý, còn ngây người cái gì, còn không đem một ly khác cho tôi!”

Đi trên đường có hơi vắng vẻ, mặt Tĩnh An không thay đổi nhìn trợ lý nhỏ khúm núm và người mẫu Bắc Huyền ở trước mắt.

Vốn là tâm trạng phiền loạn, càng tăng thêm mấy phần không vui.

Liếc mắt nhìn trợ lý nhỏ đụng nhau với mình, rồi sau đó chuyển dời ánh mắt đến trên mặt Bắc Huyền, ánh mắt Tĩnh An lạnh lùng, “Cũng phải cảm ơn ly cà phê lúc đầu không nóng.”

Mặc dù lúc đi bộ có chút mê mẩn, nhưng mình dọc theo tường chậm rãi mà đi cũng có thể đụng vào người?

Tĩnh An cảm thấy buồn cười, là đường đi này quá chật, hay là trong mắt phía bên kia căn bản không thấy sự tồn tại của cô?

Có một số đáp án, không cần nói cũng biết.

Ánh mắt Tĩnh An nhếch nhẹ, lúc nhìn camera ở một góc trần nhà thì lạnh lùng cười một tiếng.

Không tiếng động thay đổi vị trí của mình, để cho mình hoàn toàn tiến vào bên trong phạm vi camera.

“Nghe ý này của cô, là tôi có ý gọi người đổ cà phê lên người cô sao?” Tính tình Bắc Huyền luôn luôn không tốt, hướng chỉ là đối với người mẫu mới nhìn không vừa mắt này, sau khi chê cười nói xong câu đó, mắt cũng không nghiêng một cái lại đi tới bên cạnh trợ lý nhỏ hỏi, “Tiểu Lý, cô nói xem, tôi có kêu cô đem cà phê hắt lên người đại diện FAINT SCENT tương lai này không?”

Mặc dù sự thật đúng là cô ta thấy một mình người mẫu nhỏ này, mới ác ý gọi trợ lý bung cà phê đụng vào người cô, nhưng lời nói của Bắc Huyền vẫn hùng hồn như vậy.

“Không.. Không phải, là tôi đụng vào cô.” Trợ lý nhỏ trả lời, không khỏi liếc trộm Bắc Huyền một cái, ngón tay vô ý thức co rúc xuống.

Lúc này Tĩnh An khẽ rử mi mắt xuống, sâu trong đáy mắt là lạnh lẽo, cô cười khẽ một tiếng mở miệng, trong giọng nói rõ ràng mang theo khinh thường cùng kiêu ngạo lạnh lùng, “Đúng là Lâm Lang nói không sai, tính tình cô như vậy, có thể tiếp tục phát triển ở giới người mẫu thậm chí là cả làng giải trí, thật có thể nói là đậm rồng hang hổ, không, nên nói là một chuyện cười, không phải sao?”

Bị Tĩnh An có thái độ kích thích ghét bỏ, sắc mặt Bắc Huyền thoáng qua đen xuống, nóng nảy như cô, hoàn toàn không có suy tính đến đây là trên đường lúc nào cũng có người đi ngang qua, liền hung hăng giơ tay lên tát Tĩnh An.

Khóe miệng cong hiện lên ý lạnh, ánh sáng trong mắt Tĩnh An chột lóc rồi biến mất.

Theo hướng bàn tay đánh tới, Tĩnh An đứng lúc mà lui về phía sau một bước và nghiêng đầu đi, cũng nhanh chóng lấy tay đặt lên nên bị chỗ gương mặt bị bàn tay đánh tới.

Về mặt kinh ngạc, ủy khuất hoàn mỹ vừa lúc được camera ghi hình lại.

“Rất tốt, lại dám né tránh!” Mở một đôi mắt đẹp tức giận, Bắc Huyền càng không vừa ý giơ tay lên lần nữa.

Nhưng đường đi cuối thang máy lúc này lại từ từ mở ra, trợ lý nhỏ chú ý đến đầu tiên lập tức kéo tay Bắc Huyền lại, sử dụng ánh mắt ra hiệu ở đầu thang máy kia.

Nhận được tín hiệu cảnh báo, hất tay trợ lý ra, Bắc Huyền lạnh lùng “Hừ” một tiếng với Tĩnh An sau đó liền cứ thế đi ra một đầu khác, cũng không quay đầu lại nói một câu với người phía sau : “Dựa vào cô, còn chưa đủ tư cách nói tôi!”

Không có tư cách sao? Tĩnh An để tay đang bùm mặt xuống, nhìn về phía Bắc Huyền rồi khỏi.

“Tĩnh An?” Bỗng nhiên vang lên tiếng nói trong trẻo lạnh lùng mang theo chút dịu dàng, có mùi vị quen thuộc.

Còn chưa giấu kỹ ánh sáng trong mắt, Tĩnh An quay đầu lại chỉ thấy bóng dáng thon dài cao ngất đang vững bước tới gần cô.

Ánh nắng mùa hè xuyên thấu qua đường đi và cửa sổ sắt đất rọi vào, ánh mặt trời chiếu rọi đường nét trên mặt cô gái, ấm áp mà đẹp mắt.

Vậy mà...

Trong mắt Tĩnh An lúc này, lại làm cho Đường Dự càng tới gần bóng kinh ngạc.

Trong mắt này, có lạnh nhạt, có tự tin... Còn có kiêu ngạo lạnh lùng, cùng với vẻ phức tạp mà Đường Dự nhìn không rõ.

“Đường... Dự.” Tĩnh An phản ứng kịp, trong nháy mắt liền che giấu làm cho Đường Dự kinh ngạc.

Cô gái nở nụ cười một lần nữa, hình như mới vừa rồi thấy chẳng qua là cảnh tượng huyền ảo, lúc về mặt Đường Dự hơi động đang thì lại chú ý tới dấu vết ô bản trên quần áo của Tĩnh An.

“Em cứ như vậy mà đi tham gia thử vai FAINT SCENT?” Đường Dự hí hí mắt.

Cúi đầu nhìn áo T-shirt trắng đã bị cà phê nhuộm một mảng vẩn đục, Tĩnh An không có ngưng ngừng, chẳng qua là có vẻ hơi lúng túng cười khổ nói: “Không biết có trở về thay một bộ đồ hay không?”

“Nếu như em không muốn bởi vì lý do không tuân theo này mà làm cho FAINT SCENT bỏ qua em.” Đường Dự lắc đầu một cái, trong mắt nhìn Tĩnh An có ý trêu ghẹo, “Huống chi, ý của tôi là em tính mặc áo T-shirt quần jean tham gia thử vai sao?”

Mặc dù quần áo như vậy, cô gái nhỏ mặc, có loại thích thú thời thượng gắn liền thoải mái đơn giản.

Tĩnh An không nhịn được cười một tiếng, ý của Đường Dự sao cô lại không hiểu, buổi thử vai giống như FAINT SCENT, một bộ tốt hơn có thể nói quần áo có nhãn hiệu cao quý là trang bị không thể thiếu của người mẫu, không thể phủ nhận những thứ kia nếu nói nhãn hiệu cao quý, đúng là lúc mặc lên người có thể thấy thân thể và khí chất của mình tốt hơn.

Đạo lý người dựa vào trang sức quần áo, không phải là cô không hiểu. Nhưng mà...

Tĩnh An khoa trương mà thở dài một cái, nhún nhún, trong lúc hưng phấn vung về nói: “Không có cách, ai bảo tôi chỉ là người mẫu nhỏ, tiền này... Đủ ăn no liền không tệ. Nếu như chi phí này công ty thanh toán, tôi cũng sẽ không để ý mà đi càn quét các cửa hàng nhãn hiệu nổi tiếng.”

Sau khi nói xong vẫn không quên làm vẻ mặt hâm mộ đưa mắt nhìn Đường Dự toàn thân là quần áo hàng hiệu nổi tiếng.

Có thể bị vẻ mặt và lời nói của mình bây giờ chọc cười, Tĩnh An lại nở nụ cười trước, “Cho nên nếu không ra tay từ quần áo, không bằng trái lại đi một con đường riêng.”

Cô gái trong ấn tượng của Đường Dự vẫn luôn cười, có lúc là cười lễ phép, có lúc là cười chân thành, có khi lại là cười xa cách, nhưng.. Vào giờ phút này, vẻ mặt cô gái cười đến bùng bình, cũng là lần đầu tiên Đường Dự thấy.

Ngay sau đó, khóe miệng Đường Dự cũng mở ra cười vui vẻ thật sâu, “Mặc dù giá trị đồ cổ cao hơn, nhưng lại không cách nào giống như giống như kim cương, vào lúc mới gặp gỡ liền hấp dẫn ánh mắt của mọi người, mà một bộ quần áo có thể làm cho ưu điểm hoàn mỹ của chủ nhân hiện ra trong lần đầu tiên thử vai thường sẽ đưa đến tác dụng mấu chốt. Cho nên...”

“Tôi sẽ thanh toán chi phí quần áo trang sức cho em.” Đường Dự càng vui vẻ hơn.

Rõ ràng Tĩnh An giật mình, nhưng lại hết sức chân chờ nhìn về Đường Dự đang cười dịu dàng.

“Tôi cũng không muốn để cho người khác nghi ngờ ánh mắt chọn người mẫu của mình.” Nhận thấy hoài nghi và không xác định của Tĩnh An đối với mình, Đường Dự lại bổ sung một câu.

Lần này Tĩnh An lựa chọn người đại diện FAINT SCENT chẳng lẽ là... Người trước mắt này quyết định? !

Hiểu được ý trong lời nói, Tĩnh An có chút khiếp sợ, còn tưởng rằng lần trước lời nói “Hợp tác vui vẻ” là tổng giám đốc Đường Du của Tĩnh Quang thực hiện, không nghĩ tới...

Sau khi Tĩnh An phản ứng kịp, nhìn Đường Dự trước mắt, trịnh trọng mà chân thành nói một tiếng: “Cảm ơn”.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 8: Người mẫu, Lý Na . . .

Edit : babynhox

“Vậy liền đi chọn một bộ quần áo thích hợp đi.”

Đường Dự mỉm cười xoay người, đi lên phía sòng vai cùng với Tĩnh An, cùng đi vào thang máy.

Tĩnh Quang với tư cách là công ty người mẫu kinh tế, hơn nửa vị trí đứng đầu trong ngành người mẫu luôn ổn định trong nước. đương nhiên ở tổng công ty này sẽ có nhiều cửa hàng mua sắm có tiếng để cho người mẫu nổi tiếng dưới tay công ty sử dụng, trong đó không thiếu quần áo cao cấp thịnh hành hoặc là quần áo hướng cổ điển.

Tĩnh An là người mới, mặc dù biết có chuyện này, nhưng cũng biết rõ những thứ quần áo kia mình còn chưa có quyền sử dụng.

Nhớ tới lúc mình là Đan Ninh, ngược lại trường hợp chỉ xuất hiện một chút thì công ty cũng sẽ cố ý gọi người lấy lựa chọn quần áo trang sức lộng lẫy tinh xảo cho cô.

Thời gian trôi qua, chuyện cũ như khói.

Thế nhưng lúc đỉnh cao rực rỡ kia, Tĩnh An lại không cho rằng mình không thể làm cho nó xuất hiện lại, hoặc là càng rực rỡ hơn xưa.

Nhìn trên con số nhảy trong thang máy, Tĩnh An hơi suy nghĩ lung tung.

Cô nghĩ, sau khi sống lại ở đời này, vì sao từ lúc mới bắt đầu dường như mình lại cố chấp với trở thành một người mẫu đứng đầu?

Là chỉ có nhiệt tình yêu thích đối với sự nghiệp sao, hay còn muốn đền bù tiếc nuối một đời trước?

Cái vấn đề này, Tĩnh An từng nghĩ, lại cũng chỉ là từng nghĩ, muốn hỏi nguyên nhân trong đó, có lẽ, ngay cả chính cô cũng... Không muốn suy nghĩ sâu xa.

Là cái nguyên nhân gì hay là có điều quan trọng gì, Tĩnh An chỉ biết là, bây giờ mình tuyệt đối phải lấy được cơ hội đại diện “FAINT SCENT”.

Cô có dự cảm, đây là bước đầu tiên cô bước đến đỉnh rực rỡ, cũng bước đi vô cùng quan trọng.

Cửa thang máy mở ra lần nữa, Tĩnh An nhếch môi cười một tiếng, đi theo Đường Dự ra ngoài.

Mặc dù không biết vì sao mình có thể có may mắn có được sự ưu ái của Đường Dự, nhưng có người này tồn tại, con đường thông đến thành công nhìn như là bằng phẳng đi rất nhiều.

Tựa như đã từng suy nghĩ nhiều lần từ lâu, lúc Đường Dự đi vào cửa hàng quần áo dưới ánh mắt kính ngạc của Tĩnh An, quen thuộc lại nhanh chóng chọn lựa quần áo thích hợp.

Cầm lấy quần áo trên tay Đường Dự, Tĩnh An phối hợp đi vào phòng thay quần áo.

Thời gian thay quần áo không lâu, đợi Tĩnh An xuất hiện trước mặt Đường Dự thì người đàn ông hoảng hốt giây lát.

Chiếc váy dài màu xanh biển hồ hững dao động lộ ra da thịt trắng mịn của cô gái càng rực rỡ trong suốt hơn mấy phần, lá sen bên vạt áo từ mắt cá chân được nhà thiết kế suy nghĩ độc đáo gọt giữa lõi kéo lên mà thành, làm cô gái nhỏ nhắn mềm mại bước đến lay động từng đợt sóng gọn, mềm mại uốn lượn như một đóa hoa sen ngọc bích thanh tao khiêu vũ trong gió.

“Rất đẹp.” Bật thốt lên khen ngợi, khóe miệng Đường Dự cũng giương lên nụ cười lúm đồng tiền đẹp mắt, đồng thời đưa cho Tĩnh An một đôi giày cao gót Ý cùng dạng với chiếc váy, “Sau khi mang nó vào, em chỉ có thể càng chói mắt hơn.”

“Tôi thích thiết kế của Val, anh ta có ma thuật có thể làm cho vết con xấu xí biến thành thiên nga trắng.” Sau khi Tĩnh An mang giày vào, đứng ở trước gương sửa sang lại lần cuối cùng, cũng nhìn ảnh ngược Đường Dự trong gương đang cười nói, “Anh ta là một nhà thiết kế thiên tài, cũng là nhà thiết kế tôi thích nhất.”

“Anh cũng thích thiết kế của Val phải không...” Cô gái dường như xúc động nói, Đường Dự nhớ lại chuyện cũ, an cười cười, “Đã từng có người rất là yêu thích quần áo thiết kế của Val... Mặc dù khi đó Val chỉ là một nhà thiết kế nghèo khổ tính tình quái gở, có thể nói người nọ là người hâm mộ đầu tiên của Val.”

Chẳng lẽ cũng có người giống như mình, thậm chí còn sùng bái Val cái người tâm trạng thất thường kia sớm hơn cô sao?

Lời của Đường Dự, Tĩnh An không có so đo quá nhiều, nghĩ đến, cũng không phải là chỉ có mình từ đầu liền thấy được tài hoa của Val.

“Vậy chứng minh người bạn kia của anh có ánh mắt rất là không tệ, không phải sao?” Lúc nói đến người nọ là về mặt quen thuộc mà hàm chứa ám áp, chỉ là bạn bè đơn giản như vậy sao? Nhìn Đường Dự trong gương, Tĩnh An có chút ngạc nhiên, nhưng dính đến chuyện riêng tư của người khác, mặc dù có tốt hơn nữa cũng chỉ có thể là tò mò, Tĩnh An xoay người nói, “Quan hệ của các người nhất định cũng rất tốt.”

Vốn là câu nói rất bình thường, lại không nghĩ rằng trong nháy mắt sắc mặt của Đường Dự cũng tái nhợt xuống, anh giống như lần trước ở sân thượng nhìn thẳng vào cô gái, con người lạnh nhạt vừa như xuyên thấu qua cô gái để nhìn...ai đó. Tĩnh An liền có chút lo lắng.

“Đường...” Yên lặng chốc lát, Tĩnh An cố gắng mở miệng nói.

“Không phải là bạn.” Đường Dữ chợt nói chuyện, vẻ mặt vẫn mang theo cứng nhắc mắt tự nhiên, nhưng sắc mặt đã khôi phục như thường, “Cho đến lúc người nọ rời đi, có thể, cũng không biết sự tồn tại của tôi...”

“Đi thôi, Tĩnh An, chúng ta nên đi thử vai rồi.”

Đường Dữ nhếch khóe miệng cười, miễn cưỡng mà khổ sở.

Khi thấy hai người đi tới ngoài cửa, Trần Sâm dựa vào tường, vẻ mặt tuyệt đối có thể nói là trọn mắt há hốc mồm.

“Em đây là từ cô bé lọ lem biến thành công chúa Bạch Tuyết rồi!” Quan sát nhiều lần Tĩnh An rực rỡ hẳn lên, Trần Sâm không nhịn được kinh ngạc kêu lên, đồng thời cũng có chút nghi ngờ nhìn thoáng qua người đàn ông trẻ tuổi đứng bên cạnh cô gái nhỏ, tiếp tục nói, “Đúng lúc người bên FAINT SCENT cũng đến bên trong rồi, em mau vào đi thôi. Bây giờ nhìn em mặc đồ này thật là có phong thái người mẫu, nói không chừng là có thể giành lại cơ hội đại diện này.”

“Tôi sẽ ở bên ngoài chờ tin.” Nói xong lời cuối cùng, Trần Sâm vỗ vai Tĩnh An một cái, trong mắt là lời chúc chân thành, “Bất kể như thế nào, tôi hy vọng có thể nghe được tin tốt.”

Tĩnh An nhìn vào trong mắt Trần Sâm, mang theo đốm nhỏ vui vẻ, “Chỉ cần anh đừng hoài nghi năng lực của tôi nữa, vậy thì nhất định sẽ là một tin tốt đó.”

Trần Sâm sững sốt, không được tự nhiên cười gượng hai cái.

Lúc này, Đường Dữ đẩy cửa trước mắt ra, ý bảo Tĩnh An đi vào trước, ngay sau đó nhàn nhạt nhìn Trần Sâm một cái mình cũng đi theo sau lưng cô gái nhỏ đi vào phòng.

Thử vai “FAINT SCENT”, ngay cả người quản lý mình cũng không được phép vào, người đàn ông này sao lại tự nhiên mà đi vào như vậy? Trần Sâm bị giữ ngoài cửa đối với thân phận người đàn ông kia có chút ngu muội.

Mà bên trong cửa, Tĩnh An đi vào trước lại chạm mặt với người phụ nữ ngồi trên ghế salo cầm tài liệu.

“Chào chị.” Tĩnh An mỉm cười nói.

Không nghĩ tới “FAINT SCENT” phái tới sẽ là một người đẹp cao quý có vẻ ngoài lạnh lùng như vậy.

Người đẹp mặt lạnh lẽo gật gù đầu, coi như là đáp lại chào hỏi của Tĩnh An.

Nhưng nhìn về người phía sau Tĩnh An thì đường cong khóe miệng lạnh cứng lại bỗng dịu dàng, “Đã lâu không gặp, Đường Dữ.”

“Không nghĩ tới em đến FAINT SCENT, Anna.” Đường Dữ đi về phía trước, vừa như có ý vừa như vô ý kéo tay Tĩnh An qua, giới thiệu với bạn tốt của mình, “Đây là người mẫu tôi chọn.”

Mu bàn tay bỗng nhiên bao phủ ấm áp, làm cho tim Tĩnh An đập nhanh, kinh ngạc dùng khóe mắt nhìn Đường Dữ.

Nhìn đến vẻ mặt người đàn ông hoàn toàn tự nhiên thì cũng liền không nghĩ nhiều mà phối hợp nói: “Chào chị Anna, em là Tĩnh An.”

Khóe miệng như cười như không, Anna đưa chồng tài liệu cho giám khảo FAINT SCENT khác bị trực tiếp bỏ quên ở bên cạnh.

“Đường Dữ, là người phụ trách 'FAINT SCENT' khu vực Trung Quốc, em không muốn bởi vì một người mẫu không tên tuổi mà phá hủy tương lai của em.” Lời nói của Anna không chút nể mặt, “Trừ phi...”

Dừng một chút, Anna nhìn về phía Đường Dữ chợt nhoen miệng cười: “Trừ phi anh có thể trở thành nhiếp ảnh gia riêng cho 'FAINT SCENT', hơn nữa bọn em cũng muốn quyền chụp ảnh của anh.”

Đường Dữ lắc đầu, yêu cầu của Anna anh không cách nào đồng ý, cũng không cần đồng ý, “Anna, tôi tin tưởng tương lai của em sẽ không hủy trong vấn đề đại diện lần này, huống chi gương mặt mới càng có thể lấy được chú ý, không phải sao?”

Thấy Anna hơi nhíu mi lại, Đường Dữ cũng không làm khó, “Được rồi, nếu như lần này không thành công. Tôi sẽ suy nghĩ điều kiện của em.”

Giữa trán người đàn ông là tự tin cùng ngạo nghễ, không phải chính là tin tưởng người mẫu nhỏ này sao. Anna thờ dãi, lúc này mới nghiêm túc đưa ánh mắt đánh giá kỹ Tĩnh An.

Người mẫu làm cho Đường Dữ tự đề cử, không biết có phải thật sự là có chút bản lĩnh hay không.

Mà nhìn kỹ trên dưới, Anna cũng là có chút hài lòng ngoài ý muốn.

Đây, không thể không nói cô gái nhỏ có khuôn mặt thời thượng có đầy mùi vị Phương Đông, nhưng làm Anna cảm thấy thú vị cũng là Tinh An tàn ra khí chất vô hình, giữa dịu dàng tao nhã mang theo từng đợt tươi đẹp hờ hững.

“Anh phải biết, người đại diện liền không chỉ là chụp hình thôi, chúng ta còn phải nhìn hành động cử chỉ bình thường của cô ấy có phù hợp với sản phẩm của chúng ta hay không.” Anna tùy ý lại nghiêm túc nói, “Như vậy, trước hết từ đầu này đi tới đầu kia trong phòng, tin chắc việc này không làm khó người mẫu như cô”

Thần thái khi bước trên sàn diễn đương nhiên là không làm khó được cô, nhưng trong lời nói dụng ý của Anna tại sao có thể là để cho cô thật sự dùng thần thái trên sàn diễn đi từ đầu này tới đầu kia trong gian phòng... Hành động cử chỉ bình thường sao?

Khóe môi Tinh An hiện một tia cười yếu ớt, rút bàn tay chẳng biết tại sao còn bị nắm ra, “Nếu như có chỗ nào chưa tốt, còn phải mong Anna chỉ dạy.” Sau khi nói xong liền đi tới một bên gian phòng, nói chính xác hơn khảo nghiệm này từ lúc cô gái xoải bước đi đầu tiên liền bắt đầu.

Đường Dữ theo bản năng liếc mắt nhìn, nhìn lúc đối phương đi lại có cảm giác hơi nhẹ nhàng lưu loát, ánh sáng trong mắt sáng lên mấy phần.

Mà từ lúc cô gái bước ra bước đầu tiên liền vững vàng thu hút Anna, càng không che dấu chút tán thưởng nào trong mắt.

Cái người mẫu này, đúng là không chỉ là bình hoa không tài mà thôi.

Trong mắt Anna, cô gái nhỏ thông minh không có cố chấp lựa chọn cách bước đi như trên sàn diễn tới đối phó khảo nghiệm của hô, mà là nhìn như đang đi dạo trong phòng, thế nhưng trong đó lại xen lẫn đáng vẻ và tiết tấu khi đi trên sàn diễn.

Anna xem qua rất nhiều đợt trình diễn, mà trong mỗi đợt trình diễn không gì ngoài rất nhiều người mẫu trong và ngoài nước nổi tiếng hoặc là rất nổi tiếng. Mà Anna thừa nhận cảm nhận âm nhạc của cô quả thật không tốt, cho nên không cách nào nhìn ra nhịp bước chân chuẩn xác của người mẫu chuyên nghiệp, nhịp bước chân chuẩn xác sao, Anna có thể nhìn ra bước đi của người mẫu có phối hợp đúng với âm nhạc hay không đã không dễ rồi.

Nhưng người mẫu nhỏ này... Anna không thể không nói, ở trung tâm bước đi lại của cô đã thấy âm nhạc. Đúng vậy, không phải là nghe được, mà là thấy. Những thứ tiếng nhạc kia, ở mỗi một động tác nhỏ của cô gái liền phối hợp đúng lúc thật giống như linh hồn sinh động toát ra trước mắt của cô.

Nếu như đây là một buổi trình diễn thời trang cá nhân, như vậy cái người mẫu này liền có phối hợp tay chân và ánh mắt tốt nhất mà kéo theo tất cả ánh mắt của mọi người.

Sau một lần đi tới đi lui, Tinh An dừng bước lại, xoay người đối mặt với Anna, chờ đáp án của cô ấy.

Mà Anna chỉ là nhú mày, có nhiều thú vị mà nhìn người mẫu mới vào nghề này, còn chưa kịp mở miệng liền bị một loạt tiếng gõ cửa cắt đứt.

“Tôi nghĩ, dường như là tôi đến muộn.”

Người phụ nữ đẩy cửa vào, nhìn trên cổ tay một chút, áy náy nói.

... Lại gặp mặt.

Khi giây phút giọng nói quen thuộc kia vang lên, Tinh An cho là đã có chuẩn bị nhưng tim vẫn hung hăng co rút đau một cái.

Trong đầu bỗng hiện rõ hình ảnh ngày đó, mang theo một chút cảm giác hít thở không thông.

Ngày đó, người phụ nữ mang kính mắt màu đen, một câu kia đầy đồng tình đùa cợt.

“Đan Ninh, xem xem cô bây giờ, còn có một chút nào là bộ dạng người mẫu.”

“Người phụ nữ bị lừa gạt, thật là đáng đồng tình, không phải sao?”

“Cô cho rằng anh ấy yêu cô sao? Nếu như tôi nói, từ đầu tới đuôi người anh ấy yêu đều là tôi, cô tin không?”

“Vừa bắt đầu chính là một âm mưu, cũng chỉ có cô ngu như vậy mới tin anh ấy.”

“Đúng rồi, tôi tới tìm cô, là muốn mời cô đi tham gia hôn lễ của chúng tôi, nhìn xem, tờ thiệp mời này xinh đẹp quá không phải?”

...

“À, là Lý Na sao.” Nhìn người tới, Anna không thân thiện cũng không coi là vô lễ mà chào hỏi, “Không, cô tới đúng lúc. Bởi vì tôi mới vừa quyết định xong.”

Chương 11: Chương 9: Ăn cơm! . . .

Edit : babynhox

“A, nhanh như vậy thì có quyết định? Là quyết định gì?”

Lý Na hơi sững sờ, khách sáo mà hỏi ngược lại.

Để cho trợ lý và người quản lý của mình ra ngoài trước, Lý Na đóng cửa lại đi vào phòng, đi ngang qua Tĩnh An thì tựa như không phát hiện sự tồn tại của cô, hờ hững đi qua.

“Anna của FAINT SCENT, quả nhiên giống như lời đồn là một người đẹp lạnh lùng.” Nàng môi mỉm cười, lễ nghi tiêu chuẩn hoàn mỹ phù hợp xã giao, sau khi khách sáo với Anna xong, Lý Na nhìn về phía Đường Dự đứng một bên, trong mắt có chút gì không dễ dàng phát hiện, “Vị này là... Đường tiên sinh, tôi vẫn luôn rất thích anh chụp hình đấy, nếu như tôi biết Đường tiên sinh thì ra là một người hào phóng anh tuấn như vậy, tôi nghĩ tôi sẽ si mê hình của anh từ lâu rồi.”

“Không biết lát nữa Đường tiên sinh có thể ký tên cho tôi được không, đây chính là chuyện tôi ước mong.” Đề tài chủ yếu không tự chủ đang hướng về Đường Dự, cô có ý lấy lòng.

Đem ánh mắt vẫn dừng ở trên người Tĩnh An chuyển dời đến người phụ nữ lớn tiếng này, Sâu thăm trong mắt Đường Dự là vẻ khó lường.

Trước mắt được gọi là người mẫu Lý Na, có thể nói là người mẫu đứng đầu trong giới người mẫu trong nước, cũng là người mẫu một tay Tĩnh Quang nâng lên.

Cô ta có một đầu tóc quần dài tới eo, tóc màu nâu ở dưới ánh mặt trời luôn lộ ra sáng bóng tốt đẹp.

Trên khuôn mặt lớn cỡ bàn tay có nét con lai giống như vừa sâu sắc lại không quá mức Châu Âu, dưới lớp trang điểm khéo léo, càng phá lệ hút mắt người khác. Ngoài ra, một đôi mắt đẹp chuyển động cùng với dáng vẻ mềm mại và khỏe mạnh nở nụ cười, trong lúc lơ đãng quanh quẩn về quyền rũ làm người ta say mê.

Không thể phủ nhận, đây là một báu vật động lòng người, hơn nữa là một phụ nữ hiểu được làm như thế nào bày ra toàn bộ sức quyến rũ của mình, nhưng...

Sau khi Đường Dự nhìn thoáng qua người phụ nữ xinh đẹp này một lần, cũng là dáng vẻ tự nhiên mà chuyển ánh mắt về hướng cô gái kia, từ sau khi Lý Na xuất hiện về mặt của cô hơi không đúng, mi nhíu lại lộ ra lo lắng và không hiểu của anh.

“Thật xin lỗi, tôi không thích ký tên cho người khác.” Không nhìn lại người phụ nữ lần thứ 2, nói xong từ chối của mình, Đường Dự liền đi tới chỗ của Tĩnh An.

“Tôi không cho là cái trường hợp này thích hợp để em ngăn người.” Đi tới nhìn lên, sắc mặt của cô gái càng có vẻ tái nhợt hơn, ánh mắt trống rỗng mà rã rời, làm cho Đường Dự không xác định người yếu ớt trước mắt này có phải là cái người mẫu luôn kiêu ngạo mà mình đã lựa chọn hay không, “Tĩnh An?”

“Thật xin lỗi, tôi nghĩ là tôi có chút đói bụng.” Tĩnh An kinh ngạc nhìn ngẩn đầu, chống lại ánh mắt lo lắng của Đường Dự, trong mắt vốn có chút nét cứng ngắc dần dần dần ra, ngay sau đó cong mày cười yếu ớt nói, “Sớm biết thì tôi sẽ ăn sáng xong rồi đến.”

Đường Dự không đồng ý nhẹ trùng mắt liếc cô gái, đang muốn trách cứ cô không chú ý thân thể mình thì lúc này Lý Na lại đạp giày cao gót bước tới bên người anh.

“Xem mắt của tôi này, sao lại không nhìn thấy vị tiểu thư xinh đẹp mê người như thế này ở đây.” Bàn tay được bảo dưỡng tốt ưu nhã đưa về phía Tĩnh An, Lý Na mặc quần dài màu trắng cười tươi như hoa, “Lần đầu gặp mặt, tôi là Lý Na.”

Ngoài cửa sổ chiếu thẳng ánh nắng vào, trong con ngươi xoay chuyển của Tĩnh An như bỗng sáng sủa mấy phần, khiến cho con ngươi màu nâu của cô gái nhỏ co rụt mỉm cười.

“Chào cô, tôi là Tĩnh An.” Cô cũng vươn tay, tay của hai người chỉ thoáng nắm chặt liền buông lỏng ra, thời gian ngắn ngủi có chút không đủ thành ý.

Hai bóng dáng một trắng một xanh lam, đứng đối mặt nhau, bên nhìn nhau cười, lại làm cho ánh mắt Anna nhìn bọn họ càng sáng càng sâu hơn.

Có lẽ không bao lâu nữa, giới người mẫu sẽ trải qua lần thay đổi nữa, đúng không? Anna hí hí mắt, mà lần thay đổi này sẽ là ai đứng trên đỉnh cao, tự mình dẫn đầu.

“Chẳng lẽ không có ai muốn biết quyết định của tôi sao?” Anna bùng ly nước trà lạnh lên, uống xong một hớp nhỏ, “Tôi còn tưởng rằng các người không

thể chờ đợi mà muốn biết đây.”

“Quyết định của Anna, dĩ nhiên là tôi rất muốn biết.” Mặc dù trong miệng nói rất muốn, nhưng về mặt Lý Na lại không thấy chút vội vàng nào, ngược lại vô cùng vững vàng, giống như tin chắc rằng Anna chọn chính là mình.

“Anna, đáp án của em có nói hay không thì có khác gì nhau.” Đường Dữ cười cười, tự tin trong mắt càng không kém Lý Na.

Nhìn qua người phụ nữ bên cạnh một cái, Đường Dữ bình tĩnh nói, “Mặc dù tôi không biết tại sao Tinh Quang còn để cho cô tới thử vai, nhưng cũng chỉ là hành động thừa thải.”

“Đường tiên sinh là nói đùa sao.” Nụ cười của Lý Na hơi vặn vẹo, nhưng vẫn duy trì đáng vẻ xinh đẹp, “Quyết định của công ty luôn có nguyên nhân, có lẽ cho là...” Nói đến chỗ này mà dừng, ý nghĩ cũng đã sáng tỏ.

Là đang ám chỉ cô không biết tự lượng sức mình sao?

Tinh An hơi nhếch khóe môi lên, nhìn Anna dù bạn vẫn ung dung, “Anna, tôi vẫn luôn chờ chị chỉ ra thiếu sót của ta.”

Mặc dù là cô khảo nghiệm đáng về bước đi, nhưng đáp án này, vừa đúng là quyết định cuối cùng.

“Chỗ thiếu sót sao?” Không để ý đến lời của Lý Na và Đường Dữ, Anna nhìn vào đôi mắt lạnh nhạt của Tinh An, giả bộ như buồn rầu nói, “Không tìm ra được cô thiếu sót chỗ nào cả? Đây cũng không phải không tốt sao?”

Tinh An nhướng mày cười một tiếng, đang chuẩn bị trả lời thì lại bị Lý Na đoạt trước, “Anna, tôi nghĩ tôi không có cách nào hiểu được ý trong lời nói của cô.”

Lý Na đúng là không rõ thiếu sót trong lời nói của Anna và người mẫu nhỏ kia là chỉ cái gì, nhưng thái độ của Anna... Nụ cười của cô ta hơi vụt tắt.

Không có trả lời ngay lời nói của Lý Na, Anna chỉ thông thả mà đứng lên, nhìn về phía Đường Dữ, cười nói: “Đường Dữ, em đem cơ hội đại diện FAINT SCENT lần này giao cho người mẫu nhỏ mà anh chọn, cũng đừng làm cho em thất vọng.”

Nghe đáp án này, trong phút chốc đáy mắt Lý Na xôn xao lên cảm xúc rối ren, kinh ngạc, hoang đường, buồn cười, không cam lòng... Cùng với một tia oán hận vừa cạn vừa sâu. Từ lúc ra mắt đến nay, trừ nhiều lần thua trong tay người mẫu kia, cho tới bây giờ cô ta cũng luôn chiến thắng, mà hôm nay, lúc mà cô ta cho rằng cõi đời này không còn ai có thể khiến cô ta nếm mùi thất bại nữa thì... Cô ta lại bại dưới tay một người mẫu nhỏ mới ký hợp đồng chưa tới nửa năm này? !

“Anna, tôi cho rằng cô nên suy nghĩ lại một chút.” Không biết cuộn tay bao lâu, chỗ xương ngón tay đã nổi lên gân xanh trắng, Lý Na đè nén xúc động muốn quát lên, cố chấp tự mình mỉm cười nói, “Ít nhất, tôi muốn biết tôi đã thua chỗ nào.”

“Bởi vì cô ấy...” Anna nghiêng ngả cười một tiếng, cũng không có tức giận trong giọng nói của Lý Na có thái độ miệt thị khinh thường quyết định của mình, Anna dùng ngón tay chỉ Tinh An, nói với Lý Na, “Là người mẫu trời sinh.”

“Cô không sánh bằng cô ấy, cô ấy là người mẫu trời sinh.”

“Từ bỏ đi, cho dù cô có đi bao nhiêu lần đáng về bước đi trên sân khấu, luyện tập bao lâu thì cũng đánh không sánh bằng tài nghệ của cô ấy. Phải biết, cô ấy đó là năng khiếu trời sinh.”

“Trời sinh chính là người mẫu, thật là hâm mộ nha, cô nói phải không, Lý Na?”

...

Lại nghe câu nói giống như con ác mộng kia một lần nữa, sắc mặt Lý Na bỗng nhiên trắng như tờ giấy, không tự chủ lui về phía sau từng bước, về mặt có vẻ càng chật vật hơn.

“Anna, em đã quyết định xong, như vậy chúng tôi liền rời đi trước.” Sau khi lấy được đáp án mình hài lòng, vui vẻ trong mắt Đường Dữ càng dày đặc hơn, lại một lần nữa tự nhiên kéo tay Tinh An qua, tạm biệt Anna.

Mà Tinh An đặt ánh mắt cùng suy nghĩ ở trên người Lý Na cũng không có để nhiệt độ trên này lần này nữa.

Tinh An lấy được cơ hội đại diện FAINT SCENT là bất ngờ nhưng cũng không khó hiểu.

Nhớ tới trước kia, cô và Lý Na cũng chỉ là người mẫu sơ cấp thì cho dù là kỳ thi huấn luyện người mẫu, chỉ tiêu người biểu diễn thời trang trên sân khấu hay là cơ hội đại diện sản phẩm, không biết có phải là trùng hợp hay không, người mà mỗi lần cạnh tranh đến cuối cùng với cô luôn là Lý Na, mà người thắng được cũng luôn là cô. Với thành tích người mẫu mới xuất sắc nổi trội, cô bước đến cuộc sống trở thành người mẫu hạng A trước Lý Na một năm.

Cô và Lý Na không quen, cho nên một năm sau khi cô đã là người mẫu hạng A thì nghe được người khác nói người mẫu Lý Na hạng A lấy được thành tích như thế nào thì trong ấn tượng của cô cũng chỉ là một cô gái luôn dùng ánh mắt nặng nề sắc nhọn nhìn cô sau cuộc cạnh tranh thất bại.

Mà vào lúc này của mấy năm sau, cảnh còn người mất, cô trở thành một người mẫu nhỏ nhỏ vừa nổi, mà cô ta đã là siêu mẫu tiếng tăm lừng lầu trong

giới người mẫu .

Nhưng bây giờ, tại sao người này lại đột nhiên toát ra vẻ đau khổ mà cô nhìn không hiểu chứ? Là bởi vì thất bại trong cơ hội đại diện FAINT SCENT sao?

Vậy mà không kịp để cô suy nghĩ nhiều, cô liền bị một sức mạnh kéo ra ngoài cửa.

“Anh muốn kéo tôi đi đâu?” Tình An sững sốt một chút, bận rộn điều chỉnh bước chân hơi lảo đảo do bị kéo đi.

Quay đầu lại bất đắc dĩ trừng mắt liếc nhìn cô gái nhỏ, Đường Dự tức giận nói: “Ăn cơm!”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chương 10: Chỉ vì trả thù sao? . . .

Edit : babynhox

“Bây giờ ăn cơm trưa, có phải hơi sớm không?” Bị dẫn tới nhà hàng gần Tinh Quang, Tình An nghĩ đến tình cảnh trước lúc đi vào bên trong sảnh không có một bóng người, uyển chuyển bàn bạc với người đàn ông đang lật thực đơn xem, “Anh đói bụng sao?”

Lật một trang thực đơn, Đường Dự nhếch mi, nghiêng người nhìn thoáng qua cô gái nhỏ, “Không phải là em đói bụng sao?”

“Tôi không...” Mắt hẹp dài của người đàn ông hơi híp, Tình An giật mình một cái, nuốt câu nói tiếp theo vào trong bụng. Chợt nhớ lại lúc thử vai FAINT SCENT cô đã từng nói mình là vì đói bụng cho nên về mặt mới hoảng hốt chốc lát.

Khỏe miệng cô gái nhỏ co quắp, thật hồi hận dậy sớm bữa sáng không nên húp một chén cháo trắng sau đó lại ăn một cái bánh bao.

Không có chú ý tới lúng túng và sững sờ trong mắt Tình An, người đàn ông trẻ tuổi cúi đầu tùy ý mà gọi vài món ăn coi như vừa lòng trong thực đơn, ngón tay nhỏ dài gõ mấy lần, lộ ra lễ độ quý tộc tao nhã, làm người ta thích mắt tán thưởng.

“Còn gì nữa không.” Đem thực đơn đặt qua một bên, Đường Dự nhàn nhạt nói với phục vụ vẫn đang ghi chép ở bên cạnh, giọng nói bình thản không chút nào làm người khác cảm thấy tài năng ưu việt hơn người, rồi lại vô hình làm cho người ta nhìn ra người này có thân phận địa vị không bình thường, “Làm phiền đem súp nóng lên trước.”

“Được, tiên sinh.” Đối với người khách phong độ lễ phép, nụ cười trên mặt nhân viên phục vụ cũng chân thành rất nhiều, lúc lui ra cửa phòng cố ý đóng cửa nhẹ nhàng không ít.

Đưa tầm mắt dời lại trên người cô gái nhỏ ngồi đối diện mình, phát hiện chẳng biết từ lúc nào mà trong mắt người nọ đã lượn lờ dâng lên chút vui vẻ, Đường Dự hỏi, “Cười cái gì?”

“Đột nhiên nghĩ đến một câu nói mà thôi.” Nhìn thẳng vào mắt Đường Dự, Tình An cười nói, “Cõi ngựa trắng không nhất định là hoàng tử, mà hoàng tử bạch mã cũng không nhất định phải cõi ngựa, không phải sao?”

Ánh mắt Đường Dự hàm chứa ấm áp, “Tôi ở trong lòng em là hoàng tử bạch mã sao?” Trong giọng nói càng là ý vị cười đùa.

“Không phải tôi đã nói rõ ràng như vậy sao?” Tình An cười gượng lại, “Nếu không phải là vị hoàng tử anh đây, sao tôi lại cam tâm tình nguyện mà từ bỏ Trần Sâm đi ăn bữa trưa với anh.”

Mới nhớ tới, lúc rời đi cô chỉ tới kịp vội vã nói mình đi ăn cơm trưa với Trần Sâm đang đứng chờ ngoài cửa, mà ngay cả tin tốt giành được cơ hội đại diện FAINT SCENT cũng còn chưa kịp mở miệng tự nói với người quản lý của mình.

“Tôi cho là tôi kéo em tới.” Giọng nói của Đường Dự đầy hứng thú.

Nhìn thấy bộ dạng cô gái là “Nhất định là anh nghĩ sai rồi” thì khỏe miệng cười lên, nhiệt độ càng ấm áp hơn mấy phần so với gió xuân phát vào mặt.

Nếu như Alva ở chỗ này, thấy Đường Dự như vậy không biết sẽ buồn bực thành bộ dạng gì, trách mắng bạn tốt, trong đầu của anh ta thì nụ cười của Đường tiểu công tử căn bản là có thể đếm được trên đầu ngón tay, huống chi là loại này, nụ cười làm anh ta nổi da gà rơi đầy đất.

Chẳng qua là Alva không biết, cười như vậy, trong tương lai không lâu, anh ta nhìn thấy cũng không thể trách, bình tĩnh vô cùng.

Bởi vì bây giờ không phải là lúc ăn cơm trưa bình thường, trừ hai người Đường, Tinh bên ngoài liền không có người khách nào, cho nên tốc độ mang thức ăn lên tự nhiên nhanh hơn rất nhiều so với dự tính của Đường Dự.

Đội đem đủ món ăn cuối cùng lên, Tĩnh An nhìn món ăn trên bàn không coi là nhiều nhưng tuyệt đối không ít món ngon, đau khổ trong lòng đã không phải là bút mực có thể miêu tả từ lâu, bất đắc dĩ cười một tiếng, “Hi vọng không phải là anh muốn tôi ăn hết những món này.”

“Tôi không ngại bắt em ăn hết những món này đâu.” Đường Dữ nhún vai cười một tiếng, có chút ý tứ trêu đùa

Tuy lời nói giữa hai người như vậy, nhưng đến cuối cùng cũng chỉ ăn hết một nửa thức ăn, trong đó đương nhiên phần lớn là vào bụng Đường Dữ.

Ăn xong một ít, Tĩnh An để đĩa xuống, dùng giấy khăn giấy lau khóe miệng sau đó nhìn về Đường Dữ cũng đã ăn xong, cười nói, “Đường Dữ, anh không giống một nhiếp ảnh gia.” Trong ấn tượng, dù như thế nào thì nhiếp ảnh gia cũng có thể làm người ta nghĩ đến hai chữ nghệ thuật, giống như Alva.

“Mà anh càng giống như một công tử gia đình hiển hách không lo ăn mặc.” Có loại hơi thở cao quý thanh lịch làm phụ nữ điên cuồng.

“Công tử gia đình hiển hách?” Phát hiện lúc cô gái nhỏ trước mặt nói chuyện đã không còn cảm giác xa cách cẩn thận như lúc đầu nữa, khóe môi Đường Dữ vẽ nên một đường cong mờ “Là nói tôi càng giống như một tên công tử quần là áo lượt?”

“Có lẽ dùng công tử cao quý thanh lịch để miêu tả thì thích hợp hơn.” Tĩnh An cảm thấy mấy lần chung đụng với Đường Dữ có thể làm cho cô có cảm giác an tâm, đây có lẽ là chỗ hấp dẫn riêng của người đàn ông này, “Hiện tại tôi tò mò là nguyên nhân gì làm cho anh trở thành một nhiếp ảnh gia.”

Ánh mắt Đường Dữ nhìn về phía Tĩnh An hơi ngừng lại, rừ mi mắt xuống, trong mắt có vẻ hơi hỗn loạn.

Im lặng một lát sau, anh bình tĩnh nói, “Bởi vì hình có thể lưu giữ giây phút đẹp nhất.”

Đáp án như thật mà như giả, đôi mắt Tĩnh An gật đầu mỉm cười.

Mà trên người anh không che giấu được buồn bã, phản ứng giống như lúc ở Tĩnh Quang mình đã nhắc tới người bạn kia của Đường Dữ. Tĩnh An âm thầm không tiếng động mà thở dài: Trên người ai mà không có một số chuyện không muốn nhắc đến mà mình đã từng trải qua, những vết thương kia, mặc dù thời gian trôi qua sẽ lặng lẽ khép lại nhưng cũng lưu lại vết thương chồng chất.

“Còn em, tại sao muốn làm một người mẫu?” Có lẽ chỉ là vì đôi đề tài, lúc không khí ngột ngạt dần thông thả, Đường Dữ dựa lưng vào ghế dựa, hỏi ngược lại, “Em phải biết người mẫu nổi tiếng thật sự là ít lại càng ít, một số người mẫu trước có tốt đẹp cũng chỉ là một người mẫu nhỏ không được truyền bá tên tuổi.”

Đường Dữ bỗng hỏi ngược lại, làm cho sắc mặt Tĩnh An thay đổi, cảm giác câu hỏi của anh giống như vấn đề của cô, trong lúc vô tình đâm thủng bí mật sâu trong lòng cô

Tĩnh An nhận ra điểm này, sống lưng cả người bỗng lạnh toát, ánh mắt hốt hoảng mà há miệng, cũng không phản bác được.

Không! Tại sao câu hỏi của Đường Dữ lại làm cô có cảm giác hoảng loạn bối rối vì bị vạch trần vết thương?

Chẳng lẽ trong tiềm thức, tiếp tục làm người mẫu ở đời này không phải là vì đền bù tiếc nuối của mình, không phải là vì nhiệt tình yêu thích của mình, không phải là vì...

Mà chẳng qua là... Vì... Trả thù... Người đó sao...

“Tĩnh An? !” Sau mấy lần gọi tên lặp lại, khuôn mặt cô gái mới từ ngạc nhiên hoảng sợ phục hồi tinh thần lại khó hiểu mà nhìn anh, ánh mắt Đường Dữ nhấp nháy, rút bàn tay vốn muốn thăm dò Tĩnh An lại, không nhận được hồi ra, “Em nghĩ tới điều gì?”

Hôm nay đây là lần thứ hai Tĩnh An mất hồn, làm cho trong lòng Đường Dữ sinh ra đầy nghi ngờ.

“Thật xin lỗi, tôi nghĩ là tôi hơi không khỏe, hay là rời đi trước được không.” Đột nhiên Tĩnh An đứng lên, không đợi Đường Dữ trả lời liền đi ra ngoài cửa.

“Tôi đưa em đi.” Tĩnh An đang cố gắng mở cửa ra thì Đường Dữ nắm lấy cổ tay căng thẳng của cô từ phía sau, giọng nói vững vàng mang theo ảm áp làm người ta yên lòng.

“Không cần phiền phức, tôi có thể gọi xe trở về.”

Lời nói của Tĩnh An có chút vội, nhưng trong giọng nói của cô Đường Dữ nghe rõ kiên trì “Vây cũng phải để tôi nhìn em lên xe.” Nhưng giống nhau, anh cũng có kiên trì của anh.

Nhìn cô gái nhỏ ngồi vào xe chạy đi, ánh mắt Đường Dữ u ám.

Đường Dữ đang muốn đi trở về thì nghĩ đến cái gì, ngừng bước, lấy điện thoại di động từ trong túi ra điện thoại cho Đường Du.

“Chị cho là vĩnh viễn cũng sẽ không nhận được điện thoại của em đấy, em trai thân mến của chị.” Điện thoại được kết nối nhanh chóng, giọng nói của

Đường Du không thể kiềm nén chút hưng phấn.

“Đường Du, em cần làm phiền chị một chuyện.” Trong giọng nói bình tĩnh của Đường Dư có hơi lạnh nhạt.

“Chuyện của em, cho dù bao nhiêu chuyện, chị cũng rất vui lòng giúp một tay.”

“Em muốn băng ghi hình tầng 20 vào sáng nay.”

“Tĩnh Quang?”

“Ừ.” Đường Dư dừng một chút, nói tiếp. “Mau mau gửi vào email của em”

“... Em cần cái này làm cái gì?”

“Chị chỉ cần gửi cho em là được rồi, em cúp trước.”

Lấy điện thoại bỏ lại vào trong túi, trước mắt Đường Dư hiện ra tình cảnh Tĩnh An gấp lúc sáng. Nếu như anh không nhìn lầm, sau cánh cửa thang máy dần dần đóng lại, dường như anh thấy được một bàn tay giờ lên lại để xuống của người khác.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Chương 11: Quảng cáo nước hoa . . .

Edit : babynhox

Đây là một tiệc rượu được bố trí trong khu nhà cao cấp xa hoa, dưới ánh đèn sáng rực rỡ là một mảnh mù mịt ngợp trong vàng son.

Mà dưới màn đen u tối sâu thẳm bên ngoài khu nhà cao cấp khác với bên trong, chỉ có chút ít ánh trăng êm dịu lẳng lẳng chiếu xuống.

Một bóng sáng mỏng không biết từ đâu tới, lẳng lẽ xuyên qua bóng đêm bao phủ ở trên người cô gái trẻ tuổi vô cùng xinh đẹp, chỉ thấy trong lòng bàn tay sau lưng cô có một dòng nước chất lỏng trong suốt lạnh nhạt chảy xuôi dưới ánh sáng mờ hồ trần đầy quyến rũ.

Cùng lúc đó, trong ánh trăng mờ mờ manh, đôi môi đỏ tươi tròn bóng của cô gái hé mở một nụ cười lúm đồng tiền suy ngẫm.

Cảnh tượng chợt chuyển đổi, vào trong buổi tiệc rượu, cô gái mặc lễ phục dạ hội nở cười tao nhã đi tới, khoe miệng cong lên độ cong lại ngay ánh trăng mờ trước bóng đêm làm cho cô trở nên thần bí.

Cô gái xinh đẹp, vào giây phút xuất hiện, đã mê hoặc ánh mắt tò mò si mê của mọi người.

Trong khúc nhạc đang vang, sau khi chủ nhân tiệc rượu hơi ngần ra, mỉm cười chân thành đi về phía cô gái xinh đẹp xa lạ.

“Cát! Rất tốt, nghỉ ngơi một chút trước đi, sau đó chụp cảnh kế tiếp!” Sau khi đạo diễn Dư Kiến Tân nổi tiếng đang làm việc bên trong hồ cát, đi về phía Đường Dư từ lúc mở máy quay vẫn luôn cầm máy chụp ảnh, “Nhiếp ảnh gia có rất ít loại người như cậu, không cần cho diễn viên bày ra tư thế, vừa nhìn dáng vẻ chính là có tài năng, hơn nữa bộ dáng anh tuấn này của cậu, thật là không tẻ không tẻ.”

Dư Kiến Tân có một tật xấu nhỏ, chính là lúc nhàn rỗi trong lúc làm việc rất thích kéo người ta nói chuyện một chút, gọi là thả lỏng tinh thần. Chẳng qua là ông ta không biết một số người thích yên tĩnh có thể dùng thời gian đó để nhắm mắt nghỉ ngơi hơn là làm chuyện đó.

Đường Dư không có trả lời, cũng không có hứng thú tiếp nhận đề tài của Dư Kiến Tân.

Mà đối với phản ứng hơi lạnh lùng của Đường Dư, Dư Kiến Tân ngược lại không nhìn thấy mà tiếp tục trò chuyện nhàn rỗi “Diễn viên nữ này nghe nói là một người mẫu, dáng dấp ngược lại vô cùng thời thượng, về mặt, động tác nhìn đều rất có cảm giác, chẳng qua là...” Người đàn ông trung niên cụp mí giống như không biết nên miêu tả ý nghĩ của mình như thế nào, “Nhưng mà nghe nói là một người mới, diễn được như vậy cũng xem là không tệ.”

Đường Dư vốn không có tính nói chuyện nhưng nghe Dư Kiến Tân nhắc tới Tĩnh An thì về mặt có chút thay đổi, “Đạo diễn Dư cảm thấy Tĩnh An diễn có vấn đề gì?”

“Tĩnh An? À! Chính là cô diễn viên nữ kia sao.” Có được đáp lại của đối phương, Dư Kiến Tân nói chuyện hăng hái tự nhiên cũng cao lên, nói một cách tự nhiên, “Cậu nói kỹ năng diễn xuất của ấy, ách, nói như thế nào đây... Kỹ năng diễn xuất của cô ấy như vậy, cũng không phải là không tốt, chụp quảng cáo, MV thật ra cũng không có gì, chỉ là thật sự chụp một bộ truyền hình điện ảnh gì đó liền có chút vấn đề rồi.”

Dư Kiến Tân bĩu môi, con ngươi vòng vo mấy cái chợt sáng lên, “Tôi biết phải miêu tả như thế nào rồi! Chính là sự khác nhau giữa điện ảnh và phim

hoạt hình! Đúng đúng, chính là cái vấn đề này... Cậu nói xem, chế tác phim hoạt hình có phải làm ra một hình ảnh làm sau đó mới nối liền lại hay không? Nhưng ở điện ảnh không thể được, trong phim ảnh đầu nhân vật chính là phải sống sờ sờ diễn xuất tình tiết ra!”

“Cô ấy gọi là người mẫu Tĩnh An đúng không?” Dư Kiến Tân xoa cằm, “Trên mặt diễn xuất liền thiếu nhiều cảm giác như vậy, nhưng cậu khoan hãy nói, nếu để cho cô ấy dùng tư thế về mặt bày ra mỗi một giây phút tình tiết ra sau đó lấy một mảnh đi giống như phim hoạt hình, hiệu quả này không nói chính xác được có thể làm cô ấy nắm chắc vị trí ảnh hậu.”

Đối với ý tứ trong lời nói của Dư Kiến Tân, thật ra Đường Dự cũng có cảm giác đó, không tự kìm chế được nhìn thoáng qua Tĩnh An đang trang điểm lại.

“À À, tôi còn nghĩ, tôi nói dường như lúc người mẫu nhỏ này diễn xuất tôi có cảm giác giống một người, mới vừa rồi còn chưa nghĩ tới là giống ai, thì ra là giống như người kia!”

Dư Kiến Tân chợt kêu lên làm cho Đường Dự kinh ngạc rất nhiều, không khỏi bật thốt hỏi ra: “Người kia là ai vậy?”

“Đan Ninh! Đó chính là người mẫu mà vợ tôi thích nhất, nhưng đáng tiếc, sau đó lại chạy đi làm diễn viên.” Trong giọng nói của Dư Kiến Tân lộ ra hơn phân nửa là tiếc hận, “Ngay cả tin tức chết trong tai nạn xe cộ cũng còn không có báo động tới Tiêu Mặc Phạm kết hôn. Cho đến bây giờ vợ tôi cũng còn la hét đáng tiếc.”

“Ai, không nói nữa không nói nữa, trời sắp tối, nên tranh thủ hoàn thành buổi chụp ảnh nhanh một chút liền nghỉ ngơi.” Dư Kiến Tân vội vã kết thúc cuộc nói chuyện, xoay người tránh ra sau liền mở to cổ họng quát nhân viên làm việc và diễn viên, “Bắt đầu làm việc, diễn viên vào vị trí, nhanh lên một chút!”

Mà phía sau ông ta, về mặt Đường Dự cũng thay đổi thất thường.

Làm người đại diện cho nước hoa FAINT SCENT, nhiệm vụ chủ yếu của Tĩnh An chính là làm chủ diễn xuất hoàn thành buổi chụp ảnh quảng cáo này.

Chủ đề lần này nước hoa FAINT SCENT chọn là “Thần bí và quyến rũ”, linh cảm xuất hiện lúc Anna nhìn thấy bức ảnh của Tĩnh An trước buổi chụp ảnh.

Lần quảng cáo này Tĩnh An hóa trang thành một phóng viên giải trí, nhưng hình tượng xuất hiện lúc ban đầu Tĩnh An cũng là lấy dáng vẻ thanh lịch trong một bộ lễ phục dạ hội màu trắng xuất hiện ở buổi tiệc rượu đầy nhân vật cao quý nổi tiếng, mà chuyện xưa cũng mở màn vào lúc này.

Giữa tiệc rượu ăn uống linh đình, cô gái xinh đẹp thần bí và...cùng nhảy điệu Wallz với công tử con nhà danh tiếng được dư luận chú ý nhất hiện tại, khuyên tai trên vành tai của cô gái ẩn giấu camera bô túi ở thoáng hiện tia ánh sáng lạnh dưới ánh đèn.

Giống như cô bé lọ lem trong truyện cổ tích, tiếng chuông lên vào nửa đêm, ánh mắt hoàng tử lưu luyến nhưng không cách nào ngăn được bước chân rời đi của cô bé lọ lem.

Cô gái ranh mãnh, đầu ngón tay lướt qua miệng bình nước hoa, rồi sau đó búng bình mà chạm vào chóp mũi của hoàng tử, rồi giống như bướm bướm bay tự nhiên xoay người đi, vào lúc rời đi còn quay đầu lại cười một tiếng mê hoặc với hoàng tử vẫn còn đứng đó.

Chuyện xưa kết thúc vào buổi sáng ngày thứ hai cô gái cầm tờ báo trên tay, nheo mắt cười nhìn bức ảnh công tử gia đình danh tiếng si mê một cô nàng đơn độc trên tạp chí mà cô đã chụp.

Khi ống kính ngừng dừng lại trên nụ cười ngoài đầu nhìn lại của Tĩnh An thì đạo diễn Dư Kiến Tân mới hài lòng hô lần nữa: “Cắt!”

“Tốt lắm tốt lắm, mọi người kết thúc công việc trước, đợi ngày mai chụp xong cảnh cuối cùng thì cô sẽ hoàn thành nhiệm vụ!” Quá trình của buổi chụp ảnh quảng cáo này thuận lợi hơn so với ông ta dự tính, Dư Kiến Tân nở nụ cười lớn giơ tay ý bảo với người ở đây, “Tối nay chúng ta ngủ ở trong khu nhà cao cấp này, cũng có thể cảm nhận một chút cuộc sống của người có tiền!”

Lập tức có tiếng huýt gió và tiếng trêu chọc vang lên, ồn ào nói là khu nhà cao cấp này là Đường thị tài trợ miễn phí.

Bóng đêm càng sâu thẳm thì Tĩnh An đang cùng mấy nhân viên làm việc nữ ngủ ở trong phòng lại không ngủ được, trần trọc trở mình cuối cùng quyết định đi ra ngoài một chút.

Vậy mà trong bóng đêm một mội này, còn có một người không buồn ngủ giống như cô.

“Đường Dự?” Trong phòng khách lớn, khuôn mặt bị bóng tối ngoài cửa sổ cản nuốt không thấy rõ, nhưng bóng dáng cao to lộ ra hơi thở cao quý tao nhã, không phải là Đường Dự thì là ai?

Đối với lúc này có thể nhìn thấy Đường Dự, Tĩnh An có chút kinh ngạc.

“Em cũng không buồn ngủ?” Đường Dự xoay người, nhìn theo hướng tiếng nói, cũng là bất ngờ ngưng mắt nhìn cô gái.

Tĩnh An gật đầu một cái, đi tới bên người Đường Dự, ánh mắt nhìn theo ánh mắt của người đàn ông hướng ra đêm tối ngoài cửa sổ, “Tôi nghĩ tôi hơi không quen giường.”

Đường như cô đã mơ hồ hiểu được cảm giác cuộc đời chứa lòng thù hận thì liền có rất ít yên ổn và ánh sáng.

“Nếu cũng không ngủ được, vậy thì lại ngồi trên ghế sa lon nói chuyện đi.” Tĩnh An cúi đầu thất vọng, đề nghị, “Đúng như vậy nói chuyện cũng có chút mệt mỏi.”

Đường Dự gật đầu đồng ý, cùng Tĩnh An ngồi lên trên ghế sa lon bằng da trong phòng khách lớn, nhưng lúng túng là trong một lúc hai người cũng không tìm ra đề tài thú vị nào để nói chuyện.

Làm người đề nghị, dưới sự ngưng ngóng Tĩnh An cố gắng tìm chút vấn đề hai người cùng hiểu mà nói : “Đường Dự, không nghĩ tới anh lại là nhiếp ảnh gia tài năng trong giới một công nhận Mr. Tang” Nếu không phải là hỏi Trần Sâm cái tên Đường Dự này, cô còn thật sự là không biết cái tên Đường Dự này ở trong giới một còn có địa vị vinh quang lẫy lừng hơn Alva.

Không phải không thừa nhận, vào lúc năm năm là diễn viên kia, mình làm Đan Ninh, khi đó trong thế giới trừ Tiêu Mặc Phàm ra thì kiến thức của mình lại hạn hẹp như vậy.

“Cũng không tham dự bất kỳ tiệc rượu trong giới nào, cũng không công khai dáng vẻ của mình với quản lý riêng, nhiếp ảnh gia thần bí Mr. Tang.” Thay vì nói là khen tặng thì không bằng nói là trêu chọc, Tĩnh An mỉm cười nói, “Sao bọn họ liền bỏ qua gương mặt tuyệt đối có thể nâng cao tỷ suất doanh thu như anh vậy.”

“Bởi vì tôi là...” Đường Dự cố ý ngừng lại, chờ Tĩnh An ném ánh mắt hỏi thăm tới mới cười cười nói tiếp, “Người của nhà họ Đường, Đường Du là chị gái của tôi.”

Nhà họ Đường, người sau lưng nắm quyền Tĩnh Quang, hơn nữa còn là một trong những tập đoàn gia tộc tiếng tăm lẫy lừng trong giới kinh doanh trong nước, thậm chí có thể nói phía dưới công ty còn dính dáng tới rất nhiều ngành nghề có thể kiếm tiền nhất hiện nay.

Hôm nay Đường Kiên Thịnh người đang nắm quyền nhà họ Đường, từng lộ ra ngoài với truyền thông mình có một gái một trai, nhưng mấy năm qua, người ngoài lại chỉ biết là con gái lớn chính là Đường Du đảm nhiệm chức tổng giám đốc công ty Tĩnh Quang, mà không biết bất cứ gì về đứa con trai, chỉ nghe nói được đưa đến nước ngoài đào tạo.

Khó trách lúc này ánh mắt Tĩnh An trùng lớn, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn vẻ mặt tinh thần bình tĩnh của Đường Dự giống như đang nói “hôm nay thời tiết thật tốt”

“Khó trách...” Có bối cảnh như vậy, muốn can thiệp quyết định của truyền thông thì có gì khó khăn? Huống chi chỉ là phong tỏa hình của mình. Tĩnh An nhỏ giọng lầm bầm hai tiếng, cũng liền khôi phục yên tĩnh thường ngày, nhưng trong lòng lại không cách nào đối đãi với Đường Dự như một nhiếp ảnh gia nữa.

Tĩnh An thừa nhận, nếu như Đường Dự chỉ là một nhiếp ảnh gia có giá trị rất cao, cô không ngại thậm chí là may mắn có thể được anh đối đãi khác và giúp đỡ. Nhưng... Thân phận thật sự của anh, cũng là...

Có lẽ đối với đa số người mà nói mượn Đường Dự để đi lên chính là lựa chọn thông minh nhất dùng ít sức nhất, nhưng Tĩnh An lại không cho là như vậy, nói cô cô hủ cũng được, ngu dốt cũng được, kiếp trước đến nay cô có cực hạn cũng có nguyên tắc của mình, thành công đối với cô mà nói đương nhiên là quan trọng nhưng thành công trên con đường của mình, bước từng bước một mới là chuyện trân quý nhất.

Mặc dù thất bại, nhưng đã từng cố gắng. Nếu có hơi ngu dốt, cũng là tiêu chuẩn làm việc của Tĩnh An, ở trên người yêu của mình, cũng là ở trên sự nghiệp của mình.

Đường Dự nhìn cô gái hơi nhũn lại mi cùng với vẻ mặt phức tạp, trong giây lát có ánh sáng trong mắt của anh không biết là gì, chợt giơ tay lên, đầu ngón tay hơi lạnh nhẹ nhàng lướt qua vết nhăn giữa mi, “Không nên suy nghĩ nhiều.”

Nhiệt độ phù lên rồi lại trôi đi trong nháy mắt, làm cho Tĩnh An giật mình sửng sốt một chút, lấy lại tinh thần thấy trong mắt người đàn ông nhàn nhạt dịu dàng ấm áp khiến cho cô có chút ngưng ngóng, nghiêng đầu lắc nhẹ, lắc bỏ nghi ngờ trong đầu.

“Chẳng qua là bị thân phận của anh hù sợ.”

Thật ra thì Đường Dự có thể không cần phải nói ra thân phận của mình, huống chi thân phận này từ trước đến giờ anh đều không muốn nhắc tới.

Nhưng đối mặt với Tĩnh An, thế nhưng anh lại muốn cho cô biết.

Ở nơi ban đêm yên tĩnh, hai người lại dứt quãng mà nói đến những đề tài khác.

“... Trong lúc chụp trời sao, dù có thể thấy rất nhiều ngôi sao, nhưng nếu như không có người chỉ ra, những thứ kia cũng chỉ là mấy ánh sao bình thường, nhưng đúng là rất đẹp, giống như...” Vai phải bỗng nhiên nặng xuống, nhiệt độ mập mờ theo tiếng hít thở nhẹ của Đường Dự mà truyền đến từ bả vai, hơi thở của người đàn ông hơi chậm lại, quay đầu thì hàm dưới chạm vào sợi tóc mềm mại róc rách của cô gái nhỏ, “Tĩnh An?” Trong giọng nói êm tai hàm chứa một chút khàn khàn.

Đầu nhỏ chôn ở vai người đàn ông khẽ giật giật, có thể là tư thế bây giờ có chút không thoải mái, đầu cô gái trượt từ cổ Đường Dự, chậm rãi rơi xuống lòng ngực.

Kịp thời vươn tay ôm lấy Tĩnh An rơi xuống trên người, Đường Dự bất đắc dĩ cười cười, nhẹ nhàng mà cẩn thận gối đầu cô gái lên trên đùi của mình.

Cô gái buồn ngủ, lại giật giật, dường như rốt cuộc tìm được vị trí mình thích, chui vào người Đường Dự an ổn mà chìm vào mộng đẹp, chỉ chốc lát sau liền truyền đến từng tiếng hít thở nhẹ nhàng.

Đường Dự để một tay xuống bên người, một tay ôm cả người cô gái để tránh cô đang ngủ lúc xoay người thì bị rơi xuống ngoài ý muốn.

Anh cúi đầu nhìn về mặt sau khi Tĩnh An ngủ có vẻ rất trong suốt hồn nhiên, dần dần có chút hoảng hốt.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: 12. Gặp vận may . . .

Edit : babynhox

Sau khi kết thúc buổi chụp ảnh quảng cáo nước hoa FAINT SCENT không lâu liền lục tục xuất hiện ở các kênh trung tâm giờ vàng, đồng thời các bảng in quảng cáo nước hoa càng được triển lãm ở nơi đông đúc trên tất cả các thành phố phát triển.

Hình ảnh chiếm một phần tư góc trái bảng in quảng cáo nước hoa FAINT SCENT, là một cô gái nhỏ mặc lễ phục dạ hội màu trắng hiện ra ánh sáng nổi bật, liên tiếp hấp dẫn ánh mắt lưu luyến của người qua đường.

Cô gái có một đôi mắt phượng và dáng vẻ thướt tha của phượng Đông được người phương Tây ca tụng, không lớn không nhỏ, tỷ lệ vừa vặn hoàn mỹ về nên dáng vẻ quyến rũ riêng biệt, nhưng trong sự quyến rũ của cô lại khéo léo mà không trộn lẫn vào một chút cảm giác tùy tiện nào, thậm chí ở cái quay mặt cười một tiếng, ánh ngược của ánh đèn trong suốt trong mắt lộ ra là một loại yêu mị thanh cao thần bí làm người ta mơ màng.

Từ hình đến góc độ chụp ảnh của nhiếp ảnh gia liền không quá đặc biệt, chỉ là hoàn toàn trực tiếp bắt được cảnh cô gái quay đầu như rồng mây cười một tiếng. Vậy mà bức ảnh nhìn như đơn giản này, người hơi có kinh nghiệm chụp ảnh cũng không khỏi âm thầm thần phục sâu sắc, đây là người có một ánh mắt như thế nào mới có thể canh được ánh sáng và góc độ thích hợp nhất, thậm chí là nhanh chóng bắt được thần thái trong nháy mắt thích hợp nhất làm cho tâm trí của người khác mê mẩn.

“Thằng nhóc này, không hổ là danh hiệu “Nhiếp Ảnh Gia Quý Tài.” Hai mắt Alva phát sáng long lanh nhìn chằm chằm Fashion Magazine trên tay, không ngừng cảm thán, “Chắc chắn, một hình ảnh bình thường như vậy cũng có thể được Đường Dự chụp thành ranh mãnh hoàn mỹ như thế... Shit! Đây rõ ràng là muốn đánh vào lòng tin của đối với tác phẩm của mình mà!”

Thuận tay cầm tạp chí trong tay Alva qua, Đường Du không chịu nổi liếc mắt người đàn ông bỗng rơi vào thái độ tôn thượng, “Tôi còn tưởng rằng cậu đã nhận rõ sự thật từ lâu rồi.”

“Từ bức ảnh trong tờ tạp chí này, bản thân tôi chỉ nhìn ra...” Đường Du đưa ánh mắt nhìn đến hình ảnh bên trên tạp chí, vẫn không khỏi cảm khái nói, “Cô người mẫu nhỏ này, nhất định là sẽ nổi tiếng.”

“Không biết cái này sẽ làm cho bao nhiêu người mở rộng tầm mắt, lại càng không biết lại có bao nhiêu người mù quáng.” Đường Du xuy cười một tiếng, “Một người mẫu nhỏ vào nghề không tới nửa năm, mà lại có thành tích như vậy, tôi có nên vì Tĩnh Quang mà cảm thấy kiêu ngạo không?”

Câu nói cuối, Đường Du không kiềm được mà thờ dãi bổ sung một câu, “Cả người kia cũng không có thành tựu như vậy.”

“Không có chút cảm giác ngây ngô vì là người mẫu mới, điểm này, cô ấy có thể ưu tú hơn nhiều so với Đan Ninh lúc mới vào nghề.” Alva tỉnh lại từ trong kích động, tiếp lời Đường Du, nói, “Huống chi tài năng của cô ấy tuyệt đối không thua kém Đan Ninh.”

“Tài năng? Hiện nay có mấy ai thật sự chỉ dựa vào tài năng nổi tiếng, huống chi còn trong thời gian ngắn ngủi như vậy?” Đường Du có chút không cam lòng trả lời, trong giọng nói, hai phần cười nhạo, ba phần giận dữ, lại còn có năm phần nghiêm túc, “So với tài năng, thì bản thân tôi tin tưởng vận may hơn.”

“Cô ấy chỉ là may mắn hơn so với người khác, gặp được Đường Dự.” Đường Du khẽ hừ một tiếng, “Đúng hơn là may mắn ở trên người cô ấy chúng ta thấy được bóng dáng Đan Ninh.”

Lời nói của Đường Du làm cho Alva thoáng qua một tia lo lắng, “Đường Du, chẳng lẽ chị cho rằng Đường Dự chỉ xem Tĩnh An là thể thân của Đan Ninh?”

“Chẳng lẽ không đúng?” Đường Du nhếch khóe miệng, đùa cợt nói.

Alva giữ vững im lặng, nhìn về phía cô gái trên bìa tạp chí, ánh mắt đen sâu thẳm xoay quanh phức tạp.

Giờ phút này, đột nhiên anh ta nghi ngờ, ban đầu anh ta lợi dụng Tinh An giống Đan Ninh khiến Đường Dự từ Hồ Luân Bối Nhĩ trở về Tinh Quang, rốt cuộc là đúng hay sai?

Đường Du nói đúng, Tinh An may mắn, thật sự may mắn!

Theo tuần hoàn truyền bá quảng cáo nước hoa FAINT SCENT cho đến cô gái làm người ta xem qua trên bìa tạp chí liền khó quên kia, rất nhanh, cái tên Tinh An này kích động nổi lên một phong trào rầm rộ không nhỏ. Gần như là ở trong mấy ngày ngắn ngủn, vốn là nghi vấn cùng tranh cãi đối với việc Tinh An có thể được lựa chọn và bổ nhiệm thành người đại diện cho FAINT SCENT đột nhiên tiêu tan không để lại dấu vết, thay vào đó là các trang giải trí lớn, trong diễn đàn áp đảo nghiêng về một bên ca ngợi, thậm chí có không ít bạn trên mạng xã hội giải trí khoa trương châm chọc mình ban đầu có mắt không trông, thề rằng sau này vĩnh viễn quý gối ở dưới váy của Tinh An.

Đối với cái kết quả này, hưng phấn nhất chính là Trần Sâm.

Trần Sâm dùng mấy vi tính trong công ty vào diễn đàn giải trí, cười toe toét thật to miệng, tay nắm con chuột bởi vì cực kỳ kích động mà hơi run rẩy, sau một lần nhìn bài viết về Tinh An, anh ta chuyển hơn phân nửa người ngồi đối diện với cô gái ngồi cách đó không xa, hô lên, “Trời ạ, Tinh An, em không biết bây giờ em có bao nhiêu nổi tiếng đâu! A, ông trời, em lại là người mẫu dưới tay anh! Anh lại là người quản lý của em, anh...”

Cực kỳ hưng phấn làm cho câu nói của Trần Sâm hỗn loạn khiến cho Tinh An cười đến lắc đầu cắt đứt lời của anh ta, “Trần Sâm, anh cao hứng quá sớm, loại trình độ này thời gian nổi tiếng có giới hạn.” Chờ quảng cáo FAINT SCENT mua mới xuất hiện, hoặc là chờ đến sau khi phong trào đợt quảng cáo này, lại còn có bao nhiêu người có thể tiếp tục thích cô.

“Cho nên, đây chỉ là bước đầu tiên.” Trước mắt đây là bước đầu tiên mà vô số người đều coi rục rờ thì biểu hiện của Tinh An nhìn cũng rất bình tĩnh, trong mắt lộ ra vui mừng thích hợp không có dư một phần cũng không có thiếu một phần, sẽ không làm cho người ta có cảm giác lạnh nhạt hoặc là kiêu ngạo.

“Đúng đúng được rồi, chẳng qua là bước đầu tiên, bước đầu tiên mà thôi! Tiếp tục như vậy nhất định có thể càng nổi tiếng hơn! Chờ anh chọn lọc những thông báo vừa nhận trên tay xong, tuyệt đối chỉ có thể chọn tốt nhất để cho em được nghênh đón nổi tiếng!” Trần Sâm còn chìm đắm trong vui mừng, hoàn toàn quên mất lần này với mức độ Tinh An nhảy tốt lên nổi tiếng căn bản cũng không thể nhận được thông báo có giá trị làm cô thành công lớn.

Tinh An cười gật đầu một cái, không quên đề nghị với Trần Sâm, “Nếu như có thông báo tiết mục biểu diễn thời trang, thích hợp thì nhận giúp em đi.” Người mẫu mới nổi tiếng một chút giống như cô, so với tiếp tục đại diện cho sản phẩm mới, không bằng tham gia thêm mấy cái tiết mục biểu diễn thời trang sắp tới, đây chính là đường tắt nâng cao nổi tiếng nhanh nhất.

“Trần Sâm, em đi về trước.” Hôm nay mình tới công ty cũng chỉ là xử lý một số vấn đề sau đại diện FAINT SCENT, mà Trần Sâm còn có một chút công việc phải hoàn thành, cho nên Tinh An muốn rời đi trước.

Khi cửa thang máy mở ra thì người bên trong và ngoài cửa đều có chút kinh ngạc.

“Thật là đúng lúc.” Đi vào thang máy, trên mặt Tinh An hiện lên một chút đỏ ửng nhẹ, ngượng ngùng chào hỏi Đường Dự đang đứng một mình trong thang máy.

Khoảnh khắc tiếp xúc ánh mắt của Đường Dự, Tinh An lại nhớ đến cái buổi sáng làm cô lúng túng đó, nhớ tới khi tinh lại trên đùi người đàn ông nhếch môi mỉm cười với mình. Thật may là lúc đó còn sớm, không có bị những người khác phát hiện về mặt ngượng ngùng của cô.

Làm sao lại dễ dàng ngủ như vậy? Tinh An âm thầm hối hận, cô chỉ có thể trách là giọng nói của người đàn ông này quá mức êm ái dễ nghe, cực kỳ giống khúc nhạc thôi miên, cứ thế mà làm cho cô giống như bị thôi miên buông lỏng tinh thần sau nhiều ngày căng thẳng chìm vào mộng đẹp?

“Ừ, thật đúng lúc.” Đường như nhìn ra cô gái nhỏ không được tự nhiên, Đường Dự thả nhẹ ánh mắt, “Muốn về sao?” Tầm mắt rơi vào trên cái nút tầng lầu Tinh An ấn vào.

“Ừ, anh cũng vậy sao?” Trả lời câu hỏi của người đàn ông, đồng thời Tinh An cũng nhìn thấy một con số khác sáng lên, đi thông đến tầng ngầm giữ xe.

“Thuê xe sao?” Đường Dự tiếp tục hỏi.

“Ừ.”

Lấy được đáp án như vậy, Đường Dự cười cười, “Để cho tôi đưa em về... Nếu như em không muốn bị người khác lôi kéo ký tên chụp hình.”

Phản ứng kịp ý trong lời nói của Đường Dự, Tinh An mới ý thức được mình bây giờ cũng coi là một ngôi sao nhỏ có chút nổi tiếng.

“Tôi nghĩ hình và người vẫn còn có chút chênh lệch?” Cô gái không xác định hỏi.

“Đáng tiếc, cái chênh lệch này ở trên người em rất khó tìm ra.” Trong lời nói của Đường Dự không có giấu cột, chẳng qua là tuyên bố sự thật. Cũng không biết một người hỏi một người đáp như vậy rơi vào trong tai người khác là chuyện mập mờ như thế nào.

“Tôi đưa em về.” Không cho Tĩnh An có cơ hội từ chối, lúc thang máy dừng ở tầng một Đường Dự trực tiếp đưa tay nhấn nút đóng cửa.

“... Vậy, cảm ơn.” Sau khi ngẩn người, Tĩnh An cũng chỉ có thể lựa chọn tiếp nhận ý tốt của Đường Dự.

Đọc theo đường đi, Đường Dự lái xe rất thông thả, như con người của anh, có cảm giác chín chắn làm người ta an tâm.

Lúc sắp về đến nhà, di động của Tĩnh An vang lên, là Trần Sâm gọi điện thoại, sau khi nhận điện thoại nói mấy câu ngắn ngủn liền cúp.

“Là tin tức tốt?” Liếc thấy cô gái nhỏ sau khi cúp máy có vẻ mặt vui vẻ, Đường Dự hỏi.

“Chỉ có thể coi là một nửa tin tức tốt.” Tĩnh An không phủ nhận, “Là chương trình nghệ thuật đài XX, có một nửa cơ hội có thể tham dự.”

“Một nửa?”

“Ừ, nghe nói muốn xem có mời được khách quý hay không, nếu như đối phương từ chối, liền hủy bỏ buổi ghi hình này.” Trái ngược với khách quý được ban tổ chức coi trọng, cô cũng chỉ là làm nền thôi.

Nghe đến đó, Đường Dự nhíu mày một cái, như nghĩ tới điều gì, “Là cái chương trình nghệ thuật có tỷ số lượt xem cao nhất trong nước sao?”

Tĩnh An gật đầu một cái, “Nhưng nghe ý tứ của chế tác chương trình, khả năng hủy bỏ ghi hình lớn hơn.”

Mặc dù có chút đáng tiếc, nhưng Tĩnh An cũng biết chỉ dựa vào trình độ nổi tiếng của mình bây giờ có thể được mời tham gia cái chương trình này đã là may mắn rồi.

Ánh sáng trong mắt Đường Dự chợt khê hiện, nhìn về vẻ mặt có chút tiếc nuối của cô gái, cười nói, “Không cần lo lắng, cũng sẽ không hủy bỏ ghi hình.”

Nếu như Tĩnh An lắng nghe, liền sẽ phát hiện khi Đường Dự nói lời này thì trong giọng nói dường như rất khẳng định.

Nhưng lúc này, suy nghĩ của cô gái đều đặt vào chương trình kia chỉ là lễ phép trả lời, “Hi vọng như thế.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Chương 13: Tham gia chương trình . . .

Edit : babynhox

Thời đại “Hi Cáp” là chương trình giải trí tổng hợp của đài truyền hình ở thành phố S ra mắt vào năm 2000, nội dung đơn giản chỉ là đối với khách mời tùy ý thăm hỏi hay tương tác cùng các trò chơi vận động hoặc biểu diễn thú vị, nhưng cũng may lời nói chuyện của hai người dẫn chương trình tràn đầy sắc bén thú vị, nghênh hợp sở thích người xem, cứ thế nên sau khi chương trình tự truyền bá trong thời gian trên dưới 10 năm gần gũi đã thu về tỷ suất lượt xem dẫn đầu, hơn nửa trong vòng năm năm liên tục vững vàng giữ vị trí tỷ suất lượt xem đứng đầu, mà với thành tích cao như thế, ban tổ chức chương trình đối với việc lựa chọn khách mời đương nhiên là càng là tốt còn muốn tốt hơn.

Phía sau trong phòng hóa trang đài truyền hình, Tĩnh An mới vừa trang điểm xong, đang nghiêng đầu nhovn miệng cười với thợ trang điểm, đôi môi thoa màu hồng, cong lên thì mê người không nói nên lời. Làm cho thợ trang điểm là nữ cũng mê mắt, tim rối loạn.

“A, đây không phải là người đẹp mà tôi mê muốn chết gần đây sao!” Một người phụ nữ từ phòng hóa trang đi ra ngoài, mặc một bộ âu phục nhỏ đơn giản, đi về phía Tĩnh An, nụ cười khách khí trên mặt là vui mừng ngạc nhiên đúng mức, dường như cô gái nhỏ đến làm cho cô ấy cảm thấy hết sức vui vẻ, “Khi biết Tĩnh An chính là khách mời kỳ này, tôi phải khen ngợi chế tác một lần đấy.”

“Chị Hi quá khen.” Tĩnh An đứng lên, nở nụ cười nhìn lên người phụ nữ đang đi tới trước mặt, biết rõ người này đã không còn trẻ nữa nhưng làn da được bảo dưỡng rất tốt, làn da nhẵn nhụi trắng nõn, cộng thêm dáng ngoài có chút nhỏ nhắn, đột nhiên vừa nhìn, lại rõ ràng như cô gái nhỏ tuổi hoa tươi.

“Chị Hi còn trẻ tuổi xinh đẹp hơn so với trong ti vi nữa.” Tĩnh An tiếp tục cười, “Có thể nói chuyện với chị Hi là vinh hạnh của em đấy.”

Lời nói dễ nghe, dù nói không đúng sự thật thế nào dù dối trá khách khí thế nào cũng là chuyện vui vẻ có thể lấy lòng người khác, huống chi trong mắt cô gái vừa nói chuyện là thân nhiên chân thật, khéo miệng Hi Sắt vui vẻ sâu hơn cũng là vì khó đoán, thật không biết ý nghĩ trong lòng của người mẫu mới này có giống như biểu hiện mà cô bày ra hay không, nếu như đúng, chỉ có thể nói hai trông mắt cô gái này có loại tinh khiết sạch sẽ hiếm thấy, nhưng nếu như không phải...

Hi Sắt cảm thấy có chút hoang đường thất bại, ở làng giải trí lẫn lộn mấy năm mình lại không nhìn thấu vẻ chân thật của cô, không thể không nói cô gái người mẫu mới này có một mặt nạ như tờ giấy trắng không chê vào đâu được.

“Tốt lắm, tôi nghĩ tôi nên đi tìm Cáp Kỳ nói chuyện sắp xếp phân đoạn tiết mục một chút, vậy lát nữa gặp lại Tinh An.” Lúc trước khi xoay người nhếch mí cười một tiếng với Tinh An, Hi Sắt thăm kín làm cho người ta cảm giác hoàn toàn khác với quái dị cay độc đến tột đại trên chương trình.

“Đúng rồi Tinh An, vì hiệu quả chương trình chúng tôi cần giữ bí mật nhỏ khách mời đặc biệt là ai, em chỉ cần làm theo kịch bản là được rồi.” Đi ra mấy bước đường Hi Sắt chợt quay đầu lại nói một câu như vậy, khi nhìn thấy Tinh An gật đầu cười cười, liền đạp chân lên giày cao gót rời đi.

Phân đoạn đầu tiên trong kịch bản là để cho Tinh An đoán khách mời đặc biệt là ai, cho nên vì để cho biểu hiện của cô được tự nhiên chân thật, ban tổ chức chương trình cố ý giấu giếm cũng hết sức bình thường. Nhưng thật đúng là cô có chút tò mò, là ai đến yêu cầu cô tham gia.

Lúc Tinh An lên sân khấu, đầu thu trên màn ảnh đang dừng hình ảnh của cô về buổi chụp ảnh nước hoa FAINT SCENT, trong một mảnh tiếng vỗ tay hoan hô cô gái nhỏ mang nụ cười thanh nhã thân thiết xuất hiện trước ống kính chụp ảnh, đồng thời dùng giọng nói dịu dàng của mình chào hỏi người xem dưới sân khấu.

“Anh xem, em nói không sai chứ, người thật và hình không có kém nhau! Rõ ràng chính là một người đẹp!” Hi Sắt hơi hít cảm lên, đắc ý khoe khoang chính mình, “Sao hả, Cáp Kỳ, anh nói một chút xem có phải đã bị người ta quyến rũ hồn phách rồi hay không?”

Cáp Kỳ, là người dẫn nam của thời đại “Hi Cáp”, phong cách nói chuyện có chút “yên lặng” so với Hi Sắt, nhưng trình độ dẫn chương trình của anh ta lại không thua Hi Sắt, trong đó nguyên nhân chủ yếu thuộc về một hiện tượng thú vị xảy ra thường xuyên, mà hiện tượng này tin tưởng người xem thời đại “Hi Cáp” đều không khó để phát hiện, đó chính là mỗi lần Hi Sắt nói lời quá mức bén nhọn hay từ ngữ nhạy cảm làm cho khách mời không thoải mái cũng khiến cho mình không biết làm thế nào cho phải thì Cáp Kỳ luôn là có thể kịp thời làm lắng xuống, làm cho không khí vốn căng thẳng lung tung tan biến không thấy, càng thay đổi bầu không khí sôi nổi hơn trước.

Đối với cái hiện tượng này, một lần Hi Sắt đang đối mặt với phóng viên từng nêu nói: “Cô xem nếu Cáp Kỳ nhà tôi không giống một người hùng anh dũng bảo vệ công chúa, thì cũng có thể rút kiếm giúp đỡ vào lúc công chúa gặp nạn? Dĩ nhiên, tôi chính là công chúa điện hạ ngồi tít trên cao kia!”

Sau những lời này, vốn tưởng rằng người xem sẽ dùng công chúa và người hùng để miêu tả tổ hợp cô ấy và Cáp Kỳ, nhưng suy nghĩ đã bị mạng lưới giải trí trên mạng hun đúc thay đổi miêu tả gọi tổ hợp bọn họ là tình yêu nữ vương và chó.

“Làm sao có thể, hồn của anh vẫn luôn ở trên người nữ vương ngài đấy!” Cáp Kỳ giả bộ làm mặt nghiêm túc đáp trả trên choker Hi Sắt.

“Cáp Kỳ... Anh quả nhiên là một con Husky! Ngoan, thật ngoan!” Hi Sắt hài lòng vỗ vỗ bả vai Cáp Kỳ, nhìn về phía Tinh An, tiếc hận nói, “Em xem, Tinh An, vẫn còn có người không bị em mê hoặc đấy.”

Tinh An đi tới giữa hai người đứng ngay ngắn, nhìn chung quanh một chút, cũng mang theo giọng nói hơi tiếc nuối thờ dài nói, “Tin tưởng em, chị Hi, giữa chị và anh Kỳ tuyệt đối không ai có thể chen vào được.”

Lời nói của Tinh An làm cho phía dưới sân khấu vang lên tiếng hoan hô tán thành, “Chị xem, không chỉ em cho là như thế đâu.” Nói xong còn bướng bỉnh trừng mắt nhìn phía dưới sân khấu.

“Trời ạ, tiếp tục như vậy, sao em còn có thể đợi được hoàng tử điện hạ của em đây, Cáp Kỳ anh phải chịu trách nhiệm hoàn toàn!” Hi Sắt nũng nịu dùng tầm mắt hung hăng trừng mắt liếc Cáp Kỳ vô tội sa đố lại chuyển tầm mắt xuống dưới sân khấu, “Thời gian chương trình có hạn, cũng không thể toàn bộ phá vỡ trên người tôi và Cáp Kỳ, chẳng lẽ các bạn không thấy người chế tác đã gờ chân ở bên đó sao?” Ngón tay chỉ một nơi bên ngoài hội trường, Hi Sắt cười nói.

“Tốt lắm tốt lắm, chúng ta cũng nên đi vào chủ đề chính hôm nay, tin tưởng mọi người và Tinh An đều muốn biết vị khách mời đặc biệt thần bí kỳ này là ai?” Vừa nói, Hi Sắt vừa nhìn về phía Tinh An, “Tôi cảm thấy là vậy, nói không chừng người được mời tới sẽ là người Tinh An luôn thích.”

“Nghe nói Tinh An rất mến mộ Tiêu Ảnh Đế?” Trong lời nói của Hi Sắt là tràn đầy tò mò, nhưng ba người trong cuộc cũng biết, nét mặt của cô ấy hỏi cô là vì hiệu quả chương trình.

Mặc dù biết lời của Hi Sắt không phải là có ý thăm dò, Tinh An vẫn không khỏi cứng đờ, nhưng nụ cười trên mặt cô lại không có có thay đổi chút nào, nhưng cũng không biết đón lấy cái vấn đề này như thế nào.

Mến mộ? Là ai mến mộ? Đan Ninh hay là Tinh An?

“Đây là thật sao? ! Chẳng lẽ ban tổ chức chương trình của chúng ta vĩ đại như vậy, mời Tiêu Ảnh Đế từ Newyork đến? Có lẽ nhìn ra Tinh An không phản bác được, đúng lúc này Cáp Kỳ giành nói, cố làm ra vẻ hưng phấn.

Mà Hi Sắt cũng hợp tác đôi đề tài khác, “Cáp Kỳ! Anh tuyệt đối là có ý! Anh đây là muốn nhắc nhở người xem và Tinh An, Tiêu Ảnh Đế đang ở nước ngoài quay MV sao!”

“Nếu lát nữa đi ra không phải là Tiêu Ảnh Đế, em là muốn người xem oán trách chương trình của chúng ta thích lấy những thứ mảnh khốc này tới gia tăng tỷ suất lượt xem sao?” Cáp Kỳ buông tay, chứng minh là mình vì suy tính cho chương trình, “Hon nữa, nếu như khách quý xuất hiện không có sức hút bằng Tiêu Ảnh Đế, làm sao người ta chịu nổi.”

Đối với Cáp Kỳ hừ nhẹ một tiếng, Hi Sát buồn bực trong giây lát nhưng khi nhắc tới vị khách mời đặc biệt thần bí lát nữa sẽ ra kia liền đổi thành khuôn mặt hoa si, “Lần này anh sai rồi, em dám nói vị khách mời thần bí lần này của chúng ta càng khó mời được hơn so với Tiêu Ảnh Đế nữa. Hắc hắc, hon nữa còn là một người đàn ông tuần tú không hề kém Tiêu Ảnh Đế!”

“... Thật ra thì em có thể không cần phải nói ra giới tính của khách mời, như vậy không phải là phạm vi suy đoán rõ ràng đã ít hơn rồi sao?”

“...”

“Đến đây đi, che kín mắt của Tinh An lại, nhìn Tinh An có thể chỉ bằng sờ khuôn mặt khách mời là có thể đoán tên được hay không nhé!” Trực tiếp bỏ qua lời của Cáp Kỳ, Hi Sát buồn bực chốc lát rồi nhận lấy miếng che mắt của nhân viên làm việc đưa lên giao cho Tinh An, cùng lúc hưng phấn nhìn xuống sân khấu hồ to, “Khán giả chú ý, đợt lát nữa nhìn thấy người đàn ông tuần tú đi ra cũng không nên kêu lên, nhưng dù các bạn có kêu la thì tôi cũng rất yên tâm, bởi vì trước lúc công bố kết quả tôi cũng không nhận ra có ai có thể gọi được tên của anh ta!”

Nhận lấy miếng che mắt đeo lên, khóe miệng Tinh An vẫn luôn mỉm cười, suy sụp khổ não nói, “Chị Hi, tin tưởng em, xác suất em có thể đoán ra được vị khách thần bí này tuyệt đối là cực kỳ nhỏ có thể là bằng không.”

Thật ra thì trước đó xem cái kịch bản viết trò chơi này Tinh An cũng có chút cười khổ, lúc ấy cô liền nghĩ, nếu như đối phương là nam, cô có thể xử dụng lý do nam nữ khác biệt đề nghị đổi cách chơi trò này? Đáp án dĩ nhiên là không thể, nhưng nếu như là khách quý đặc biệt nêu ý kiến, chắc chắn tuyệt đối là sẽ được áp dụng, chẳng qua là đáng tiếc, khách quý đặc biệt không phải là cô.

Mà mới vừa rồi trong lời nói của Hi Sát rõ ràng có nói ra giới tính của khách mời, đúng thật là phải nam, Tinh An bắt đầu đi.

Nhắm mắt lại, Tinh An chỉ có thể dựa vào khả năng nghe ngóng suy đoán sự thay đổi ở hiện trường.

Tiếng bước chân từ sau lưng vang lên, dưới đài đột nhiên phát ra tiếng kêu sợ hãi làm Tinh An không có chuẩn bị rung một cái.

Phản ứng kịp mới chậm lệt phát hiện hai tay của mình đang bị Hi Sát giơ lên đi về hướng nào đó.

“Đến đây, Cáp Kỳ, chúng ta đánh cược một cái xem Tinh An có thể trong ba mươi giây đoán ra vị khách mời này hay không!”

“Đánh cược cái gì? Cược hẹn buổi tối? Vậy anh cược là có thể.”

“Ai muốn hẹn hò với anh! Em muốn hoàng tử của hoàng tử của em! Em sẽ cược là không thể, sau khi thắng em muốn nghỉ ngơi thật tốt, trong lúc nghỉ thì anh liền tự mình dẫn chương trình này đi!”

Bên tai vẫn là tiếng thảo luận khuấy động của Hi Sát và Cáp Kỳ cùng với tiếng nói âm ỹ dưới sân khấu, nhưng mà đầu ngón tay lại chạm vào da thịt ấm áp làm cô không được tự nhiên.

Tinh An âm thầm thờ dài, không chế ngón tay mình hết sức nhỏ nhẹ đụng chạm lấy đường nét trên mặt của người kia, suy nghĩ tùy ý sờ mó hai cái liền tuyên bố đoán không ra là được, miễn phải tiếp tục lúng túng.

Người kia chắc là đang cười, lòng ngón tay chạm vào cánh môi mỏng cong lên đường cong mờ, dường như bên trái khóe miệng còn có cái má lúm đồng tiền nhỏ , không mất mấy phần đáng yêu.

Tinh An chợt nghĩ đến, dường như có một người vào lúc cười lên cũng là chỉ có một má lúm đồng tiền, đúng lúc cũng là bên trái khóe miệng.

“Đường Dự!” Vào lúc Tinh An bật thốt lên gọi ra cái tên này liền tự lấy miếng che mắt xuống.

Bỗng đang ánh sáng rực rỡ lên làm cho ánh mắt của cô híp một cái, chờ lúc lóa mắt qua đi, trong tầm mắt rõ ràng là đường nét tuần tú hơn người của người đàn ông quen thuộc, khiến cho cô ngạc nhiên mờ mịt trong một lúc.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: 14. Tôi chỉ chụp ảnh cho người mà tôi muốn chụp

Edit: babynhox

“Trời ạ! Tại sao có thể nhanh như vậy liền đoán được!” Hi Sắt là người đầu tiên ao nào la hoảng lên, “Tình An, em làm cho tôi thua!”

Mà bên kia Cáp Kỳ còn thổi sáo huyt gió, hưng phấn nói, “Để anh nghĩ một chút xem buổi hẹn tối này nên mặc bộ quần áo nào, không biết Nữ Vương điện hạ vừa ý kiểu dáng nào?”

“... Cáp Kỳ, anh có thể không mặc.” Hi Sắt không cam lòng trả lời.

“Hi Sắt... Thật ra thì cái ý nghĩ này của em có thể nói riêng với anh, anh nghĩ khi đó anh nhất định sẽ hớn hờ đồng ý. Nhưng bây giờ...” Cáp Kỳ dùng ánh mắt ý bảo Hi Sắt nhìn khán giả dưới sân khấu, người xem bị câu chuyện của bọn họ làm cho hấp dẫn mà dùng ánh mắt nóng bỏng lấp lánh nhìn chăm chú vào bọn họ, “Anh cảm thấy chúng ta nhất định phải kín đáo chút.”

“Khụ, cái đó, các bạn khán giả, chẳng lẽ các bạn không tò mò vị Đường Dự tiên sinh này là ai sao? Còn có quan hệ gì với người đẹp Tình An của chúng ta?” Dưới ánh mắt tò mò và reo hò của người xem, Hi Sắt bình tĩnh trở lại chủ đề, “Muốn biết hay không?”

“Muốn!” Trong nơi này lại vang dội đều đặn từ này, lúc này ở trong lòng người xem, vị khách thần bí tuấn tú bỗng xuất hiện này còn có lực hút hơn so với mặt mờ của hai vị MC nữa.

Mà một tiếng “muốn” điếc tai nhức óc này cũng đưa Tình An từ không dám tin kéo trở lại, dùng khước mắt len lén liếc một cái người đàn đã đứng sòng vai bên người cô, cô lại có chút hoảng hốt.

Thật ra thì lúc nhận được thông báo tham gia chương trình này, liền được ban tổ chức báo cô dẫn vị khách mời đặc biệt này ra thì Tình An đã đoán được có lẽ vị khách này có liên kết gì đó với cô, mà rất có thể chính là quan hệ công việc.

Nhớ khi đó người đầu tiên nghĩ đến chính là Đường Dự. Nhưng cái ý nghĩ này cũng chỉ là một cái thoáng qua mà thôi, cô cũng không cho rằng ngay cả hình mình cũng không muốn bị đăng lên tạp chí thì người đàn ông này sẽ tham gia xuất hiện trên chương trình giải trí này.

Nhưng bây giờ... Lại là chuyện gì xảy ra?

Trong suy nghĩ ngẩn ngui, Tình An lại nghĩ tới mấy ngày trước trên đường Đường Dự đưa cô trở về, cô đã tiếc nuối nói có lẽ chương trình này sẽ bởi vì không mời được khách quý mà không thu hình, hình như người đàn ông này nói với cô yên tâm... Khi đó, anh là đã biết mình và anh rất có thể cùng xuất hiện trong chương trình này hay sao?

“Như vậy, sao chúng ta không để cho anh Đường đẹp trai tự mình nói cho chúng ta biết đáp án đây?” Hường ứng người xem kêu gọi, Hi Sắt cười hỏi Đường Dự vẫn không mở miệng.

“Tôi chỉ là một nhiếp ảnh gia.” Giọng nói được micro khuếch tán ra, giọng nói trong trẻo lạnh lùng mà súc tích tao nhã, người đàn ông giống như trong mắt người xem, kết hợp lạnh lùng và quý khí không mâu thuẫn.

Rõ ràng đáp án nhiếp ảnh gia này làm người xem dưới sân khấu tỏ ra ngạc nhiên và nghi ngờ, trong lòng mọi người rất kinh ngạc hơn nửa là tiếc nuối, người đàn ông đẹp trai như vậy cũng chỉ là một người nhiếp ảnh gia làm việc phía sau hậu trường? ! Thật là, thật là... Lãng phí!

Thậm chí có vài cô gái trẻ tuổi đã bắt đầu ảo tưởng, nếu như người này cùng Tiêu Ảnh Đế đứng ở một chỗ sẽ là tình cảnh như thế nào, hai loại khí chất và đẹp trai không phân cao thấp, làm cho người ta hoa cả mắt, đồng thời không khỏi cảm thán đái ngộ tạo hóa không công bằng, người ta rõ ràng đều là người tinh tế sắc tuyệt như điêu khắc, mà xem xét lại người đàn ông bên cạnh...Khụ...

“Sao tôi cảm thấy ánh mắt của người xem không đúng nhỉ?” Cáp Kỳ làm bộ như suy nghĩ vừa để một tay trước ngực, vừa vờn tay phải vuốt cằm, “Anh dám đánh cược, bọn họ khẳng định không hài lòng câu trả lời của Đường Dự. Sao hả Hi Sắt, còn phải đánh cược nữa không?”

Vừa một tiếng hừ nhẹ, vào lúc này ngay cả khước mắt Hi Sắt cũng lười phải liếc về phía Cáp Kỳ, “Đó là bởi vì mọi người đối với lĩnh vực nhiếp ảnh gia này rất là xa lạ, nhưng nếu như nói ra tác phẩm của Đường Dự, em nghĩ...” Người phụ nữ nhú nhú mi, trong lời nói là tràn đầy tự tin, “Mọi người nhất định không xa lạ gì!”

Theo lời của Hi Sắt, bao gồm cả Tình An và tất cả mọi người đồng loạt đưa ánh mắt hướng về phía màn hình lớn sắp truyền bá tin tức.

Có thể thấy được hình ảnh trong màn hình được nhân viên làm việc tỉ mỉ chia cắt sắp xếp, sinh động bày ra thành tựu huy hoàng của người đàn ông thần bí chỉ có tên mà chưa ai thấy mặt ra ngoài, trong đó bao gồm các cuộc thi đấu chụp ảnh quốc tế mà người đàn ông tham gia, cùng với các loại bìa tạp chí thời trang hoặc các tác phẩm trong bộ sưu tập nổi tiếng quốc tế.

“Kìa là tác phẩm được tạp chí MODE của Mỹ đăng trên trang bìa liên tục sáu kỳ... Từng hợp tác với người mẫu Beate của Ý, người mẫu Aimee của Anh cho đến những người mẫu nổi tiếng thế giới cho ra những bức hình tươi đẹp làm người xem khó quên, trong đó thứ khiến cho cả thế giới bàn luận hăng say chính là bức ảnh người mẫu nhìn gương vẽ mi ở trong phòng trang điểm hỗn loạn mà Mr.Tang tùy ý chụp được, cũng chính là tấm hình này làm cho người mẫu Carrie vốn là cũng không xuất sắc liền lan truyền tên tuổi khắp nước Mỹ, trở thành người mẫu đầu tiên lọt vào mắt các nhãn hiệu thời trang có tiếng vào các mùa ở Mỹ... Mr. Tang có địa vị cao quý có một không hai trong giới chụp ảnh, sau khi về nước càng được đông đảo người mẫu siêu sao tranh nhau hẹn trước, nhưng lại bị Mr. Tang từ chối hết toàn bộ. Mà buổi chụp ảnh thương nghiệp nước hoa FAINT SCENT lần này, có thể nói là lần đầu hoặc cũng là lần duy nhất chụp ảnh tác phẩm.”

Sau khi tiếng nói trên màn hình thu lặng lẽ kết thúc, hiện trường thu hình chương trình lại tràn ngập một cảm giác khiếp sợ trong loại thỏa ước mong nguyện.

Nhiếp ảnh gia còn có danh tiếng lớn hơn so với người mẫu siêu sao? ! Vậy... Vẫn chỉ là một nhiếp ảnh gia sao? ! Sau kinh ngạc, vốn im lặng không tiếng động bỗng nhiên truyền đến tiếng thảo luận kêu lên mạnh mẽ.

“MODE, trời ạ, đây chính là tạp chí đứng đầu toàn cầu trong trào lưu thời thượng đấy!”

“Cô có thấy hay không, bức ảnh khiến cho người mẫu Beata đạt được giải hạng nhất người mẫu nữ thế giới vào năm trước!”

“Anh ấy không phải là nhiếp ảnh gia gốc Hoa mà người mẫu Aimee công khai muốn theo đuổi ở trước mặt truyền thông chứ! Trời ạ, tôi lại có thể thấy người thật!”

“Mr. Tang! Thì ra anh ấy chính là Mr. Tang! Cái người nhiếp ảnh gia quý tài không lộ mặt Mr. Tang! Người thật, chính là người thật đó!”

“Carrie! Thì ra anh ấy chính là nhiếp ảnh gia của bức hình kia!”

“Tôi không biết những người mẫu này, nhưng những bức hình này cũng quá đẹp đi!”

“...”

Tiếng than sợ và tiếng ca ngợi liên tục không gián đoạn, khiến cho Hi Sát không thể không hô: “Hur, bình tĩnh, tôi còn có một số câu hỏi muốn hỏi Mr. Tang của chúng ta!”

Hi Sát cười khẽ nháy mắt mấy cái, ý bảo người xem giữ bình tĩnh sau đó nghiêng người hướng về Đường Dự, lúc bắt đầu đã chuẩn bị câu hỏi xong từ sớm, dĩ nhiên câu hỏi thứ nhất này cũng là nghi ngờ mà rất nhiều người muốn biết, “Tại sao nhiếp ảnh gia quý tài Mr. Tang không công khai mặt mũi lại được mời tới chương trình chúng ta, chẳng lẽ là chương trình của chúng ta rất hấp dẫn?” Nói đến đây, giọng nói của Hi Sát chợt trở nên buồn bã, “Nhưng dĩ nhiên là không thể nào, phải biết đây đã là lần thứ mười ba tổ chức chương trình của chúng ta mời Đường tiên sinh rồi.”

“Có lẽ là bởi vì... Lần này chúng ta mời người đẹp Tĩnh An?” Hi Sát dùng ánh mắt mập mờ liếc mắt nhìn cô gái vẫn mang nụ cười không màng danh lợi.

Mà từ sau khi Đường Dự ra sân khấu Tĩnh An liền bị lạnh nhạt, lúc nghe tên của mình được nhắc đến trong câu hỏi này chỉ là lộ ra nên sợ hãi cùng ngưng ngừng thích hợp, “Chị Hi, đây là chị đang trêu đùa em sao.”

“Chị luôn luôn tin tưởng giác quan thứ sáu của phụ nữ.” Hi Sát trêu ghẹo nói, “Như vậy đáp án của Đường Dự là?”

“Chỉ là muốn tới mà thôi.” Đường Dự trả lời đơn giản nhưng cũng mông lung, làm cho người ta càng tò mò cái “muốn” đó là vì chuyện gì hoặc là vì... à?

“Là tại sao muốn đến đây?” Hi Sát bám riết không tha hỏi.

Nhưng Đường Dự chỉ mỉm cười nhẹ một tiếng, không có tiếp tục trả lời câu hỏi này.

“So với câu hỏi của Hi Sát, tôi càng tò mò...” Vào lúc Hi Sát còn muốn dây dưa cái vấn đề của cô ấy, Cáp Kỳ chợt lên tiếng đưa ra một câu hỏi mới, “Nhiếp ảnh gia Đường, thật chẳng lẽ theo như trên màn hình lớn, buổi chụp ảnh quảng cáo FAINT SCENT lần này là lần chụp ảnh duy nhất sau khi anh về nước sao?”

Người quan tâm Đường Dự không khó biết, ban đầu Đường Dự trở về nước, từ chối rất nhiều siêu sao người mẫu hẹn chụp ảnh, đều uyển chuyển bày tỏ mình sẽ không tiến hành chụp ảnh cho bất kỳ người mẫu nào.

Chẳng qua là, luôn luôn nói là giữ lời Đường Dự cũng đang thực hiện cái quyết định này trong vòng một năm nhưng lại nhận lời chụp ảnh cho FAINT SCENT. Đây không khỏi làm cho người ta cảm thấy khó hiểu.

Đối với câu hỏi của Cáp Kỳ, Đường Dự lại trả lời rất nhanh, “Không, sau này tôi sẽ tuyển chọn tiếp tục chụp ảnh.”

“Vậy điều kiện tuyển chọn là gì?” Hi Sát lập tức tiếp nhận câu hỏi của Cáp Kỳ, dò hỏi.

Sau khi Đường Dự mỉm cười nhẹ lần nữa, Hi Sát cho là cũng sẽ không có đáp án đang dùng ánh mắt ý bảo Cáp Kỳ tiếp theo nên làm thế nào cho phải thì không ngờ tới người đàn ông đang im lặng nhưng lại nhàn nhạt mà kiên định chợt mở miệng nói, “Tôi chỉ chụp ảnh cho người mà tôi muốn chụp.”

Tĩnh An cũng tò mò cái vấn đề này, lúc Đường Dự trả lời lại hơi ngẩn ra, không biết có phải ảo giác hay không, mới vừa rồi, giống như lúc người đàn ông này nói chuyện tầm mắt như lướt qua bên cô, trong phút chốc chạm vào trong tâm mắt, biểu hiện trong mắt người đàn ông làm cho cô nghĩ người trong miệng anh chính là cô.

Thế nhưng ánh nhìn quá nhanh, khiến cho Tĩnh An không cách nào tìm kiếm thay đổi sâu hơn trong mắt anh.

Nhất định là mình suy nghĩ nhiều... Tĩnh An nhú nhú mi.

Đài truyền hình cũng ở trong thành phố này nhưng nằm tương đối xa tiếp giáp miền nam, nó được xây dựng ở gần sân bay thành phố S.

Mà lúc này, ở nơi này còn chưa tàn ra không khí sầm tối, lúc Tỉnh An và Đường Dự đang bề bộn với thời gian thu hình chương trình.

Có một người, lại đang lúc mọi người bắt ngờ trở lại thành phố S.

“Không phải anh đã nói em không cần cố ý chạy tới một chuyến sao.” Một giọng nói dễ nghe ở sau lưng cô truyền đến, Lý Na xoay người, một cái liền nhìn thấy người đàn ông đẹp mắt kính đang đi ra theo dòng người trong sảnh lớn, chính xác mà nói phải là đa số mọi người trong sảnh đều dừng ánh mắt trên người của người đàn ông này.

Người đàn ông kia, thâm trầm vững vàng mà đứng cách cô ta chừng một thước, mặc một áo T-shirt màu đen đơn giản, thân hình cao lớn một mét chín, bị mắt kính che đi hơn phân nửa khuôn mặt, môi mỏng nhấp nhẹ, cho dù là đường nét khuôn mặt hay là khí chất phát ra quanh người đều lộ ra mùi vị tuấn tú sắc bén làm người ta run rẩy, Lý Na cũng đeo mắt kính nhìn về người nhiều ngày không gặp, nhưng lại hốt hoảng cảm thấy có chút xa lạ.

Người đàn ông kia, khoe môi cong lên nụ cười mê hoặc, đi tới gần cô ta, trong một lúc như có dòng điện nhảy qua run nhẹ trong lòng của cô ta. Lý Na hơi lo lắng, nhưng khôi phục dáng vẻ bình tĩnh thường ngày rất nhanh, êm ái mà gọi người đàn ông đã đi tới đứng trước mặt cô ta: “Mạc Phàm.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: 15. Ảnh đế, Tiêu Mạc Phàm. . .

“Lý Na, em tự mình trở về trước đi.” Ngồi lên xe trợ lý đã chuẩn bị từ trước, Tiêu Mạc Phàm nắm tay lá nói với người phụ nữ muốn ngồi vào ghế phụ.

Giọng nói của người đàn ông êm ái dễ nghe, không hiểu sao làm cho Lý Na bỗng thấy lạnh toàn thân, “Anh muốn đi đâu?” Nàng nhìn vào trong mắt anh rõ ràng cố chấp với vấn đề này... Không khỏi thấp thòm, “Có chỗ nào mà em không thể đi, Phàm?”

Tiêu Mạc Phàm yên lặng mấy giây sau, quay đầu về mặt lạnh nhạt nhìn vào lo lắng trong mắt người phụ nữ, “Lý Na, anh cần không gian riêng của mình.” Lời của anh ta ám chỉ cô ta thăm dò cũng phải dừng lại đúng lúc.

“Anh muốn đi nhìn người phụ nữ kia có phải hay không!” Người phụ nữ hết sức nhấn nhay, cảm hận vẫn bỗng cất cao giọng nói, “Tiêu Mạc Phàm, anh cần gì làm bộ làm tịch!”

“Anh cho rằng em không biết từ sau khi người phụ nữ kia chết anh đã từng đi đến trước mộ cô ta mấy lần sao, Mạc Phàm, anh cảm thấy như vậy có ý nghĩa sao?” Về mặt cương cứng trắng bệch của Lý Na sau mắt kính thoát nhìn có loại thái độ điên cuồng, “Đừng quên, anh cũng không thoát khỏi liên quan đến cái chết của cô ta!”

Lời của Lý Na làm cho hai tay Tiêu Mạc Phàm đang để trên tay lái nắm chặt lại, gân xanh nổi lên, ánh mắt đeo mắt kính che giấu không lộ ra chút nào, giọng nói lại không xảy ra thay đổi rõ ràng, vẫn là lạnh nhạt kiên nhẫn, chẳng qua là trong lời nói có ý châm chọc nhẹ nhưng có thể nghe ra rõ ràng, “Lý Na, em có cái gì phải lo lắng?”

“Đừng vậy, có cái gì tốt mà phải tranh với người chết?” Lạnh lùng cười mĩa một tiếng, trong miệng Lý Na trộn lẫn lạnh thấu xương và một chút run rẩy, “Chẳng qua là Tiêu Mạc phàm, anh tự hỏi lòng em là cái gì ở trong lòng anh, mà Đan Ninh kia là cái gì!”

“Nếu như không phải là vì người phụ nữ kia, Tiêu Mạc Phàm, tại sao đến bây giờ anh vẫn nguyện ở trong căn nhà trọ, mà không phải vào ở trong nhà của chúng ta!” Có mấy lời đã sớm đè nén ở lòng đã lâu, lúc này cũng chỉ là tìm được một cơ hội bộc phát, “Không phải cũng chỉ vì căn nhà trọ đó còn lưu lại dấu vết tồn tại của người phụ nữ kia sao! Buồn cười chính là bây giờ anh cũng chỉ có thể dựa vào những thứ này để sám hối tội lỗi của mình thôi !”

“... Lý Na.” Giọng của Tiêu Mạc Phàm lộ ra một loại cảm giác suy sụp, “Đừng để cho tôi không muốn gặp em nữa.”

“Tôi không cho là với thân phận của chúng ta có thể tiếp tục nói chuyện ở chỗ này, em vẫn nên lái xe của mình đi về trước đi.” Bên ngoài kính chắn gió, Tiêu Mạc Phàm đã thấy đã có mấy người nam nữ trẻ tuổi đi tới chỗ bọn họ

Đóng mạnh cửa xe, Lý Na tập tễnh lui về phía sau từng bước, u ám nhìn xe khởi động từ từ chạy nhanh, lời nói rất nhẹ rất nhẹ, “Mạc Phàm, anh vẫn chính là anh.”

“Đan Ninh! Nếu như không phải là cô...” Câu nói kế tiếp người phụ nữ không có tiếp tục nói nữa, thế nhưng hận thù trong mắt lại càng thâm sâu.

Khoảnh khắc khi đèn đỏ sáng lên, Tiêu Mạc Phàm đạp thắng xe.

Trong thời gian chờ đợi, ánh mắt không mục đích của người đàn ông tùy ý quét qua cảnh vật ngoài cửa sổ.

Ở nơi này nhà cửa cao tầng san sát nhau chính là cơ sở hạ tầng sầm uất trong thành phố, giống như có một chút thay đổi nhỏ gần đây, tòa nhà cao tầng mới xây, mặt tiền cửa hàng đổi mới, hoặc là khuôn mặt không giống nhau trên biển quảng cáo.

Trước kia, trong một đoạn thời gian, luôn là có một người như vậy trong anh ta lúc lái xe, ngồi ở bên tay phải của anh ta, dùng ngón tay thon dài mềm mại chỉ vào nơi nào đó ngoài cửa sổ, hăng hái dâng trào báo cáo theo sát đủ loại thay đổi khác nhau với anh ta.

Khi đó mình có phản ứng gì, đồng ý? Qua loa? Hoặc là không rảnh để ý? Tiêu Mạc Phàm cười khò.

Nhớ cũng là ở đoạn đường này, người nọ từng chỉ vào một biển quảng cáo, kích động chúc mừng lần đầu được truyền bá quảng cáo, tương lai nhất định có thể thành công.

Trên biển quảng cáo hôm nay lại đổi người nào rồi?

Người đàn ông hơi nghiêng đầu phía sau, lộ ra hình dáng hàm dưới tuấn tú, sống mũi cao thẳng, lông mi dày cùng với khóe miệng kéo căng.

Sau khi tầm mắt của anh ta xẹt qua mấy biển quảng cáo, cuối cùng dừng ở lại một nơi trên biển quảng cáo.

Không tính là gần cũng không coi là cách xa, trên mặt phẳng quảng cáo là đường nét mơ hồ của người phụ nữ, Tiêu Mạc Phàm chỉ có thể loáng thoáng thấy một đôi mắt phượng hẹp dài đang lẳng lặng nhìn chăm chú vào anh ta.

Trong phút chốc cảm giác quen thuộc đánh úp đến, là một loại sợ hãi hốt hoảng giống như đã từng quen!

Người đàn ông giật giật môi chấn động ngạc nhiên, tựa như muốn hô lên một cái tên quen thuộc, cuối cùng chỉ là bức ảnh không tiếng động.

“Tin —— Tin ——” Sau xe không ngừng vang lên tiếng kèn, cho dù cách lớp thủy tinh cũng có công hiệu dao động.

Tiêu Mạc Phàm lấy lại tinh thần, nhìn về phía đã đèn giao thông đã biến thành màu xanh.

Chần chờ một chút, anh ta khởi động xe đến ven đường dừng lại.

Xoài bước xuống xe, lúc càng đến gần biển quảng cáo thì càng trở nên càng dồn dập.

Ở mặt phẳng biển quảng cáo hiện rõ khuôn mặt của người phụ nữ chiếu vào trong mắt Tiêu Mạc Phàm thì anh ta ngớ ngẩn.

Khuôn mặt không giống nhau, mặt mũi không giống như vậy, chỉ có một cặp mắt giống bốn năm phần.

Cô gái này và cô ấy, rõ ràng là hai người không cùng tuổi, nhưng cô gái trên hình này lại làm cho anh ta có loại cảm giác quen thuộc hoảng hốt.

“Ninh...” Cuối cùng kêu ra tên, chỉ là âm cuối kéo vỡ vụn.

Đột nhiên Tiêu Mạc Phàm khẽ nở nụ cười, chua chát mà trào phúng, “Làm sao có thể sẽ là em”

Tiêu Mạc Phàm chìm vào suy nghĩ, hoàn toàn không có chú ý tới người vội vã trên đường phố, đã có một số người dừng bước lại, đang xì xào bàn tán nhìn anh ta, còn có người đã lấy điện thoại di động chụp ảnh người đàn ông nhìn giống Tiêu Ánh Đế này, mà người đi đường có lẽ gan lớn một chút đã móc giấy bút ra đi tới chỗ anh ta.

“Nhìn thấy gì?” Trên xe chạy như bay, sau khi thu hình chương trình xong Đường Dự hỏi Tĩnh An đang hứng thú nhìn ngoài cửa sổ.

Nghe được câu hỏi của Đường Dự, Tĩnh An quay đầu, nở nụ cười hoa sáng rỡ, “Chẳng qua là tò mò trên đường phố mới đi qua sao lại có nhiều người vây quanh như vậy.”

Đường Dự liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, cười giễu giễu nói, “Tôi còn tưởng rằng em đang say mê nhìn biển quảng cáo của mình.”

“Ách?” Cũng liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, mới phát hiện phía trên đám người hỗn loạn kia đúng là bức ảnh mình chụp quảng cáo FAINT SCENT, Tĩnh An không khỏi cười một tiếng, “Đây cũng là vì nhiếp ảnh gia Đường trở lại chụp ảnh cho tôi lần đầu nha, tại sao có thể không nhìn nhiều hơn mấy lần.”

Nếu không phải là thông tin trên màn hình, Tĩnh An còn thật sự không biết may mắn của mình không chỉ là trở thành người đại diện cho FAINT SCENT thời.

“Không biết lần sau có còn vinh hạnh có thể trở thành người mẫu chụp ảnh của Mr.Tang hay không?” Những lời này hỏi ra, Tĩnh An đơn giản là ôm tâm trạng đùa.

Khóe miệng Đường Dự mở ra nụ cười yếu ớt, nhìn chăm chú vào chiếc xe phía trước, ánh mắt thâm thúy mà xa xa, “Sẽ có cơ hội.” Dứt lời, đôi mắt hai tròng mắt không che dấu được vui mừng của cô gái nhỏ.

Mà khi kính chiếu hậu không thấy được tình hình phía sau nữa thì Tiêu Mạc Phàm mới tránh ra khỏi đám người ngồi lại vào trong xe của mình.

Khởi động xe, dần dần cách xa đám người nam nữ trẻ tuổi vô cùng hưng phấn, cũng nhìn lại khuôn mặt khéo léo trên biển quảng cáo lần nữa.

Khóe mắt vô ý thức nhìn về phía kính chiếu hậu bên trong, con người Tiêu Mạc Phàm u ám

Trong gương phản xạ ra, là một bó hoa lưu ly màu tím nhạt ở chỗ ngồi phía sau xe, cánh hoa lung linh khéo léo lộ ra hết sức yếu ớt.

Nó, là khi Tiêu Mạc Phàm đi ngang qua một tiệm bán hoa mua, là đóa hoa mà người nọ thích nhất lúc còn sống.

Lưu Ly (Không Quên). Cái tên làm người ta ấn tượng sâu sắc, cũng có một loại cảm giác hạnh phúc dài lâu .

Nhưng hạnh phúc này... Anh ta cũng đã thất lạc...

Đúng như lần cuối cùng anh ta là cô gặp mặt, cô hỏi anh ta, Mạc Phàm, anh còn có thể nhớ em sao?

Nhưng cho dù anh có nhớ hay không, Mạc Phàm, em muốn nhớ anh. Không đợi anh ta trả lời, cô mạnh mẽ nở nụ cười lúm đồng tiền khó coi, nhàn nhạt kiên cường.

Hôm nay tới hơi trễ, ánh sáng không tính là đầy đủ, người phụ nữ trong tấm ảnh cười tươi, dịu dàng vui mừng nhìn chăm chú vào người đàn ông ngoài hình.

Tiêu Mạc Phàm khụy một gối xuống đất, để bó hoa trong tay xuống, nâng ngón tay thon dài lên chậm chạp di chuyển trên bức ảnh, tựa như vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của người nọ.

Mỉ quen thuộc, mắt quen thuộc, mũi quen thuộc cùng với môi quen thuộc.

“Em không nên gặp anh, Ninh.” Mỗi một lần, ở trước mộ người phụ nữ này, anh ta luôn nói qua một câu nói như vậy, không ngại phiền toái, vững như bàn thạch nhưng cũng rất nặng nề, “Mà anh cũng không nên gặp em”

Tiếng chuông di động chói tai, vào thời khắc này đột ngột vang lên.

Số trên điện thoại di động, là dành riêng cho người quản lý của anh ta, Lưu Bạch.

Như vậy một cái, do dự một chút Tiêu Mạc Phàm đứng lên, nhận điện thoại.

“Nghe tiểu Trần nói cậu gọi cậu ấy đem xe của cậu dừng ở ngoài sân bay thành phố S ?” Tiểu Trần là một trong hai trợ lý cá nhân của anh ta, “Thế nào, cậu trở lại trước thời gian ba ngày?”

“Ngày nghỉ của cậu kết thúc sao?” Người ngoài chỉ biết là Tiêu Ảnh Đế đi Newyork quay MV cho album mới, nhưng không biết trên thực tế là anh ta cho mình lời mời giả trong nửa tháng.”Hi vọng lần này cậu trở về trạng thái có thể khôi phục thành bộ dáng lúc trước, tôi không muốn phải nhìn cậu là cái xác không hồn nữa.”

“Ừ, tôi đã trở về, Chị Lưu.” Giọng nói của Tiêu Mạc Phàm trước sau như một nhàn nhạt nói, “Gần đây có sắp xếp hoạt động gì?”

“Chương trình gần đây tôi đã từ chối cho cậu rồi, ngược lại đạo diễn Trịnh có một bộ phim hy vọng cậu có thể đảm nhiệm vai nam chính.”

“Đạo diễn phim điện ảnh Trịnh Lăng?”

Trịnh Lăng ở trong nước cũng được coi là một đạo diễn, phòng bán vé phim điện ảnh cũng khá bảo đảm, thậm chí có mấy bộ phim tung ra vào dịp cuối năm thì phòng bán vé thu vào cũng dẫn đầu rất nhiều, nhưng những thứ phim ảnh đắt khách này lại quá mức thương mại, lý do mà từ đầu đến cuối bị từ chối giải thưởng .

Tiêu Mạc Phàm nhíu mày, “Xem ra đạo diễn Trịnh là tính toán dựa vào bộ phim này cầm lấy giải thưởng thế giới về.”

“Mặc dù một giải thưởng cũng hơn ông ấy tay trắng.” Rõ ràng ý nghĩ của Lưu Bạch và Tiêu Mạc Phàm giống nhau, “Yên tâm, tôi xem qua kịch bản, là một chuyện xưa thật sự có ý nghĩa. Nhân vật tạo nên, rất có hi vọng có thể khiến cho cậu trở thành diễn viên xuất sắc nhất.”

“Đúng rồi, đạo diễn Trịnh có đề cập tới, nếu như cậu có thể đồng ý, nữ chính trong bộ phim cậu có thể tùy ý chọn.” Lưu Bạch tiếp tục nói, chẳng qua là câu nói kế tiếp có chút chế nhạo, “Tôi xem, ý tứ của ông ta tám phần là muốn cho cậu kéo Lý Na vào. Lý Na có một chút danh tiếng, lại là lần đầu tiên đóng phim. Phải biết, có hai vợ chồng các người, bộ phim này coi như là một bộ phim khiến cho người xem không hiểu nghệ thuật cũng nhất định có thể chen lấn nhiều.”

Vợ chồng sao... Tiêu Mạc Phàm không nói.

“Alo, alo, Mạc Phàm?” Đầu bên kia chợt im lặng, làm cho Lưu Bạch có chút mờ mịt, “Cậu có nghe được lời của tôi nói không? Tín hiệu chỗ cậu không tốt sao?”

Buồng tâm mất xuống, Tiêu Mạc Phàm lẳng lặng nhìn cô gái trong tấm ảnh, trong trí nhớ ấn tượng sâu nhất chính là mắt của cô gái, cặp mắt xinh đẹp kia nhìn như luôn là sự yên lặng lạnh nhạt, cũng sẽ thỉnh thoảng thoáng qua ánh sáng rực rỡ kiều ngạo, người như vậy không thể nghĩ ngờ có một tính tình bùng bình kiên cường.

Như vậy mắt... Trong hoảng hốt như chợt nhớ tới cái gì, mắt người đàn ông sáng lên, “Chị Lưu, người đại diện mới nhất của nước hoa FAINT SCENT là ai?”

Xem quảng cáo FAINT SCENT, cặp mắt kiều ngạo kia...

Bị Tiêu Mạc Phàm chợt chuyển đề tài làm cho sững sốt, Lưu Bạch chậm nửa nhịp trả lời, “Sao đột nhiên hỏi cái này, là một người mẫu tên là Tinh An, hình như gần đây mới nổi tiếng nhưng tốc độ không phải bình thường.”

“Vậy thì liên lạc cô ấy.”

“Liên lạc cô ấy? Liên lạc cái gì?”

“Phim của đạo diễn Trịnh.” Tiêu Mạc Phàm dừng một chút, rồi sau đó khẳng định nói, “Tôi hi vọng cô ấy có thể là nữ chính.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Edit : babynhox

“Lý Na, em tự mình trở về trước đi.” Ngồi lên xe trợ lý đã chuẩn bị từ trước, Tiêu Mạc Phàm nắm tay lái nói với người phụ nữ muốn ngồi vào ghế phụ.

Giọng nói của người đàn ông êm ái dễ nghe, không hiểu sao làm cho Lý Na bỗng thấy lạnh toát toàn thân, “Anh muốn đi đâu?” Nàng nhìn vào trong mắt anh rõ ràng có chấp với vấn đề này... Không khỏi thấp thỏm, “Có chỗ nào mà em không thể đi, Phàm?”

Tiêu Mạc Phàm yên lặng mấy giây sau, quay đầu về mặt lạnh nhạt nhìn vào lo lắng trong mắt người phụ nữ, “Lý Na, anh cần không gian riêng của mình.” Lời của anh ta ám chỉ cô ta thăm dò cũng phải dừng lại đúng lúc.

“Anh muốn đi nhìn người phụ nữ kia có phải hay không!” Người phụ nữ hết sức nhẫn nhịn, cảm hận vẫn bỗng cất cao giọng nói, “Tiêu Mạc Phàm, anh cần gì làm bộ làm tịch!”

“Anh cho rằng em không biết từ sau khi người phụ nữ kia chết anh đã từng đi đến trước mộ cô ta mấy lần sao, Mạc Phàm, anh cảm thấy như vậy có ý nghĩa sao?” Về mặt cương cứng trắng bệch của Lý Na sau mắt kính thoát nhìn có loại thái độ điên cuồng, “Đừng quên, anh cũng không thoát khỏi liên quan đến cái chết của cô ta!”

Lời của Lý Na làm cho hai tay Tiêu Mạc Phàm đang để trên tay lái nắm chặt lại, gân xanh nổi lên, ánh mắt đeo mắt kính che giấu không lộ ra chút nào, giọng nói lại không xảy ra thay đổi rõ ràng, vẫn là lạnh nhạt kiên nhẫn, chẳng qua là trong lời nói có ý châm chọc nhẹ nhưng có thể nghe ra rõ ràng, “Lý Na, em có cái gì phải lo lắng?”

“Đúng vậy, có cái gì tốt mà phải tranh với người chết?” Lạnh lùng cười mĩa một tiếng, trong miệng Lý Na trộn lẫn lạnh thấu xương và một chút run rẩy, “Chẳng qua là Tiêu Mạc Phàm, anh tự hỏi lòng em là cái gì ở trong lòng anh, mà Đan Ninh kia là cái gì!”

“Nếu như không phải là vì người phụ nữ kia, Tiêu Mạc Phàm, tại sao đến bây giờ anh vẫn nguyện ở trong căn nhà trọ, mà không phải vào ở trong nhà của chúng ta!” Có mấy lời đã sớm đè nén ở lòng đã lâu, lúc này cũng chỉ là tìm được một cơ hội bộc phát, “Không phải cũng chỉ vì căn nhà trọ đó còn lưu lại dấu vết tồn tại của người phụ nữ kia sao! Buồn cười chính là bây giờ anh cũng chỉ có thể dựa vào những thứ này để sám hối tội lỗi của mình thôi!”

“... Lý Na.” Giọng của Tiêu Mạc Phàm lộ ra một loại cảm giác suy sụp, “Đừng để cho tôi không muốn gặp em nữa.”

“Tôi không cho là với thân phận của chúng ta có thể tiếp tục nói chuyện ở chỗ này, em vẫn nên lái xe của mình đi về trước đi.” Bên ngoài kính chắn gió, Tiêu Mạc Phàm đã thấy đã có mấy người nam nữ trẻ tuổi đi tới chỗ bọn họ

Đóng mạnh cửa xe, Lý Na tập tễnh lui về phía sau từng bước, u ám nhìn xe khởi động từ từ chạy nhanh, lời nói rất nhẹ rất nhẹ, “Mạc Phàm, anh vẫn chính là anh.”

“Đan Ninh! Nếu như không phải là cô...” Câu nói kể tiếp người phụ nữ không có tiếp tục nói nữa, thế nhưng hận thù trong mắt lại càng thâm sâu.

Khoảnh khắc khi đèn đỏ sáng lên, Tiêu Mạc Phàm đạp thắng xe.

Trong thời gian chờ đợi, ánh mắt không mục đích của người đàn ông tùy ý quét qua cảnh vật ngoài cửa sổ.

Ở nơi này nhà cửa cao tầng san sát nhau chính là cơ sở hạ tầng sầm uất trong thành phố, giống như có một chút thay đổi nhỏ gần đây, tòa nhà cao tầng mới xây, mặt tiền cửa hàng đổi mới, hoặc là khuôn mặt không giống nhau trên biển quảng cáo.

Trước kia, trong một đoạn thời gian, luôn là có một người như vậy trong anh ta lúc lái xe, ngồi ở bên tay phải của anh ta, dùng ngón tay thon dài mềm mại chỉ vào nơi nào đó ngoài cửa sổ, hăng hái dang trào báo cáo theo sát đủ loại thay đổi khác nhau với anh ta.

Khi đó mình có phản ứng gì, đồng ý? Qua loa? Hoặc là không rảnh để ý? Tiêu Mạc Phàm cười khổ.

Nhớ cũng là ở đoạn đường này, người nọ từng chỉ vào một biển quảng cáo, kích động chúc mừng lần đầu được truyền bá quảng cáo, tương lai nhất định có thể thành công.

Trên biển quảng cáo hôm nay lại đổi người nào rồi?

Người đàn ông hơi nghiêng đầu phía sau, lộ ra hình dáng hàm dưới tuấn tú, sống mũi cao thẳng, lông mi dày cùng với khóe miệng kéo căng.

Sau khi tầm mắt của anh ta xẹt qua mấy biển quảng cáo, cuối cùng dừng ở lại một nơi trên biển quảng cáo.

Không tính là gần cũng không coi là cách xa, trên mặt phẳng quảng cáo là đường nét mơ hồ của người phụ nữ, Tiêu Mạc Phàm chỉ có thể loáng thoáng thấy một đôi mắt phượng hẹp dài đang lẳng lặng nhìn chăm chú vào anh ta.

Trong phút chốc cảm giác quen thuộc đánh úp đến, là một loại sợ hãi hốt hoảng giống như đã từng quen!

Người đàn ông giật giật môi chấn động ngạc nhiên, tựa như muốn hô lên một cái tên quen thuộc, cuối cùng chỉ là bức ảnh không tiếng động.

“Tin —— Tin ——” Sau xe không ngừng vang lên tiếng kèn, cho dù cách lớp thủy tinh cũng có công hiệu dao động.

Tiêu Mạc Phàm lấy lại tinh thần, nhìn về phía đã đèn giao thông đã biến thành màu xanh.

Chần chờ một chút, anh ta khởi động xe đến ven đường dừng lại.

Xoải bước xuống xe, lúc càng đến gần biển quảng cáo thì càng trở nên càng dồn dập.

Ở mặt phẳng biển quảng cáo hiện rõ khuôn mặt của người phụ chiếu vào trong mắt Tiêu Mạc Phàm thì anh ta ngớ ngẩn.

Khuôn mặt không giống nhau, mặt mũi không giống như vậy, chỉ có một cặp mắt giống bốn năm phần.

Cô gái này và cô ấy, rõ ràng là hai người không cùng tuổi, nhưng cô gái trên hình này lại làm cho anh ta có loại cảm giác quen thuộc hoảng hồn.

“Ninh...” Cuối cùng kêu ra tên, chỉ là âm cuối kéo vỡ vụn.

Đột nhiên Tiêu Mạc Phàm khẽ nở nụ cười, chua chát mà trào phúng, “Làm sao có thể sẽ là em”

Tiêu Mạc Phàm chìm vào suy nghĩ, hoàn toàn không có chú ý tới người vội vã trên đường phố, đã có một số người dừng bước lại, đang xì xào bàn tán nhìn anh ta, còn có người đã lấy điện thoại di động chụp ảnh người đàn ông nhìn giống Tiêu Ảnh Đế này, mà người đi đường có lá gan lớn một chút đã móc giấy bút ra đi tới chỗ anh ta.

“Nhìn thấy gì?” Trên xe chạy như bay, sau khi thu hình chương trình xong Đường Dự hỏi Tĩnh An đang hứng thú nhìn ngoài cửa sổ.

Nghe được câu hỏi của Đường Dự, Tĩnh An quay đầu, nở nụ cười hoa sáng rỡ, “Chẳng qua là tò mò trên đường phố mới đi qua sao lại có nhiều người vây quanh như vậy.”

Đường Dự liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, cười giễu giễu nói, “Tôi còn tưởng rằng em đang say mê nhìn biển quảng cáo của mình.”

“Ách?” Cũng liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, mới phát hiện phía trên đám người hỗn loạn kia đúng là bức ảnh mình chụp quảng cáo FAINT SCENT, Tĩnh An không khỏi cười một tiếng, “Đây cũng là vì nhiếp ảnh gia Đường trở lại chụp ảnh cho tôi lần đầu nha, tại sao có thể không nhìn nhiều hơn mấy lần.”

Nếu không phải là thông tin trên màn hình, Tĩnh An còn thật sự không biết may mắn của mình không chỉ là trở thành người đại diện cho FAINT SCENT thời.

“Không biết lần sau có còn vinh hạnh có thể trở thành người mẫu chụp ảnh của Mr.Tang hay không?” Những lời này hỏi ra, Tĩnh An đơn giản là ôm tâm trạng đùa.

Khóe miệng Đường Dự mở ra nụ cười yếu ớt, nhìn chăm chú vào chiếc xe phía trước, ánh mắt thâm thúy mà xa xa, “Sẽ có cơ hội.” Dứt lời, đôi mắt hai tròng mắt không che dấu được vui mừng của cô gái nhỏ.

Mà khi kính chiếu hậu không thấy được tình hình phía sau nữa thì Tiêu Mạc Phàm mới tránh ra khỏi đám người ngồi lại vào trong xe của mình.

Khởi động xe, dần dần cách xa đám người nam nữ trẻ tuổi vô cùng hưng phấn, cũng nhìn lại khuôn mặt khéo léo trên biển quảng cáo lần nữa.

Khóe mắt vô ý thức nhìn về phía kính chiếu hậu bên trong, con người Tiêu Mạc Phàm u ám.

Trong gương phản xạ ra, là một bó hoa lưu ly màu tím nhạt ở chỗ ngồi phía sau xe, cánh hoa lung linh khéo léo lộ ra hết sức yếu ớt.

Nó, là khi Tiêu Mạc Phàm đi ngang qua một tiệm bán hoa mua, là đóa hoa mà người nọ thích nhất lúc còn sống.

Lưu Ly (Không Quên). Cái tên làm người ta ấn tượng sâu sắc, cũng có một loại cảm giác hạnh phúc dài lâu.

Nhưng hạnh phúc này... Anh ta cũng đã thất lạc...

Đúng như lần cuối cùng anh ta là cô gặp mặt, cô hỏi anh ta, Mạc Phàm, anh còn có thể nhớ em sao?

Nhưng cho dù anh có nhớ hay không, Mạc Phàm, em muốn nhớ anh. Không đợi anh ta trả lời, cô mạnh mẽ nở nụ cười lúm đồng tiền khó coi, nhàn nhạt kiên cường.

Hôm nay trời hơi trễ, ánh sáng không tính là đầy đủ, người phụ nữ trong tấm ảnh cười tươi, dịu dàng vui mừng nhìn chăm chú vào người đàn ông ngoài hình.

Tiêu Mạc Phàm khụy một gối xuống đất, để bó hoa trong tay xuống, nâng ngón tay thon dài lên chậm chạp di chuyển trên bức ảnh, tựa như vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của người nọ.

Mi quen thuộc, mắt quen thuộc, mũi quen thuộc cùng với môi quen thuộc.

“Em không nên gặp anh, Ninh.” Mỗi một lần, ở trước mặt người phụ nữ này, anh ta luôn nói qua một câu nói như vậy, không ngại phiền toái, vững như bàn thạch nhưng cũng rất nặng nề, “Mà anh cũng không nên gặp em.”

Tiếng chuông di động chói tai, vào thời khắc này đột ngột vang lên.

Số trên điện thoại di động, là dành riêng cho người quản lý của anh ta, Lưu Bạch.

Nhú mảy một cái, do dự một chút Tiêu Mạc Phàm đứng lên, nhận điện thoại.

“Nghe tiểu Trần nói cậu gọi cậu ấy đem xe của cậu dừng ở ngoài sân bay thành phố S?” Tiểu Trần là một trong hai trợ lý cá nhân của anh ta, “Thế nào, cậu trở lại trước thời gian ba ngày?”

“Ngày nghỉ của cậu kết thúc sao?” Người ngoài chỉ biết là Tiêu Ảnh Đế đi Newyork quay MV cho album mới, nhưng không biết trên thực tế là anh ta cho mình lời mời giả trong nửa tháng.”Hi vọng lần này cậu trở về trạng thái có thể khôi phục thành bộ dáng lúc trước, tôi không muốn phải nhìn cậu là cái xác không hồn nữa.”

“Ừ, tôi đã trở về, Chị Lưu.” Giọng nói của Tiêu Mạc Phàm trước sau như một nhàn nhạt nói, “Gần đây có sắp xếp hoạt động gì?”

“Chương trình gần đây tôi đã từ chối cho cậu rồi, ngược lại đạo diễn Trịnh có một bộ phim hy vọng cậu có thể đảm nhiệm vai nam chính.”

“Đạo diễn phim điện ảnh Trịnh Lăng?”

Trịnh Lăng ở trong nước cũng được coi là một đạo diễn, phòng bán vé phim điện ảnh cũng khá bảo đảm, thậm chí có mấy bộ phim tung ra vào dịp cuối năm thì phòng bán vé thu vào cũng dẫn đầu rất nhiều, nhưng những thứ phim ảnh đắt khách này lại quá mức thương mại, lý do mà từ đầu đến cuối bị từ chối giải thưởng.

Tiêu Mạc Phàm nhú mảy, “Xem ra đạo diễn Trịnh là tính toán dựa vào bộ phim này cầm lấy giải thưởng thế giới về.”

“Mặc dù một giải thưởng cũng hơn ông ấy tay trắng.” Rõ ràng ý nghĩ của Lưu Bạch và Tiêu Mạc Phàm giống nhau, “Yên tâm, tôi xem qua kịch bản, là

một chuyện xưa thật sự có ý nghĩa. Nhân vật tạo nên, rất có hi vọng có thể khiến cho cậu trở thành diễn viên xuất sắc nhất.”

“Đúng rồi, đạo diễn Trịnh có đề cập tới, nếu như cậu có thể đồng ý, nữ chính trong bộ phim cậu có thể tùy ý chọn.” Luru Bạch tiếp tục nói, chẳng qua là câu nói kế tiếp có chút chế nhạo, “Tôi xem, ý tứ của ông ta tám phần là muốn cho cậu kéo Lý Na vào. Lý Na có một chút danh tiếng, lại là lần đầu tiên đóng phim. Phải biết, có hai vợ chồng các người, bộ phim này coi như là một bộ phim khiến cho người xem không hiểu nghệ thuật cũng nhất định có thể chen lấn nhiều.”

Vợ chồng sao... Tiêu Mạc Phàm không nói.

“Alo, alo, Mạc Phàm?” Đầu bên kia chợt im lặng, làm cho Luru Bạch có chút mờ mịt, “Cậu có nghe được lời của tôi nói không? Tín hiệu chỗ cậu không tốt sao?”

Buông tầm mắt xuống, Tiêu Mạc Phàm lẳng lặng nhìn cô gái trong tấm ảnh, trong trí nhớ ấn tượng sâu nhất chính là mắt của cô gái, cặp mắt xinh đẹp kia nhìn như luôn là sự yên lặng lạnh nhạt, cũng sẽ thỉnh thoảng thoáng qua ánh sáng rực rỡ kiêu ngạo, người như vậy không thể nghĩ ngờ có một tính tình bướng bỉnh kiên cường.

Như vậy mất... Trong hoảng hốt như chợt nhớ tới cái gì, mắt người đàn ông sáng lên, “Chị Luru, người đại diện mới nhất của nước hoa FAINT SCENT là ai?”

Xem quảng cáo FAINT SCENT, cặp mắt kiêu ngạo kia...

Bị Tiêu Mạc Phàm chợt chuyển đề tài làm cho sững sốt, Luru Bạch chậm nửa nhịp trả lời, “Sao đột nhiên hỏi cái này, là một người mẫu tên là Tĩnh An, hình như gần đây mới nổi tiếng nhưng tốc độ không phải bình thường.”

“Vậy thì liên lạc cô ấy.”

“Liên lạc cô ấy? Liên lạc cái gì?”

“Phim của đạo diễn Trịnh.” Tiêu Mạc Phàm dừng một chút, rồi sau đó khẳng định nói, “Tôi hi vọng cô ấy có thể là nữ chính.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Mẫu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.